

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE **BENEATH** SERIES BOOK FOUR

BENEATH THESE SCARS

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

beneath these
SCARS

MEGHAN MARCH

Bu Yaraların Altında

Copyright © 2015 by Meghan March LLC

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Kurşun Geçirmez Editörlük

www.bulletproofediting.com

Kapak tasarımı: © Sarah Hansen, Okay Creations

www.okaycreations.com

Fotoğraf: © Sara Eirew

www.saraeirew.com

Bıçimlendirme: Şampanya Formatları

www.ChampagneFormats.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi www.meghanmarch.com adresinde ziyaret edin.

about this book

Ben nefret etmeyi sevdiğiniz adamım.

Hayatımdaki her hikayede kötü adamı oynuyorum ve bunu kanıtlayacak yaralarım var.

Bu rol benim için iyi, çünkü kimsenin kahramanı olmadığım kesin. Hayatımı ve imparatorluğumu demir bir yumrukla yönetiyorum - ta ki o benim sıkı kontrollü dünyamı ekseninden kaydırana kadar.

O kimsenin yardıma muhtaç kızı değil ama yine de onu kurtarmak istiyorum.

Sanırım bu yaraların altında bir kahraman olup olmadığını öğrenmek üzereyiz.

Beneath These Scars, Beneath serisinin dördüncü kitabıdır, ancak tek başına da okunabilir. Ancak, tercih ederseniz, [Beneath This Mask Beneath](#) (#1), Beneath [This Ink \(Beneath Beneath](#) #2) ve [These Chains Beneath](#) (#3) kitaplarını okuduktan sonra keyifle okuyabilirsiniz.

contents

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı](#)

[Bu Kitap](#)

[Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

[Bölüm 1: Lucas](#)

[Bölüm Bölüm 3:](#)

[Yve2: Yve](#)

[Bölüm 4: Lucas](#)

[Bölüm 5: Yve](#)

[Bölüm 6: Lucas](#)

[Bölüm 7: Yve](#)

[Bölüm 8: Yve](#)

[Bölüm 9: Lucas](#)

[Bölüm 10: Yve](#)

[Bölüm 11: Lucas](#)

[Bölüm 12: Yve](#)

[Bölüm 13: Lucas Bölüm](#)

[14: Yve](#)

[Bölüm 15: Lucas Bölüm](#)

[16: Yve](#)

[Bölüm 17: Lucas Bölüm](#)

[18: Yve Bölüm 19: Yve](#)

[Bölüm 20: Lucas Bölüm](#)

[21: Yve](#)

[Bölüm Bölüm 23: Yve22:](#)

[Lucas](#)

[Bölüm 24: Lucas Bölüm](#)

[25: Yve](#)

[Bölüm 26: Lucas Bölüm](#)

[27: Yve Bölüm 28: Yve](#)

[Bölüm 29: Lucas](#)

[Bölüm 30: Yve Bölüm](#)
[31: Lucas Bölüm 32: Yve](#)
[Bölüm 33: Lucas Bölüm](#)
[34: Yve Bölüm 35: Yve](#)
[36. Bölüm: Lucas : ::](#)
[Lucas 37. Yve Bölüm38.](#)
[Bölüm Yve 39. Yve](#)
[BölümBölüm 40: Yve](#)
[Bölüm 41: Yve](#)
[Bölüm 42: Lucas Bölüm](#)
[43: Yve](#)
[Bölüm 44: Lucas Bölüm](#)
[45: Yve](#)
[Bölüm 46: Lucas Bölüm](#)
[47: Yve](#)
[Bölüm 48: Lucas Bölüm](#)
[49: Yve](#)
[Bölüm 50: Lucas Bölüm](#)
[51: Yve](#)
[52. Bölüm: Lucas 53.](#)
[Bölüm: Yve Sonsöz:](#)
[Lucas](#)

[Also by Meghan March](#)
[Meghan March ile bağlantı](#)
[kurun Yazar Hakkında](#)

acknowledgments

Her kitabı için, bir fikir kıvılcımından bugün okuduğunuz hale getirmek bir köyü gerektirir ve ben harika bir köye sahip olduğum için inanılmaz derecede şanslıyım. Özel teşekkürlerimi sunuyorum:

Angela Smith, bu çılgın yolculukta her adımda yanımda olduğu için bir yazarın sahip olabileceği en iyi asistan ve arkadaş.

Rachel Brookes, muhteşem eleştirmen ortağım ve arkadaşım, anlayışına ve zamanına ne kadar değer verdiğimi bilemezsin.

Angela Marshall Smith ve Pam Berenhulke, olağanüstü editörler, bu hikayenin teslim edilmesine yardımcı oldukları için (Lucas asla teslim etmezdi) ve parlayana kadar parlattıkları için.

Chasity Jenkins-Patrick, beni birden fazla çıkmazdan kurtardığı ve beni her zaman doğru yöne ittiği için harika bir reklamcı.

Harika bir kapak fotoğrafı çektiği için Sara Eirew ve bir başka muhteşem kapak yarattığı için Sarah Hansen.

Annem, çılgın hayalleri olan bir kızın isteyebileceği en destekleyici ebeveyn olduğu için. Seni seviyorum.

Meghan March Runaway Readers Facebook grubu, (sanal olarak) tanışma zevkine eriştiğim en muhteşem bayanlar topluluğu oldukları için. Umarım yakında hepimizle etkinliklerde kucaklaşırız!

Bu ve diğ er kitaplarımı okumak ve incelemek için zaman ayıran tüm kitap blogcuları. Zamanınız ve  zveriniz gerçekten takdire Őayan.

Okuyucularım, Lucas'ın hikâyesinin bu sayfalarda yer almasının sebebi sizlersiniz. Bu seriyi sevdiğiniz için teşekkür ederim ve umarım bundan sonra gelecek olanları da beğenirsiniz.

1 Lucas

Ayaklarımın üzerinde zıplarken GÖZLERİME TER DÖKÜLÜYORDU. Birisi yakında bu turda ne kadar zaman kaldığını söyleyecekti. Gururum tehlikedeydi ve bunu Con Leahy'ye teslim etmemin imkânı yoktu. Kızı çoktan elde etmişti ve bu boktan New Orleans spor salonunda beni ringde aşağılamasına izin verecek değildim.

Kaslarım yanıyordu ama bu zaferin sıcaklığıyla ya da yenilginin acısıyla kıyaslanamazdı. Bir boks dersi olarak başlayan şey, kısa sürede hâkimiyet ve saygı için topyekûn bir kavgaya dönüşmüştü.

Sadece sen kışına tekme yemek için bir milyon dolar ödersin, Titan. Kafamın içindeki ses ben sallanıp dururken benimle alay ediyordu. Ama kışımın tekmelenmesi için bir milyon dolar ödememiştim. Bunu yapmıştım çünkü o gece yardım müzayedesinde sarhoştum, sinirliydim ve bir noktayı kanıtlamaya kararlıyım - kızı almış olabilirdi, ama hala gücü olan bendim. Con'un spor salonu ve bu çocuklar için bir şey satın aldığı her seferde beni düşünmek zorunda olmasından hastalıklı bir memnuniyet duyuyordum.

Bir sağ kroşe daha savurdum. Darbe Con'un çenesine geldi ve kafasını yana yatırdı.

Evet. Bu doğru. Ama zihinsel tezahüratım çok erken geldi ve sol yanımda bir ağrı patladı.

Kahretsin, bu yarın acıtacak.

Geriye doğru tökezledim ama kendimi tekrar ileri attım ve Con'u bir adım geriye savuran bir aparkatla yumruğumu savurdum. Son birkaç dakikadır bu şekilde devam ediyordu; yumruklaşıyor ve birbirimizin etrafında dönüyorduk.

Bu ringde kaybedilmiş bir aşk yoktu, bu kesinlikle kesindi ve ben bunun bitmesine hazırdım. Buradan bana borçlu olunan saygının her zerresini alarak çıkacaktım. Aksini düşünenlerin canı cehenneme.

Con bana doğru hareketlendi ve çember tekrar başladı. Eski depo spor salonunda ringi çevreleyen kalabalığın tezahürat ve tezahüratları, iplerin ötesine her baktığımda artıyor gibiydi. Ben sola adım atarken ve Con sağa kayarken gözüme sarı bir saç parıltısı çarptı.

Vanessa.

Başını arkaya attı ve kızıl saçlı arkadaşı Elle'in söylediği bir şeye güldü. Dikkatimi tekrar önümdeki adama çevirdim ama daha boğuk, daha seksi bir kahkaha odada yankılandığında odağım tekrar dağıldı.

Kahkahanın kaynağını bulmaya çalışırken gözlerim bir anlığına Con'dan ayrıldı. Acı çenemde patlayarak beni gafil avladı ve tökezleyerek iplere geri döndüm. Momentumlarını kullanarak yana doğru itildim, bir anlık konsantrasyon kaybımdan dolayı gururum incinmişti. Utanmış ve artık iyice sinirlenmiş bir halde ileri atıldım ve saldırdım.

Tek bir yumruk. Zil çalmadan, raundun ve çok pahalı "dersimin" sonunu işaret etmeden önce tek yaptığım buydu.

Con'u ittim ve geri adım atarken dizim kaymış olabilir. . . . ve onu tam taşaklarından yakaladı. Muhtemelen bir kazaydı. Bir kahkaha attım ama Con benimle aynı espriyi paylaşmadı.

"Lanet olsun!" diye kükredi. "Ciddi misin lan sen?"

Bir matadorun kılıcını bir boğaya saplamak gibiydi ama ona karşı hazırdım. Con saldırırken yolundan çekildim ve kılıcını savurduğunda savunma pozisyonuna geçtim.

"Senden ucuz bir atış beklemeliydim, orospu çocuğu." Yüzünde dizginlenmemiş bir öfke parladı, koçluk zihniyetinin her kısıntısı bana verdiği kendini beğenmiş üstünlükle birlikte kaçtı.

Güzel. Benden daha iyi değilsin, Leahy. Seni yüzlerce kez alıp satabilirim.

Kızı almış olabilirdi, ama kızı alıp gitmesine izin vermeyecektim. Kan istiyordum.

"Bu ringde lanet bir horoz gibi kasıla kasıla yürümeni beklemeliydim," diye karşılık verdim.

Con çalım atıp tekrar savurdu ama ben onun hareketlerini inceliyordum. Yalpaladım ve yolundan çekildim.

Temiz bir atış yapar yapmaz kendi yumruğumu attım. Con'un sol gözünün hemen altına indi, elmacık kemiğinin üzerindeki deriyi yardı ve her yere kan sıçrattı.

Zaferin tadı çok tatlıydı. "İlk kan," dedim nefesimin altında.

Görünüşe göre sözlerim yeterince sessiz değildi çünkü Con kafasını kaldırdı ve sanki kuduz bir hayvan gibi öldürülmem gerekiyormuş gibi bana tiksintiyle baktı. "Bu lanet olası bir düello değil, seni bok parçası."

"Dostça bir yarışma da olmadığı kesin."

"Bu ucuz vuruşu yapmak için bir milyon ödedin, değil mi?"

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Bana günümü göstermen için bir milyon ödemediğime eminim."

Con ellerini indirdi ve başını salladı. "Tam da senin tam bir pislik olmadığını düşünürken."

"Yanılıyorsun," diye cevap verdim ve iplere doğru döndüm.

Con'un yumrukları havaya kalktı ve ben tepki veremedem bir tanesi elmacık kemiğime saplandı. Aniden fişkırarak kan bana onunkine eşdeğer bir yara izim olacağını söyledi ama önemli değildi. Bir yara izi daha mahvolmuş yüzüme zarar vermezdi.

Saldırırken kükredim ama karşılık verme şansım olmadı. Bağırışlar odayı doldurdu ve kaslı kollar vücudumu sararak beni geri çekti. "Üçkâğıtçı zengin bir hıyar olmadığın zaman hiç de fena değilsin," dedi Lord. ses kulağıma söyledi.

Con'a doğru hamle yaptım ama Lord'un tutuşu daha da sıkılaştı. "Çek o lanet ellerini üzerimden," diye hırladım ona.

Kulağıma doğru eğilerek sesini alçalttı. "Sakinleştğinde ve bir grup çocuk ve kadının önünde kendini rezil ettiğinin farkına vardığında."

Kalabalığa baktım ve Vanessa'nınki de dahil olmak üzere pek çok yüzdeki tiksintiye okudum. Sanki bu salondaki tek bir kişinin bile benim hakkımda ne düşündüğü önemliymiş gibi. Hepsini satın alabilir ve satabilirdim.

Con bize doğru geldiğinde Lord hâlâ beni tutuyordu. Eldivenlerini çıkardı ve yüzündeki yaradan hâlâ damlayan kanı sildi.

"Dikkatini verdiğinde ve hayalarım diz atmadığında da hiç fena değilsin. Ama sanırım fazla kaldın."

Beni hapseden kollara doğru sarsıldım. "Köpeğini geri çağır, ben de gideyim."

"Bir daha içmek istersen, bir dahaki sefere iki milyona mal olacak," dedi Con.

"Kanını akıtmak için bir şans daha mı? Daha da fazlasını öderim."

Con kardeşine başını salladı ve Lord gitmeme izin verdi. Kalabalık çoktan dağılmaya başlamıştı. Binada muhtemelen beni otoparkta ezmek istemeyen tek kişi COO'm ve muhtemelen arkadaşım Ryder Colson'dı. Ve o da ortalıkta görünmüyordu.

Colson yerine kapıya doğru ilerleyen bir grup kadın gördüm: Beyaz pamuklu elbisesiyle Vanessa Frost, sarı retro elbisesiyle Elle Snyder ve tanımadığım iki kişi daha. Bal renginde bronzlaşmış teni, koyu dalgalı saçları ve sıcak pembe puantiyeli deniz mavisi elbisesinin sergilediği kıvrımlı vücuduyla tanıdık geliyordu. Ellerini kalçalarında birleştirdi ve o boğuk kahkahası odada tekrar yankılandı. Görünüşe göre ringde dikkatimi dağıtan oydu. Gözlerim dördüncü kadını görmek için ondan ayrılmadı.

Colson yanıma geldi. "Bu boktan depoda bu kadar çok seksi kış olacağını kim bilebilirdi?"

Ona doğru döndüm. "İçlerinden birine ateş edersen muhtemelen kendini yerde kanlar içinde bulursun."

Ryder yorumuma omuz silkti. "Git eşyalarını topla. Ben beklerim."

Ben ona beni beklemesine gerek olmadığını söyleyemeden gitmişti. Ama yine de, şüphesiz beni ringin zemininde nakavt olmuş görmeyi tercih edecek insanlarla dolu bir binada tek müttelikim oydu. Asla hoş karşılanmayacağım bir yer daha.

İyi ki umurumda değildi.

Oraya gitmiş, Con'la başa baş mücadele etmiş ve gururumun bir parçasını geri almıştım. Bu kadarı yeterliydi.

Bugün için.

Çantamı almaya giderken bile bir antrenör tutmayı düşünüyordum.

"İlgilenmiyorum. Nefesini boşa harcama."

"Hadi ama bebeğim. Bu gece daha iyi bir teklifin var mı?"

"Sana bir fahişe gibi mi görünüyorum? Hem de çaresiz birine? Çünkü ben değilim."

Spor salonunun kapısından başlayıp bina çıkışına giden koridorda siyah-beyaz kareli zeminde ilerlerken sesleri takip ettim. Konuşma sağ taraftaki bir kapıdan geliyordu, devasa bir hazırlık masası ve paslanmaz çelik aletleri olan dev bir ticari mutfak.

Deniz mavisi ve pembe giysili kadın bir dolabın önünde duruyor, bir eli içeriye uzanırken geriniyordu. Ryder Colson yakınlarda durmuş, buzdolabının önündeki hazırlık masasına yaslanmıştı.

"Tatlım, bana bir fahişe gibi görünmüyorsun ama-"

"Colson." Arkadaşımın adı dilimde keskin bir şekilde çıkmıştı ve bunun nedenini ya da neden sinirlilik ve sahiplenme duygusunun damarlarıma yayıldığını değerlendirmek için hiç zaman ayırmadım. Az önce Vanessa'nın Con'un kanlı yüzüyle uğraşmasını izlemiştim ve bu da onunla olan şansımı kaçırdığımı hatırlatan bir başka şeydi.

Hem Colson hem de kadın dikkatlerini bana çevirdiler.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordum, o da omuz silkti.

"Bayan Santos ve ben tanışıyorduk."

"Yaptığımız şey bu muydu?" diye tersledi kadın. "Çünkü *ilgilenmediğimi* anlamayan bir pislik gibi davrandığını düşündüm."

Kadının adı hafızamı canlandırdı. Yve Santos. Onu yardım müzayedesinden hatırlıyordum. Bir mücevherin modelliğini yapmıştı; sanırım bir kolye. Ama ben ona bakmamıştım bile, kırmızı elbisesinin katil vücudunun her kıvrımına nasıl yapıştığına kendimi kaptırmıştım. Gözlerim gecenin yüzde doksan dokuzunu Vanessa'da geçirmiş olsa da o an onu becermek istemişim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Yve hâlâ o geceki kadar muhteşem görünüyordu. "Gidebilirsin Colson," dedim ona sert bir bakış atarak.

Yanakları utançtan kızarmadan önce ifadesi karardı. Bunu aşmak zorundaydı. Eğer bu geceyi birinin yatağında geçirecekse, bu benim yatağım olacaktı.

Yve'ye kaşlarını çatarak baktı ve beni iterek kapıdan çıktı. "Yarın görüşürüz Titan," diye seslendi omzunun üzerinden.

Gözlerim tekrar Yve'yi buldu. "Seni rahatsız mı etti?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." "Seni rahatsız etti mi?" Tekrarladım. "Beni rahatsız ediyorsun."

Al yanaklarını renklendiren kızarıklığı ve göğsünün hafifçe inip kalkmasını inceledim. "Bence hoşuna gidiyor."

"Ve bence sen de arkadaşının peşinden kapıdan çıkmalısın," diye karşılık verdi. "İkinizin de sunacağı şeylerle ilgilenmiyorum." Ve Colson'ın bir dakika önce çıktığı kapıya doğru ilerleyerek gitti.

Kadınlar benden uzaklaşmazdı. Bu kesinlikle kabul edilemezdi.

Peşinden gittim.

"Seni geçireyim." Bu bir teklif değildi. Her zaman yaptığım gibi canımın istediğini yapıyordum.

O boğuk, seksi tonlu kahkaha koridorda çınladı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Titan. Bunu benim için yapacak zengin bir adama ihtiyacım yok." Kapı onun dokunuşuyla açıldı ve arkasından çarparak kapandı.

Farkına vardığımda duraksadım. *Kim olduğumu biliyordu.* Güzel.

Benim hakkımda daha çok şey öğrenecekti.

"ANNE LANET OLASI İSA." Ellerimi direksiyona vurdum. "Bunu bana şimdi yapma, seni parça-" Sanki arabamı aşağılamamak bir şekilde motorun yeniden canlanmasına yardımcı olacakmış gibi sözlerimi kestim. Anahtarı tekrar çevirdim. Hiçbir şey yoktu.

Kaputun mandalını açtım ve çantamı omzuma atarak arabadan indim. Bu mahallede arabadan inip çantamı yanıma almak aptalca bir hareket gibi görünebilirdi ama çaresiz değildim. 38'lik Special silahımla kilitli ve doluydum. Elle bir gece beni atış poligonuna sürüklediğinden beri kendimi koruyabilme fikrinin müptelası olmuştum. Cevaplayamadığım tek soru şuydu: Neden bunu daha önce yapmamıştım?

Gerçi yapsaydım muhtemelen şu anda hapiste olurdum.

Ne yaptığımı biliyormuş gibi kaputu açtıktan sonra radyatörden yükselen buhara baktım - en azından nereden geldiğini sanıyordum. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hayır, yarı güvenilir Jetta'mda neyin yanlış gittiğini bulmaktansa yol kenarındaki bir antikacıda eski bir Chanel bulmam daha olasıydı. Ama Mavi Canavar'ım yaşlanıyordu; on yedi yaşına girmek üzereydi.

Kaputun altına baktığımda hiçbir cevap alamayınca başımı sallayarak çantamı karıştırdım ve cep telefonumu çıkardım. Telefonun rehberinde gezindim.

temaslar, dişler gıcırdadı. Yardım istemekten nefret ederdim, sorunlarımı kendi başıma halledemeyeceğimi kabul etmekten nefret ederdim. Ama bazen bir kızın başka seçeneği olmazdı. Kuzen Stevie'nin Mutlu Fahişeleri çok daha ucuza-

Şık, koyu gri bir spor araba Mavi Canavar'ın ve benim yanımda yavaşlayarak durduğunda düşüncelerim kesildi. Arabalar hakkında bildiklerim bir ayakkabı kutusunu doldurabilirdi ama ben bile gördüğümde *pahalı* olduğunu anlamıştım. Karanlık yolcu tarafındaki camı indirirken elimi çantama attım, Smith & Wesson'ımın rahatlığını hissetmek istiyordum. Her ihtimale karşı.

Koyu kaşların altındaki yeşil gözler beni delip geçtiğinde biraz rahatladım. Ben.

"Sorun mu var Bayan Santos?"

Lucas Titan. Con'a ucuz bir yumruk indiren aynı pislik. ve arkadaşı bu gece kolay lokma gibi göründüğümü düşünüyordu.

"Ben hallederim."

Kara kaşlarından biri kalktı ve geri çekildi ama fazla uzaklaşmadı. Hayır, Mavi Canavar'ın önüne yanaşıp park etti ve şoför kapısı açıldı.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey, işimi benden daha iyi idare edebileceğini düşünen zengin bir puşt. Titan, *araştırdığım her şeyin efendisi* havası veriyordu ve bu da beni her açıdan rahatsız ediyordu. Eski alışkanlıklar zor ölür falan.

Tekrar cep telefonuma baktım ve Kuzen Stevie'nin iletişim bilgilerini buldum. Arama tuşuna basamadan Titan yanımda durdu, sinirli görünüyordu.

"Ne halt etmeye arabandan çıktın? Güvenli değil. Eğer kırarsan aşağı in, o küçük tatlı kıcını içeri oturt, bir tamirci çağır ve bekle."

Oh. Hay aksi. Hayır. Eğer benden küçük bir oyuncak bebek gibi başımı sallamamı ve emirlere uymamı bekliyorsa, büyük bir şok yaşayacaktı. Sırf bir adam söyledi diye sıraya girdiğim günlerden bu yana çok yol kat etmiştim.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Hayatımı Lucas Titan'ın kanunlarına göre yaşamıyorum, bu yüzden arabana binip gecene devam etmekte özgürsün."

Ondan ne beklediğimden emin değildim ama bu derin, gürleyen bir kahkaha değildi.

"Herkes Lucas Titan'ın yasalarına göre yaşar. Sadece henüz bilmiyorsun." Gözlerinin yeşili arabamın iç ışığını yansıtana kadar daha yakına eğildi ve saat beş yönünü net bir şekilde seçebildim.

çenesini gölgeleyen bir gölge. "Merak etme tatlım, bundan çok keyif alacaksın."

Seksi kahkahası ve ima dolu sözlerinin birleşimi içimi ürpertti. Titan ya da onun ukala tavırları umurumda bile değildi. Sadece arabamı Stevie'nin çekicisine yükleyip dükkâna götürmesi gerekiyordu.

İstenmeyen tepkimi omuzlarımdan silkip önemli olan şeye geri döndüm. Arabama. "Her neyse. Artık iyi olduğumu bildiğine göre, akşamına devam edebilirsin."

Kurt gibi gülümsedi. "Ve beyaz şövalyeyi oynamak için tek şansımı mı kaybedeyim? Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Bana dokunacakmış gibi elini kaldırdığında, tüm vücudum beklentiyle gerildi. "Çünkü ben zor durumdaki bir genç kız değilim. Peki ya beyaz şövalye? Bence bu senin için çok zorlama, Titan."

Elini yumruk yaptı ve yanına bıraktı. Gözlerim onun artık soğuk olan bakışlarıyla buluştu ve içimden hayal kırıklığı geçti. *Ne oluyor Yve?*

"Benim iyi adamlardan biri olduğuma dair yanlış varsayımlarda bulunmadığını bilmek güzel. Görünüşe göre kendini koruma konusunda davranışlarının ima ettiğinden daha iyi bir duygun var. Şimdi eşyalarını topla ve arabama bin. Seni eve bırakacağım."

"Ne-ne?" Kekeledim. "Çekici kamyonu olan bir kuzenim var. O halleder."

"Eşyalarını al dedim," diye tekrarladı. "Adamım gelip alacak ve dükkânına geri getirecek."

Kararnamelerle iyi başa çıkamadım. Ve bundan kastım, *hiç de değil*. "Gerek yok. Ben hallettim."

"Gerekli olup olmadığını sormadım. Şimdi eşyalarını topla."

Son dört kelimenin her biri, tüm düğmelerime basan sert bir tonda ısırıldı. Aynı anda. Ellerimi kalçalarımın vurduğum ve aklımdan geçenleri ona anlatmak için onunla karşı karşıya geldim.

"Şimdi beni dinle, Titan. Bana emir vermeye başlamana izin vermeyeceğim-"

Uzaktan yankılanan silah sesleri tiradımı nefesimin ortasında durdurdu.

Titan harekete geçti, kaputu çarparak kapattı ve bana doğru döndü. "Eşyalarını topla. Biz gidiyoruz."

Tartışmak istedim ama ikinci el silah sesi ve yakınlardan gelen lastik gıcirtısı çenemi kapatıp itaat etme kararımı biraz daha kolaylaştırdı. "Tamam."

Arabama doğru yürüdüm ve kontakta anahtarlarımı almak için eğildim, sonra kapıyı çarpıp kilitledim. Bir davet beklemeden, hâlâ yanmakta olan arabasının yolcu tarafına doğru yürüdüm ve kola uzandım.

Titan benden önce davrandı. Arkamdan sessizce yaklaştığı için ürkererek geri çekildim. İri bir adamdı; bu kadar sessizce hareket edememeliydi. Ama o eski, korku dolu tepkiler -üstesinden gelmek için savaştıklarım- bambaşka bir farkındalık tarafından bir kenara itildi. Vücudunun benimkinden sadece bir santim uzakta olduğu yerde omurgamdan aşağı bir sıcaklık yayıldı.

Hayır. Bu imkânsız. Lucas Titan benden böyle bir tepki alabilecek son adamdı. Bedenime güvenilemezdi. Kapıyı açtığına ona doğru bastırma isteğime karşı kendimi çelikleştirdim ve arabanın içine girdim.

Dışarıdan pahalı olduğunu biliyordum ama içerisi de bunu kanıtlıyordu, özellikle de paspasın üzerindeki işlemleri okuduğumda. *Aston Martin.* Doğru olduğunu bildiğim birkaç şey vardı ve bunlardan biri de kırımın bu kadar pahalı bir koltuğa ait olmadığıydı. Ama bunu düşünecek zamanım yoktu çünkü Titan çoktan sürücü koltuğuna oturmuş, arabayı vitese takmış ve çekiyordu.

"İnatçısın, bunu biliyor muydun?"

"Ve sen de patronluk taslıyorsun,"

diye cevap verdim.

Bakışları tekrar ön cama kaymadan önce bana kaydı. "Arabayla geçerken yakalanmak mı istiyorsun? Bu akşamki ajandanda bu mu var? Tanrım, kadın. Kendini koruma konusunda daha duyarlı olmalısın."

Kelimeler. Yani. Çok fazla. Kelimeler. Ve hepsi ona kusmak için içimde kabardı. Benimle ilgili yargılarını tam olarak nereye sokabileceğini söylemek için. Ama söylemedim. Kendimi tuttum çünkü benim hüznü küçük hikâyemi ya da beni bir cenaze töreninin onur konuğu yapabilecek bir ilişkiden nasıl sürüklendiğimi bilmesine gerek yoktu.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu, bir sonraki ışıktaki

yavaşlayarak. "Tremé. Üçüncü ışıktan sola dön."

Arabayı garip bir sessizlik kapladı, keşke gaza biraz daha sert bassaydı diye düşündüm, çünkü Tanrı biliyordu ki bu süslü araba daha hızlı hareket edebilirdi. İçerisi küçük değildi ama Titan'ın varlığı çok etkileyiciydi. Ve İsa

Tanrım, bu kadar hıyar olan bir adam neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı? Egzotik, pahalı bir baharatın ipucu ile temiz. Başka bir erkek olsa, sarhoş edici kokuyu içime çekmek için daha da yaklaşırdım.

Ama o değil. Olamazdı. Daha önce zengin bir adamla yatmıştım. O hikâyenin nasıl bittiğini biliyordum.

Evime en yakın ana caddelere yaklaştığımızda, yeterince uzaklaştığımıza karar verdim. "Beni burada bırakabilirsin," dedim dur işaretinde yavaşladığında.

Titan'ın koyu yeşil gözleri beni koltuğuma mıhladı. "Burada. Köşede." Sözleri bir soru değildi; alaycı bir ifadeydi.

"Evet. Burada. Köşede," diye papağan gibi tekrarladım.

"Birinin sizi kapınıza kadar uğurlamasıyla ilgili bir sorunuz mu var?" Ses tonundan küçümseme damlıyordu.

Tanrım, hayatımda hiç kimseden bu kadar çabuk nefret etmemiştim. "Belki de nerede yaşadığımı bildiğin konusunda sana güvenmiyorumdur."

"Ve hava karardıktan sonra kadınların güvenli olmayan mahallelerde rastgele sokak köşelerine çıkmasına izin vermiyorum."

"Bu mahallede güvenli olmayan pek çok şey var ve ben hepsini biliyorum. Burada joker sensin, Titan."

Kapı koluna uzandım ve çekiştirdim. Hareket etmedi. Elimi panel boyunca gezdirip kilidi aradım. Aptal pahalı arabalar, her şey şık ve gizli olmak zorunda. Buldum ve kapıyı açtım.

"Hep böyle inatçı mısın?" diye sordu ben dışarı çıkarken.

Hayatımda bir erkeğin beni ezip geçmesine izin verdiğim zamanları düşündüm. "Artık öyleyim," diye cevap verdim.

"Güzel, o zaman seni kapına kadar takip ettiğimde ve vurulmadan ya da bıçaklanmadan içeri girdiğinden emin olduğumda inatçılığı tanıyacaksın."

Kapıyı kapattım ve o da arabayı yolun kenarındaki boş bir yere çekti.

Boş ver onu. Haysiyetsizce ve düpedüz gülünç olabilirdi ama caddeyi koşarak geçtim ve iki evin arasına daldım. Dar alanda hızla ilerleyerek, ikinci kattaki dairemin bulunduğu evin arka tarafındaki sokağa yöneldim.

"Lanet olsun," diye homurdandığını duydum. "Benimle dalga geçiyorsun."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi ve kendimi yan kapıdan içeri atmak için ara sokakta koşmaya başladım. Anlaşılan herkes Lucas Titan'ın kanunları altında yaşamıyordu. Bu onun için iyi bir ders olmalıydı.

Kapıma ulaştığımda arabamın anahtarlarını Aston Martin'de unuttuğumu fark ettim.

Kahretsin. Verandanın basamaklarına oturup Aston Martin'in yoldan mırıldanarak gelmesini bekledim ama o alçak gümbürtü hiç gelmedi. Rahat bir nefes alarak, beni içeri alması için ev sahibimi aramak üzere telefonumu çıkardım. Lucas Titan'la ilgili bu istenmeyen düşüncelerden uzaklaşmanın bir yolu da buydu.

Mektubu okurken ellerim titredi. Sadece bir kâğıt parçasıydı ama yine de dünyamın temelini sarsacak kadar ağırdı ve dünyam bu dükkânın etrafında dönüyordu. Dirty Dog'un parlak mavi duvarlarını ve parlak siyah süslemelerini gözümde canlandırmak için gözlerimi mektuptan ayırmama gerek yoktu. Ya da manken yerine kullandığım vintage elbise formlarını ve kendi seçtiğim ve yeniden cilaladığım eski püskü şık gardıropları. Bu dükkan benim hayatımdı.

Ama ben sadece idare ediyordum. Sahibi Harriet'ti. Ve şimdi satıyordu.

Bir iş komisyoncusundan gelen ve terli avuçlarımdan çoktan buruşmuş olan mektup, Harriet'e kendilerini işe aldığı için teşekkür ediyor ve tüm iş portföyü için doğru alıcıları bulmayı dört gözle beklediklerini söylüyordu. Mektubu vitrine indirdim ve zarfa şarbonlu olabilirmiş gibi baktım. Harriet'e gönderilmişti ama diğer tüm postalar gibi onu da otomatik olarak açmıştım.

Bir nefes çektim ama ciğerlerim arızalanmıştı; yeterince hava alamıyordum. Göğsümde bir acı hissettim ve midem büyük dalgalar halinde çalkalandı. Gözlerim asla düşmesine izin vermeyeceğim yaşlarla yandı.

Burayı kaybedemem.

Kapının zili çaldı ve beni aşağı doğru sarmalımdan kurtardı. Derin bir nefes aldım ve müşteri dostu gülümsememi takındım.

"Hey, bayan! Nasıl gidiyor?"

Elle'in neşeli sesi dükkânı doldurdu ve gülümsemem kaybolana kadar dudağım titredi. Kapıdan giren başka biri olsaydı, zırhımdaki bir gediği bile göstermezdim. Ama bu Elle'di, güvendiğim birkaç kişiden biriydi. Eski sevgilimin şartlı tahliye edileceğini ilk duyduğumda elimi tutup bana tekila dolduran kadın. Dairesinin zeminine oturup hüsrânımı, tiksintimi ve tüyler ürpertici korkumu atmak için onun voodoo bebeğini diktiğimde bana deli demeyen kadın. Beni o halde görmesine izin verdiğim insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve Elle bu kısa listenin en başında yer alıyordu.

Elle'in alnı kırıştı ve yüz ifademi anladığında kaşları kumral bir çizgiye dönüştü. "Kimin kıcını tekmelemem gerekiyor? O mu? Bir şey mi yaptı?"

Bahsettiği kişi belli ki eski sevgilimdi. Ve-tahtaya vurarak söylüyorum-şu anda endişelenmediğim tek şey oydu. Bildiğim kadarıyla hâlâ hapisteydi ve serbest bırakılmayı bekliyordu.

"Hayır. Öyle bir şey değil. Bu ..." Kelimeleri yüksek sesle söylemek bile istemedim, çünkü o zaman mektupta yazılanlar gerçek olacaktı.

Ruh halimi hemen anlayan Elle tezgâha geldi ve dirseklerini cama dayadı. "Cidden tatlım, neler oluyor?"

Mektubu ona doğru ittim. "Görünüşe göre bir devrin sonu geldi."

Kaşları çatıldı ve kâğıdı eline aldı. Mektubu incelerken yüzünü izledim, beni teselli edecek basmakalıp sözler bekliyordum. Ama bitirdiğinde, onun yerine sivri bir bakış ve saçmalamayan bir tavırla karşılaştım.

Mektubu bana geri verirken "O zaman neden almıyorsun?" diye sordu.

Çok basit bir kavramdı ama beynim bu fikri anlamakta zorlandı. "Satın almak mı? Yapamam-" diye kekeledim.

"Neden? Burayı yıllardır Harriet'in gözetimi olmadan işletiyorsun. Daha iyi bir sahip olabilecek kimse yok. Aslında, önce sana gelmediğine şaşırdım. En mantıklısı bu olurdu."

Bu düşünce kalın beynimden bile geçmemişti. Neden Harriet önce bana mı sordu?

Çünkü sen bir tezgâhtar kızdan başka bir şey değilsin, mal sahibi olacak biri değilsin, diye içimden bir ses alay etti.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Bana her fırsatta ne kadar değersiz olduğumu söyleyen bu sesle yıllardır savaşıyordum. Ama yine de onu susturamıyordum. Bu onun bir kalıntısıydı.

"Seni başka kim sevebilir ki?" demişti bana. *Senin kışına katlandığım için bile şanslısın. Daha iyisini yapabileceğimi bilmiyor musun? Seni seçtim çünkü seni sevmem için bana ihtiyacın olduğunu biliyordum.*

Onun olumsuzlukları beynime dolduğunda dişlerimi sıktım.

Lanet olsun. Onu.

Bu dükkanın sahibi *olabilirim*. Dirty Dog'un sahibi ben *olmalıyım*. Kimse burayı işletmek için daha nitelikli olamazdı. En iyi envanteri nereden bulacağını başka kim bilebilirdi? Bu ilginç ünü başka kim koruyabilirdi? Bu dükkân *benimdi*.

"Haklısın," dedim başımı kaldırıp omuzlarımı dikleştirirken. "Bunu satın almalıyım."

Elle'in dudakları geniş bir gülümsemeye kıvrıldı. "Aferin kızıma. İşte benim tanıdığım ve sevdiğim şımarık Yve bu."

Saniyeler sonra, pratiklik yeni keşfettiğim kararlılığımı hırpaladı. Bunu nasıl ödeyebilirdim ki? Tasarruf hesabım iyiydi ama Fransız Mahallesi'nde bir iş yeri satın alacak kadar iyi değildi.

Elle'in beyni de benimkiyle aynı yolda ilerliyordu. "Bir destekçiye mi ihtiyacın var? Sessiz bir ortak mı? Çünkü bir kız tanıyorum..."

Teklif cazip olmalıydı ama bir sadakayı kabul etmeden önce çekip giderdim.

Bağlar. Para her zaman şartlı gelirdi.

"Hayır. Yani, bazı fikirlerim var. Arkadaşlardan para almakla ilgili ne derler bilirsin. Seni asla kaybetmek istemem, hele bu yüzden hiç istemem."

Elle'in kaşlarındaki kırıksıklık derinleşti. "Sence ben-"

"Hayır. Sadece söylüyorum. Teklifiniz için minnettarım ama reddetmek zorundayım."

"Gerçekten başka fikirlerin mi var? Yoksa bana saçma sapan şeyler mi anlatıyorsun?"

Beynim tüm olasılıkları karıştırdı. Banka mı? SBA? Belki genç girişimcileri destekleyen şu kuruluşlardan biri? Bir yolunu bulurdum.

Onun sinirli bakışlarıyla karşılaştım. "Bazı fikirlerim var. Yemin ederim. Saçmalık yok." "Eğer eminsen ..."

"Eminim." Ses tonumda Elle'in fark etmediği bir kesinlik vardı.

"Tamam. Bırakıyorum. Şimdi benim için aldığın şu elbise hakkında konuşalım. Ver onu bana."

Döndüm ve arkamdaki demir kancaya asılı giysi çantasının fermuarını açtım. Yanlarını ayırarak zümrüt yeşili saten mükemmelliği ortaya çıkardım. Elle harika görünecekti. Ve onun erkeği Lord'un yeşiller içindeki kızıl saçlıya karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum.

"Oh!" Elle ellerini çırpı. "Düşündüğümde bile çok daha iyi. Bunu giydiğimde şansım yaver gidiyor."

Çantasından kredi kartını çıkardı ve uzattı. "Sen en iyisisin. İşte *bu* da neden buranın sahibi olmak için doğduğunun bir başka örneği. Sen olmasan burası asla Dirty Dog olmazdı. Sadece başka bir turistik dükkan olurdu. *Sen* bu dükkânın can damarısın. Harriet bunu bilmeli."

Onun bu sözleri içimde bir gurur ışıltısı yarattı. Bu mağazanın başarısının ardındaki itici güç bendim. Bensiz aynı olmazdı. Burayı kalıcı olarak benim yapmanın bir yolunu bulmalıyım ve Harriet'in karşısına bir eşit olarak, planı olan bir iş kadını olarak çıkmalıyım. Omuzlarımı tekrar dikleştirdim ve bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini düşünürken Elle'den elbiseyi istedim.

Bu kararlı Yve -kırık parçalardan oluşturduğum Yve- asla bir kavgadan geri adım atmazdı.

4 Lucas

İfademi tamamen boş tutma konusunda KENDİMİ OKUTMAMIŞ OLSAYDIM, içimde akan öfkeyi ele verebilirdim. Basit beklentileri olan bir adamdım: İstedğim şeyi, istediğim şekilde yap ve ilk seferinde doğru yap. Kendimi gülünç derecede yüksek bir standartta tutuyordum. Kimse benim kendimden taleplerime ayak uyduramazdı, ama insanların benim onlardan daha düşük beklentilerimi karşılamalarını beklerdim. Lanet olası bir lobici olmak ne kadar zordu? Onlara işleri halletmeleri için para ödüyordum.

Ama yine de hiçbir şey yapılmıyordu.

"Yani bana son görüşmemizden bu yana -yani bir aydan fazla bir süre önce- bu tasarı için hiç destek alamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Louisiana eyaletindeki en prestijli lobicilik şirketinin müdürü olan Cartwright, kolalı Fransız yakalı gömleğinin içinde biraz küçülmüş gibiydi. "Özür dilerim Bay Titan. Konuyla ortaklarımdan birinin ilgilendiğini sanıyordum ama anlaşılan o ki genç bir yasama yardımcısıyla ilgilenmeye daha fazla odaklanmış. İşine son verildi."

Harika. Bir adam sikiyle liderlik ediyordu ve bu şekilde bu tasarımı geçirme şansımı tamamen mahvetmişti.

"O zaman planın nedir Cartwright?" Adamın bir planı olsa iyi olur. Bana sadece sorun getiren ve çözümle ilgili en ufak bir ipucu bile vermeyen insanlardan hoşlanmazdım. İnsanların birazcık inisiyatif göstermesi gerekiyordu.

"Şey, Bay Titan, şu anki sorunu çözmenin ötesinde bir şey düşünmemiştim. Ofisime dönüp bazı fikirler üzerinde beyin fırtınası yapacağım."

Birkaç dakika hiçbir şey söylemedim, sadece odanın sessizliğinin onu rahatsız edici bir şekilde sarmasına izin verdim. Sonunda başımı salladım. "Git. Gece yarısına kadar bir cevap bekliyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Saat beşi çoktan geçmişti.

"Yoksa kovulursun," diye ekledim. "Ve Titan Industries'in işinizin üçte birinden fazlasını oluşturduğunu çok iyi biliyorum."

Başını sarsak bir hareketle sallayan adam topuklarıyla kapıya vurana kadar geri çekildi. Sonra dönüp kapıdan içeri girdi ve oda bir kez daha sessizliğe büründü. Ta ki Colson konuşana kadar.

"Onu oracıkta kovmalıydın."

Kararımı sorgulayan başka biri olsa dilimin sivri tarafını yakalardı ama Colson bu kuralın bir istisnasıydı.

"Ona fazladan birkaç saat vermek, bu noktada yeni bir lobici getirmekten daha kolay. Bunu kendim için yapıyorum, ona iyilik olsun diye değil."

"Yine de bunu hak etmiyor. Ayrıca, eğer ayakları üzerinde düşünebilseydi, bariz bir çözüm önerirdi."

İşte Colson bu yüzden benim COO'mdu. Çünkü temas ettiğim insanların yüzde doksan dokuzundan daha zekiymişti.

İlk kez Stanford'da işletme fakültesinde tanışmıştık. Stratejik yönetim dersimizde finalde başarılı olarak eğriyi mahvettiği için evrensel olarak ondan nefret ediliyordu ve bunu umursamayan tek kişi bendim, çünkü ondan sadece bir puan gerideydim ve o dönem aldığım diğer üç derste eğriyi mahvetmiştim. Kendimden daha çok sevmediğim birini bulmak yeni bir duyguydu. Hem beyni hem de başkalarının ne düşündüğünü umursamaması, ilk birkaç şirketimi aldıktan sonra onu işe almamın başlıca nedenleriydi.

Sandalyemde arkama yaslandım, bununla nereye varmaya çalıştığını merak ediyordum. "Peki bariz çözüm nedir?"

"Johnson Haines. Eski Güneyli güçlü politikacı. Hem kendi partisini toparlayacak hem de karşı taraftakileri bizim istediğimiz yönde oy kullanmaya ikna edecek kadar güçlü."

Kulağa çok kolay geliyordu. O sadece bir kişiydi, adını bildiğim ama düşünmediğim biri. Neden onu düşünmemiştim ki? Normalde bu işi çoktan halletmiştim. New Orleans sosyetesinin önde gelenleriyle tanışmayı en önemli önceliğim haline getirmiştim ama onunla tanışmamıştım.

Evet, doğru. Çünkü Vanessa Frost'la olan anlaşmam Con Leahy'nin olaya dahil olmasıyla bozulmuştu. Ya da daha doğrusu *onlar için* içine girdiğinde. Her iki durumda da, üst kademelere giriş sürecim geçici olarak durdurulmuştu. Yenilgiyi kabul ettiğim için değil, kendimi yeniden önemli olana, yani işime verdiğim, piyasayı domine etmeye ve tonla para kazanmaya hazırlandığım için.

Baba, yanıldığını kanıtlamak üzeresin, diye düşündüm elimizdeki konuşmaya dönmeden önce.

"Ve onun bizim tarafımızda olacağını düşünüyorsun çünkü ... ?"

Colson omuz silkti. "Haines tipik bir politikacıdır. Sen onun sırtını kaşırsan, o da seninkini kaşır. Diğer kıdemli yasa koyuculardan çok daha fazla beklenmedik davayı destekledi, ama sadece onun için bir şey olduğunda. Doğru teşviki verirseniz, onun iki partili koalisyonlar kurma yeteneğinden faydalanabiliriz."

Sağlam bir öneriydi. Bu çok iyi bir şeydi, çünkü bu projeyi tamamlamak için yapmayacağım şey yoktu.

Colson'a başımı salladım. "Bir şeyler ayarla."

"Yarın takvime bir şeyler eklerim."

"Güzel. Bu gece e-posta yoluyla ulaşabilirim. Ne bulduğunu bana bildir."

"Tamam." Colson kapıya doğru döndü ama ulaşamadan durakladı. "Cuma gecesi o kadının adını aldın mı? Spor salonundaki mi? Çok seksi bir kızdı. Onu bulup bir şans daha vermeyi düşünüyorum."

Yve Santos. Kimden bahsettiğini anladığımda, içimde yabancı ve istenmeyen bir şey kabardı. Kadın benim için bir hiçti, benden kaçmasıyla sona eren anlık bir hayranlıktı. *Kaçmakla akıllılık etmişti.*

"Dün gece pek alıcı görünmüyordu," dedim, ses tonum sıkılmıştı.

Colson sırtıttı. "Kendimi kaybetmişim. Bir daha olmayacak."

Kapı arkasından kapanıncaya kadar ellerimi sıkığım yumruklardan kurtardım.

"Heteroseksüel bir adam nasıl oldu da kıyafetleri bu kadar mükemmel katlamayı öğrendi?" En yeni ve tek tam zamanlı çalışanıma sordum. Elle altı hafta kadar önce Zincirler'de çalışmak için beni terk ettikten kısa bir süre sonra onu işe almıştım.

Levi, vintage olmayan tek ürünümüz ve benim de zayıf yönlerimden biri olan Seven For All Mankind kotlarını düzeltirken başını kaldırdı. "Bir erkeğin düzgün katlamayı bilmesi için eşcinsel olması mı gerekir?"

Bu klişe karşısında irkildim. Bunu söylemek benim için oldukça boktandı, bu yüzden geri adım attım. "Sadece erkeklerin senin kadar düzenli ve tertipli olmasına alışık değilim."

Levi'nin gülümsemesi, sarsak yorumumdan alınmadığını gösteriyordu. "Askeri okul."

"Ne? Sen mi?" Sıska, siyah saçlı, hipster kategorisine giren bu çocuğun askeri okula gittiğini hayal bile edemiyordum.

"Evet. Büyürken biraz bok gibiydim. Görünüşe göre beni düzeltmek için en iyi çözüm buymuş. İyi bir deneyimdi ama geçmişte bırakacağım bir deneyim."

Bir şeyleri geçmişte bırakmakla ilgili yorumu, ön kapının ziline çalması ve geçmişimden bir parçanın kapıdan içeri girmesiyle aynı zamana denk geldi.

"Kargocunun bıraktığı elbiseleri buharda pişirmeye başlamak ister misin? Arkada mı?" Levi'ye sordum.

İçeri giren gümüş saçlı muhteşem kadına baktı - normalde dükkânda görmeyi bekleyeceğiniz tiplerden değildi - sonra bana döndü ve başını salladı. "Elbette patron. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Ona gülümsedim, ama muhtemelen görüldüğü kadar sahte hissettirdi.

Depo odasının kapısından geçip kapıyı arkasından sıkıca kapatır kapatmaz Geneviève bana doğru geldi ve ben de gülümsedim.

Duruşu gururlu bir aile reisi olduğunu haykırıyordu ve tam olarak da öyleydi. Zevkli elmaslar kulaklarını ve boğazını süslüyor, Chanel etek takımını vurguluyordu. Gideceği yerin ya bir NOLA Garden Club toplantısı ya da belki de Junior League öğle yemeği olduğunu tahmin ediyordum.

Tezgâhın etrafından dolandım ve önünde durdum.

"Yve, canım. Çok uzun zaman oldu." Öne doğru eğildi, omuzlarımı sıktı ve iki yanağımı da öptü.

İçime bir sıcaklık yayıldı. Onun onayı bugün bile hâlâ değer verdiğim bir şeydi. Geçmişimin o kısmından umutsuzca engellemeye çalışmadığım tek kişiydi.

"Benim için bir zevk. Seni çok özledim."

Uzandı ve elimi kavradı. "Ben de seni özledim. Yaşlı bir kadını daha sık ziyarete gelmelisin," dedi beni nazikçe azarlayarak. "Ne zaman son nefesini vereceğini asla bilemezsin."

Güldüm. "Sen hepimizden uzun yaşayacaksın, Ginny."

Başka biri olsa bu ağırbaşlı kadına böyle gayri resmi bir lakap taktığı için sert bir azar işitebilirdi ama ben onun hayatında eşsiz bir yere sahiptim. Hayatımın geri kalanı darmadağın olduğunda ve gidecek hiçbir yerim olmadığında kanatları altına aldığı kız bendim. Yaralanmış, dövülmüş ve yalnızdım. Geneviève ailesinden gizlice ayrılmıştı.

-Beni barındırmak ve yardım etmek için.

"Deneyeceğimi biliyorsun canım." Kolumu okşadı. "Ama buraya bunun hakkında konuşmaya gelmedim."

Onu dükkânda görmenin hoş şaşkınlığı, ziyaretinin amacı ortaya çıkınca kayboldu.

"Biliyorum."

"Yakında dışarı çıkacak, Yve. Bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmamız gerek."

Söz konusu kişi benim eski kocam ve Ginny'nin torunuydu. Son on yılını tecavüz suçundan rahat bir hapishaneye en yakın yerde geçirmiş olan kişi. Benim tecavüzüm değil -hayır, çünkü babası

Benden gelen tüm iddialar gülünecek kadar önemsizdi. Hayır, Jay babası yargıç olan bir kadını hedef alarak büyük bir hata yapmıştı. Kızının ya da suçlamalarının göz ardı edilmesine izin vermeyecek birini.

Çünkü para dünyayı döndürüyordu. "Tam olarak ne zaman dışarı çıkacak?"

Ginny'nin bakışları düştü. "Oğlum bu bilgiyi benimle paylaşmayı uygun görmedi ama yakında." Durakladı. "Dışarı çıktığında burada olmak istediğinden emin misin? Tekrar dışarıda olmaya nasıl tepki vereceğini bilemeyiz. Babası ve ben onu kontrol altında tutmak için ancak bu kadarını yapabiliriz. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Nasıl biri olduğunu biliyordum. Ama daha önce ne onun ne de babasının beni kasabadan kovmasına izin vermiştim, şimdi de vermeyecektim. Arkadaşlarımı bırakmak mı? Kirli Köpek'i mi?

Kirli Köpek'i terk etmek aklıma geldiği anda irkildim. Hoşuma gitse de gitmese de bunu zaten yapıyor olabilirdim. Geneviève konuşmaya devam ederken ben hâlâ bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyordum.

"İstediğin yerde, tıpkı bunun gibi bir dükkan açmana yardım etsem nasıl olur? Sen şehri seç, ben de bunu gerçekleştirmene yardım edeyim. Yeni bir başlangıç olur, Yve."

Dikkatimi tekrar konuşmaya verdim. "Sen neden bahsediyorsun? Şehirden ayrılmamı ve bunun için bana para ödememi mi istiyorsun?"

Ginny'nin ifadesi yumuşadı. "Gitmeni istemediğimi biliyorsun ama Jay'in serbest kalması eski dedikoduları yeniden alevlendirecek ve burası rahatsız olacak. Sadece aile için değil, senin için de. Daha önce ayrılmak istemediğini biliyorum ama sen de hayatına devam etmedin Yve. Hiç çıktın mı? Bir ilişkin oldu mu? Bu şehirde olmak seni hayatına devam etmekten ve onu yaşamaktan alıkoyan şeyin bir parçası mı?"

Sözleri kalbimi acıttı, çünkü bazı açılardan haklıydı. Hayatıma devam etmemiş olmam, birkaç gece ya da en fazla birkaç hafta süren bir kaçamaktan öte bir ilişki yaşamamış olmam oldukça mümkündü.

Ama bunun nedeni konusunda tamamen aynı fikirde değildim. Bunun bu şehirle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Jay bir canavara dönüşmeden önce ona safça güvendiğim gibi kimseye güvenmek istemediğim gerçeğiyle ilgiliydi. Bir daha asla kendimi bu kadar kolay bir hedef haline getirmeyecektim. Savunmasızlık, üzerime yürünmesi için bir davetiyeydi.

"Bir yere gitmiyorum. Burası benim evim."

"Sadece daha rahat edebileceğini düşünüyorum-" "Hayır," dedim, ses tonum kararlıydı. "Gitmiyorum."

Ginny'nin yüz ifadesi düştü. "Ben sadece senin için en iyisini istiyorum, canım. Eğer fikrini değiştirirsen, bana ihtiyacın olduğunda burada olduğumu biliyorsun."

Öne doğru eğildim ve yanağına içten bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim. Biliyorsun, sen olmasaydın asla bu kadar ileri gidemezdim. Söz veriyorum iyi olacağım. Bu kasabanın ikimize de yetecek kadar büyük olması gerekiyor."

Bu ironikti, çünkü benden sürekli uzak durmak zorunda kalacaktı. Hapisten çıktığında yasaklama emrim aktif olacaktı. Ama Jay bana ulaşmak istediğine karar verirse o dayanıksız kâğıt parçası beni güvende tutamayacaktı.

Geneviève gitmek için dönmeden önce elimi bir kez daha sıktı. İçimde bir kayıp duygusuyla birlikte tedirginlik de vardı. Kayıp, hassas güvenlik duygumun paramparça olmasıydı. Günün her anında arkamı kollaması gerektiği düşüncesi beni çılgına çevirdi. O dışarı çıktıktan sonra kendimi bir daha güvende hissedebilecek miydim?

Kapı zili tekrar çaldı ve Levi kafasını arka odadan dışarı çıkardı. "Burada her şey yolunda mı?"

"Her şey harika," dedim sesimi neşeye zorlayarak. "Her şey mükemmel."

Ama bunların hepsi koca bir yalandı. Ve birkaç saat sonra cep telefonum çaldığında yalan parçalanmaya başladı.

"Çıktı." Arayan Valentina'ydı. Jay'ın diğer kurbanı, yargıcın kızı.

-Genelde kendinden emin ve sakin olan sesi titriyordu. "Ne?" Benim sesim de onununkiye uyacak şekilde titredi.

"O dışarıda, Yve. O hayvanın kafesinden çıkmasına izin verdiler ve bana ilk almam gereken uyarıyı bile yapmadılar. Az önce kurbanın temsilcisinden bir telefon aldım ve geç aradıkları için çok özür diledi."

Telefonum elimden kaydı ve tezgâha çarptı. Geneviève yanılmıştı-Jay yakında çıkmayacaktı. *Çoktan* çıkmıştı.

Tekrar kaptım. "Lanet olsun." Yanıtım anlamlı değildi, ama başka sözcükler de ağzımdan kaçtı.

"Babamın özel dedektifi ben aradıktan beş dakika sonrasında beri iz sürüyor ama hiçbir şey bulamadı. Sanki Jay kapıdan alınmış ve ortadan kaybolmuş gibi. Hâlâ güvenlik görüntülerini almaya çalışıyoruz. O göt herif rehabilitasyon merkezine gitmekten nasıl kurtuldu? Eminim bunu ikimiz de çözebiliriz. Para konuşur."

Tutunduğum o güven duygusu mu? Onun sözleriyle paramparça oldu. Ama yerimde durma kararlılığım? Katlanarak arttı.

"Sen arkanı kolla, ben de kendiminkini kollayacağım," dedim.

"Ben de dolu bir silahla benimkini kollayacağım," diye yemin etti Valentina. "Bana yaklaşırsa ölür. Ölü adamlardan mükemmel şahitler olur. Dikkatli ol, Yve. Bir şey duyarsam ararım."

"Sen de güvende ol."

Telefonu kapattığımızda seçeneklerimi değerlendirdim. Jay'in geleceğini kontrol etmesine izin veremezdim; zaten geçmişimin çoğunu ona bırakmışım.

Telefonumu elime aldım ve başka bir numara çevirdim. "Alo, ben Yve Santos. Küçük işletme kredisi memurlarınızdan biriyle görüşmek için randevu almak istiyorum."

Kirli Köpek benim olacaktı. Jay bir daha asla hayatımı kontrol edemeyecekti. Ondan saklanmayacaktım ve beni bu kasabadan kovmasına izin vermeyecektim.

Ve kesinlikle kazanmasına izin vermeyecektim.

Aston'umun kapısını yumrukladım. Bu kendime izin verdiğim tek hayal kırıklığı gösterisiydi. Sonra Johnson Haines'le görüşmem hakkında bilgi vermek için Colson'ı aradım.

"Nasıl geçti?" Colson selam verme zahmetine girmedi. Anlamsız küçük konuşmalar yapmadık.

"Çok şey istiyor." Büyük talepler bekliyordum çünkü tüm politikacılar *karşılıklılık* ilkesine göre hareket ederdi ama Haines'in isteği öyle kolay kolay kabul edebileceğim bir şey değildi.

"Ne gibi?"

"Ucu açık bir iyilik. Ne zaman, neye ihtiyacı olursa. Ve yeniden seçilme kampanyasına yüklü bir bağış."

"Bağış bekliyorduk."

"Hadi canım, ama kendini beğenmiş bir politikacının emrine girecek değilim."

Haines Güneyli bir politikacının karikatürü gibiydi, iri göbeği lacivert ince çizgili takım elbisesi ve kırmızı kravatıyla pantolon askılarının sınırlarını zorluyordu. Tek eksiği kocaman bir puroydu.

"O bir güç bağımlısı. İyilik listesinde senin de olman onu azdıracaktır. Şaşırdığımı söyleyemem."

Colson haklıydı. Haines başkalarını kontrolü altında tutmaktan hoşlanan bir adamdı ve benim işaretleyicim karşılığında birkaç kişiyi daha çağırması gerektiğini açıkladığında yüzündeki güç ışığını görebiliyordum. Ama akıntıyı tasarının lehine çevirebileceğinden emindi.

Cevap vermeyince Colson, "Ne dedin?" diye sordu.

"Bunu düşüneceğimi söyledim." Sorun para değildi; sorun birine borçlu olmaktı. Kendimi güçten başka bir konuma koymamıştım ve böyle bir iyiliğe borçlu olmak bunu tehlikeye atıyordu. Politikadan nefret ediyordum ve bu da tam olarak bunun sebebiydi.

"Sana süre mi verdi?"

"Kimse bana teslim tarihi veremez Colson. Teslim tarihlerini ben belirlerim." "Yeterince adil. Ne zaman karar vereceksin?"

"İşini yap. Başka bir yol bul. Yaratıcı ol. Bu olmadığı sürece ne gerektiği umurumda değil."

"Ne kadar yaratıcı?"

Ne sorduğunu biliyordum. "Bu sefer çizgilerin dışına çıkmaktan çekinme."

"Tamamdır."

Başka bir şey söylemeye gerek yoktu, ben de telefonu kapattım. Bu gece tek istediğim bir bardak Macallan ve eyalet senatörünün şerefine kocaman bir Küba purosuydu. Dev bir pislik.

Hiç *kimse*, ama *hiç kimse* beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamadı. İmparatorluğumu ve etrafımdaki dünyayı acımasızca kontrol ediyordum. Kontrolün bir parçasını bile başkasına devretmek benim doğamda yoktu ve bir politikacı için bu son çare olmalıydı. Ama *lanet olsun*, bunun olmasına ihtiyacım vardı.

Babam bunun asla işe yaramayacağını, zaman kaybı olduğunu söylemişti. Ama yanılıyordu. Bu proje bana birkaç ömür boyu harcayabileceğimden daha fazla para kazandıracaktı. Politik katalizör olmadan, çetin bir mücadele olurdu. Bununla birlikte, pratikte para basmış olurum. Kulağa iş yapmanın karanlık bir yolu gibi gelebilir ama benim kitabımda amaçlar araçları haklı çıkarır.

Sadece birkaç işi bitirmek için ofise geri dönmem ve ardından Lakefront Havaalanı'na gidip purom ve viskimle birlikte Avrupa'ya uçmam gerekiyordu. Para kazanmaya geri dönme zamanıydı.

En iyi yaptığım iki şeyden biriydi bu.

"Beni bırakma konusunda iyi olduğuna emin misin?" Dükkânın arka kapısını kilitlerken Levi'ye sordum. "Uçağın ne zaman?"

"Çok zamanım var. Sorun etmeyeceğimi biliyorsun."

Karmann Ghia'sına bindik ve benim Jetta'mdan daha sorunsuz çalıştı, Volkswagen'inin benim arabamdan yaklaşık kırk yıl daha eski olduğunu düşünürsek bu ironikti. Evimin yolunu tarif ettim, aslında işe yürüme mesafesindeydi ve önemli bir şey değildi, ancak UPS görevlisinin teslim ettiği aksesuar kutusunun bu gece tasnif edilmesi, değerlendirilmesi ve fiyatlandırılması gerekiyordu ve onu eve taşımak cehennem gibi garip olacaktı.

Levi'den araba almak bana Titan'dan aldığım arabayı hatırlattı. Ve üç gün önce gelen notu. O adam söz konusu olduğunda her şey gibi pahalı bile hissettiren kâğıt üzerine koyu, kesik kesik bir yazı. Tıpkı onun gibi kibirli ve açık sözlüydü.

Arabanız Uptown'da tamir ediliyor.

Bana sonra teşekkür edersin.

-Titan

Lucas Lanet Titan. Sikik gerçekten de ismine resmi bir unvan olarak eklenmeliydi. Çok uygundu. Bu düşünce karşısında kendimi kıkırdamaya zorladım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Kuzen Stevie'ye çektireceğim dükkânla aynı dükkândı, bu yüzden maliyete çok fazla üzülmüyordum. En azından şimdilik. Titan'ın arabayı oraya götürmesi şaşırtıcı bir şekilde pislikçe değildi, ki bu da adam hakkında bildiklerim göz önüne alındığında karakterine aykırı görünüyordu. Ancak not tamamen karakterine uygun görünüyordu.

Arabayı binamın arkasındaki park yerine çektimizde Levi VW'yi kapattı ve arabadan indi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum.

"Kutuyu senin için yukarı taşıyorum. Bir centilmen olmadığımı söyleyemem."

Gülümseyerek dış merdivenlere doğru yürüdüm. "Sen iyi bir çocuksun, bunu biliyor muydun? Anlaşılan askeri okul senin için doğru seçilmiş."

Kapıma geldiğimde anahtarlarıma uzandım ve birini kilide soktum... ama anahtarı çevirmeden önce kapı kolu serbestçe döndü. Kilit çoktan açılmıştı.

Bu da neydi böyle?

Levi arkamdan bana çarptı. "Oha. Özür dilerim."

Kapıyı itip açmakta tereddüt ederken elim kapı kolunun üzerinde geziniyordu, zihnim içeride beni nelerin bekliyor olabileceğine dair düşüncelerle dönerken korku beni sarıyordu. Kilitlemeyi mi unutmuştum?

Valentina'nın çağırısı aklımdan çıkmıyordu. Jay şartlı tahliyeyle dışarıdaydı. O hapisteyken benim üç kez taşınmış olmamın hiçbir anlamı yoktu; para insanların izini sürmeyi kolaylaştırıyordu. Jay beni bulabilirdi, bana ulaşabilirdi. Bu onun için sorun olmazdı.

"Yve? Kapıyı açıyor musun?"

Elimi çantama soktum ve avucumu Smith & Wesson'ımın kabzasına sardım. "Kapı kilitli değil," diye fısıldadım.

"Bu sabah kilitledin mi?" Levi sordu, sözlerini renklendiren bir ihtiyatla.

Hatırlamaya çalışarak beynimi yokladım. "Sanırım öyle. Kapımı her zaman kilitlerim. Tanrı aşkına, burası Tremé."

"O zaman, sence polisleri aramalı mıyız? Belki bir mola verdin- içeri mi?"

Polisin canı cehenneme. Geçen sefer benim için hiçbir şey yapmamışlardı ve şu anda Sadece kilitli olmayan bir kapı beni

korkutuyordu. "Sanırım içeri girdiğimde öğreneceğim."

Levi kutuyu küçük güvertedeki küçük bistro masasına indirdi. "Bırak önce ben gideyim."

"Bebeğim, ben silahlıyım. Önce ben gideceğim," diye cevap verdim.

İtiraz etmesini beklemedim, kapıyı iterek açtım ve silahı tutmaya devam ettim. Dairem hareketsiz ve sessizdi. Odayı taradım ve Levi önüme çıktı.

"Tanrım, evlat."

"Sanki bunu kendi başına yapmana izin verebilirmişim gibi. Ya da önce senin gitmene. Ben bundan daha iyi yetiştirildim."

"Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum," dedim biraz kabadayılıktan da öte bir homurdanmayla.

Homurdandı ve birlikte odadan odaya geçtik. Bu sabah işe gitmeden önce denediğim ve sonra yatağımın üzerine attığım bluz ve eteğime kadar her şey yerli yerindeydi.

Mutfağın etrafında bir tur daha attım ve o zaman onu gördüm. Her zaman lavabonun yanında tuttuğum bardak kurutma rafında ters duruyordu.

İçime bir anı düştü. Jay'ın elinin tersi elmacık kemiğime çarptığında hissettiğim acı patlaması ve midemi bulandırmayı asla başaramayan o sessiz, tehditkâr ses tonuyla mırıldandığı sözler. "Sana o bardağı bir daha dışarıda görmek istemediğimi söylemişim. İşin bittiğinde o lanet şeyi bulaşık makinesine koy, Yvie. Bunu kafana sokman için sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Bir dahaki sefere bu evdeki bütün bardakları kırarım ve sen de lanet olası köpek kabından içersin."

Jay. Geri dönmüştü. Buraya gelmişti.

Sanki az önce ateş karıncalarının içinde yuvarlanmışım gibi derim ürperdi ve damarlarıma buz gibi su doldu. Rasyonel düşünce durdu ve içgüdüler devreye girdi.

Savaş ya da kaç.

"Bu gece burada kalamam," diye ağzımdan kaçırdım ve kapıya yöneldim. "Kalamam. Gitmek zorundayım."

Levi bir şey söylemiş olabilirdi ama kan kulaklarımda bir şey duyamayacağım kadar gürültülü akıyordu. Levi dairemin kapısını kapatıp yanıma gelene kadar ben çoktan dışarı çıkmış, merdivenlerden inmiş ve arkadaki küçük bahçe bankına düşmüştüm.

"Yve, neler oluyor? Beni korkutuyorsun. Neler oluyor?"

Çaresizliğin jilet gibi keskin parçaları etrafımda dolanıyor, cesaretimi ve kararlılığımı kağıt mendil gibi yırtıyor ve güvenlik yanılsamamı paramparça ediyordu. Yine güçsüzdüm. Dehşete kapılmışım. Diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum.

Yıllarca yok etmeye çalıştığım tüm o korkunç duygular sel gibi geri geldi. Kollarımı göbeğime sıkıca sararak fısıldadım: "Burada kalamam. Gitmek zorundayım. O buradaydı."

Levi yanımdaki banka çöktü ve içgüdüsel olarak irkilmeme engel olamadım. Uzaklaştı ve bana biraz yer açtı.

"O zaman gidiyoruz. Kutuyu getireyim. Sen arabaya bin."

Levi kutuyu arabaya geri koyarken ben de söyleneni yaptım. Arabaya bindiğinde ve uzaklaştığımızda kendimi çoktan gülünç hissetmeye başlamıştım. İki blok ötede, hayal görüp görmediğimi merak ettim. Zihnim bana oyun oynuyor olabilir miydi? Camı yıkadım mı?

Hayır. Yıkamadığımı biliyordum. Orada biri vardı.

Kaçmamak için çok fazla. Görünüşe göre her zaman olduğum kadar zayıftım ama kaçmak çözüm değildi.

"Beni geri götürebilirsin. Artık iyiyim. Sadece ... korktum," dedim Levi'ye. Aşırı tepkimden dolayı içime bir utanç sızdı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sen çıldırmadın, kafayı yedin. Seni hiç böyle görmemiştim. Ve eğer ilk içgüdün evden çıkmaksa, o zaman dışarıda kalmanı sağlayacağım - en azından bu gece için."

"Hayır, ben iyiyim. Geri dönebiliriz." Bu sözleri söylerken bile tüylerim diken diken oldu ve kalbim küt küt atmaya başladı. Daireme geri dönmek istemiyordum; o ejderhayı öldürmeye gitmeden önce zırhımı güçlendirmek için zamana ihtiyacım vardı. Bu anlık bir zayıflıktı. Kendime izin verebilirdim, değil mi? Ama *sadece* anlık.

Levi'ye döndüm. "Beni havaalanının yanındaki bir otele bırak. Böylece uçağına yetişebilirsin. Uçağına kaçırmanı istemem."

Ama Levi ters yöne döndü ve Garden District'e yöneldi. "Benim daha iyi bir fikrim var."

"Ne?"

"Benim evimde kal. Boş olacak, yani mükemmel."

Harika bir fikir gibi gelmişti. Ta ki onun evini görene kadar. Levi'ye döndüm. "Sen de kimsin be?"

Burası misafir olarak kalmam gereken TÜRÜ BİR YER DEĞİLDİ. Benim gibi bir kadının, muhtemelen arabamdan daha pahalı olan çarşafların arasına kıvrılmaktansa bu evi temizlemekle daha çok işi vardı. Kahretsin, bu evi temizlemek bile bir geçmiş kontrolü gerektirirdi. Etrafta tek başıma dolaşmak bana çok yanlış geliyordu.

Levi'ye kim olduğunu sorduğumda sadece gülümsedi ve kardeşinin parası olduğunu ve bugün bir iş gezisi için ülkeden ayrıldığını söyledi. Levi'nin uçağını kaçırmamasını istemediğim için daha fazla soru sorma isteğimi bastırmıştım.

Lütfen Tanrım, Levi'nin kardeşinin uyuşturucu kralı olmasına izin verme. Bu şu anda benim için çok fazla olurdu. Ama yine de, eğer bir tür kartel belalıysa, o zaman sanırım mümkün olan en güvenli yerdeydim. Ön kapının yanındaki duvara monte edilmiş güvenlik sisteminin paneline girmek için on dört haneli bir kod gerekiyordu ve ben hâlâ bunu bildiğime inanamıyordum.

Bu malikâne annemin adamının yaşadığı evden bile daha büyüktü. *Metres* olduğu için girmesine izin verilmeyen ev. Klas bir kökenden geliyordum, buna şüphe yok. Damarlarımda neredeyse yüz yıl öncesine dayanan sahipli kadınların kanı akıyordu. Bu bir aile geleneğiydi, bir fahişeler hanedanı. Ben de beni isteyen adamla evlenerek gelenekleri çiğnediğimi sanıyordum. Meğer böyle bir adamla evlenmek daha da kötü bir kölelikmiş.

Vücudumu bir ürperti kapladı. Jay'in düşünceleri beni tekrar çıldırtmadan önce yapacak bir şeyler bulmalıydım. Bu yüzden birinci katta dolaştım, klor kokusu alana kadar kapalı kapıları olan odalardan kaçındım.

Cidden mi? Kapalı bir havuz mu?

Sanki Levi'nin kardeşinin yüklü olduğuna dair daha fazla kanıtı ihtiyacım varmış gibi. Cam duvarlardan krem, su ve altın tonlarında muhteşem bir karo mozaik zeminle çevrili mavi suya özlemle baktım.

Ev boştu.

Kendimi biraz şımartabilir miydim? Kararımı tarttım. Tremé'den bir kız, akıntıya karşı yüzmenizi ve sonsuza kadar devam etmenizi sağlayan tur şeritlerinden birine sahip özel bir kapalı havuzu ne sıklıkla kullanabilirdi?

Cevap basitti. *Neredeyse hiç.*

Ve eğer yüzersem, belki de kendimi delirtmeden önce sonunda beynimi kapatabilirdim. Sadece küçük bir sorun vardı, yanımda mayo getirmemiştim. Yine de havuz odasının kapısını ittim ve klor kokulu havayı derin bir nefesle içime çektim.

Aklım yine evin boş olduğu gerçeğine gitti. İçeride sadece küçük yaşlı ben takırdıyordum. Levi kardeşinin bir hafta eve gelmeyeceğini söylemişti. Ben de yarın gidecektim, yani bu gece... *siktir* et. Sandaletlerimi bir şezlongun yanında tekmeledim ve gömleğimi başımın üzerinden yukarı doğru çektim. Ardından sütyenim, sonra da eteğim ve iç çamaşırım geldi. *Bir peni için, bir pound için*, diye düşündüm.

Yan tarafa doğru yürüdüm, ayak parmaklarımı fayansın kenarından kıvırdım ve içine daldım.

Yüzeye çıkıp suyun altında birkaç metre yüzdüğümde vücudum gevşedi ve rahat bir nefes aldım. Mükemmel bir sıcaklıktı ve kollarımın her çekişinde ve bacaklarımın her tekmesinde yaramaz, çökmekte olan özgürlüğün heyecanı artıyordu.

Havuz boyunca ilerledim, yüzeyin altına daldım ve başımı tekrar yukarı çıkarmak için dibi ittim. Tur kulvarına ulaştığımda yana doğru yüzdüm ve akıntıyı harekete geçirecek kontrolün nerede olduğunu merak ettim. Sonunda küçük bir panel buldum ve akıntı canlanana kadar düğmeleri teker teker test ettim.

Kazandım.

Başımı eğmeden önce beni geriye doğru itmesine izin verdim ve uzun, yumuşak kulaçlar gibi hissettiren kulaçlarla ona karşı kürek çektim. Kollarım, omuzlarım ve kalçalarım yorgunluktan yanana kadar yüzdüm. Sonunda çıkmaya hazırdım.

Akıntı azalana kadar beni tekrar geriye sürükledi ve ayaklarımı karo zemine bırakıp ayaklarımı yere bastım.

Arkamdan alçak, derin bir ses geldi ve donakaldım.

"Buraya nasıl girdin? Ve daha da önemlisi, zaten çıplakken sana nasıl soyunmanı emredebilirim?"

UZUN BİR GÜN OLMUŞTU.

Şu anda Düsseldorf'a doğru yola çıkmış olmam gerekiyordu ama katılmam planlanan bir haftalık toplantılar üç saat önce tedarikçinin CEO'sunun kalp krizi geçirerek hastaneye kaldırılmasıyla suya düşmüştü. Dörtlü bypass, planları bir şekilde değiştiriyordu. Çok rahatsız edici bir durumdu ama yine de yapabileceğim bir şey yoktu.

Yani şimdi plansız ve taahhütsüz nadir bir akşam geçiriyordum. Bu da herkes çıkana kadar çalışacağım ve eve gitmeden önce bir saat daha çalışacağım anlamına geliyordu.

Evin arka çeyreği boyunca uzanan havuz odasının cam duvarlarının önünden geçene kadar purom ve viskimle dinlenmekten başka bir şey yapmayı planlamamıştım. İşte o zaman davetsiz misafiri gördüm.

Ne oluyor be?

Cam kapıyı iterek açtım ve gözlerim, bir kadın kucak şeridimde yüzerken suda parıldayan çıplak, kalp şeklinde kış ve tonlanmış bacaklara odaklandı.

Nasıl olmuştu? Hiçbir fikrim yoktu. Kimin? Yine hiçbir fikrim yoktu. Ama bu gösteriyi hiçbir şey için yarıda kesmeyecektim. Gecem çok daha iyi bir hale gelmişti.

Akıntıdan kurtulup sırtı bana dönük durmadan önce birkaç dakika daha yüzdü. Gizemi çözme zamanı gelmişti.

"Buraya nasıl girdin? Ve daha da önemlisi, zaten çıplakken sana nasıl soyunmanı emredebilirim?"

Yüzüme doğru döndü, ıslak ve çıplak kıvrımları vardı. Gözlerim hemen teninden daha koyu ve pembe meme uçlarıyla kaplı yuvarlak göğüslerine kaydı.

Ağzı açık kaldı ve çığlık attı. Tiz sesi odanın cam duvarlarında yankılandı ve kendini örtmeyi hatırladığı gibi suyun altına eğildi.

Gerçekten utanç vericiydi. Gözlerim onun yüzüne kaydı.

Bu da neydi böyle? Bu-? Olamaz.

Yve mi?

Onun yüzüşünü izlemekten zaten sertleşmiş olan aletim fermuarıma çarptı. Elbise pantolonum ereksiyonumu gizlemek için pek bir şey yapmıyordu ama umurumda bile değildi. Burası benim evimdi ve çıplak bir şekilde izinsiz giren oydu.

Yüz ifadesi şaşkınlıktan farkındalığa, sonra da öfkeye dönüştü. "Burada ne halt *ediyorsun?*" diye sordu, sözleri inançsızlıkla doluydu.

"Burada ne işim varmış? Burası *benim evim.*"

Kaşları sanki karmaşık bir senaryo üzerinde çalışıyormuş gibi derin bir V harfi şeklinde kırıştı. "Sen Levi'nin kardeşisin," dedi sonunda. "İmkânı yok. Hayatta olmaz. Onun adı Titan değil."

Levi. Kardeşimi mi beceriyordu? Serseri Yeni Zelanda'ya gidiyordu. Neden kız arkadaşını evime getirmişti ki? *Ve neden düşünmeyi bırakmadığım kadının kardeşimi becerdiğini bilmiyordum?* Hayal kırıklığı ve öfke içimde sıcak ve hızlı bir şekilde kaynadı.

"Yasal olarak bu işi bırakıp Levi ile birlikte olmaya karar vermeden önceydi. Sanki çocuk Prens falan."

Askeri okuldan mezun olur olmaz bana müzik kariyerine devam edeceğini söylediğinde bu asi bir hareket olmuştu. Los Angeles'ta garsonluk yaparak geçirdiği bir yıl onu bu düşüncesinden vazgeçirmişti ama yasal isim değişikliği çoktan yapılmıştı. Şimdi nihayet üniversiteye dönmüştü ve uzun bir sömestr tatilindeydi. Peki küçük kardeşim ne yaptı? Üç aylık güven fonu dağıtımını Yeni Zelanda'ya bir koyun çiftliğini ziyaret etmek için uçak bileti almak için kullandı ya da onun gibi bir şey.

Yve, Levi ile birlikte olamazdı. Ama onunla çıkmıyorsa onu nereden tanıyacaktı ki? Levi'nin pek arkadaşı yoktu. Ama birlikte olsalardı, ona kim olduğunu söylemez miydi? Hayır. Söylemezdi. O benim kardeşimdi. Parayı sonuna kadar inkar ederdi, Yeni Zelanda'da birkaç hafta geçirmek gibi parlak bir fikir bulması *dışında*.

Yine de inanmamıştım. Kız ondan neredeyse on yaş büyük olmalıydı. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil, ama bilmem gerekmez miydi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Kardeşimi nereden tanıyorsun ve o Yeni Zelanda'ya gidiyorsa sen neden buradasın?"

Kollarını vücuduna daha sıkı sararken Yve'nin bana bakışları sertti, neredeyse dudaklarını birbirine bastırdığı kadar sıkı. "Dirty Dog'da benim için çalışıyor. Evde kimsenin olmayacağını söyledi."

Patronu mu? O zaman o adil bir oyundu. İçimde bir tatmin duygusu titreşti. "Bu benim havuzumda neden çıplak olduğunla ilgili soruma cevap değil.

Manzarayı takdir etmediğimden değil."

Yanakları daha koyu bir pembeye büründü ve bu renk bana meme uçlarını hatırlattı. Aletim bir kez daha takım elbisemin pantolonuna doğru sarsıldı. Artık o memeleri gördüğüme göre, onları aklımdan asla çıkaramayacaktım. Onları tekrar görmem gerekiyordu. Şimdi.

"Bak, bilmiyordum," dedi. "Buranın senin evin olduğunu bilseydim asla buraya gelmezdim. Boş olacağını söyledi ve bu gece kalacak bir yere ihtiyacım vardı." Doğal bir el hareketi yapma dürtüsünü bastıramayarak kolunu kaldırdı ve bu hareket göğüs uçlarının parladığını gösterdi.

Haydi, güzelim. Diğerleri gibi kendini bana doğru at. Seni yakalayacağım.

Ne yaptığını fark ettiğinde yüzü daha da kızaran Yve, kazara başka bakışları örtmek için kolunu tekrar aşağıya indirdi ve yüzeyin altına daha da battı.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınlardan bazıları karmaşık bir şekilde planlanmış striptiz gösterileri yapmıştı ve Yve Santos'un meme ucunun bu küçük parıltısı sikim üzerinde daha fazla etki yaratıyordu. Görünüşe göre sikim bal rengi teni, koyu kahverengi dalgaları ve kehribar rengi gözleri tercih ettiğini ilan etmişti.

Onunla tartışmayacaktım, çünkü onu istiyordum. Yani ona sahip olacaktım. Lucas Titan olduğunuzda hayat böyle işliyordu.

"Sanırım havuzumdaki misafirliğinizi fazla uzattınız," dedim. "O zaman bana bir havlu vermeye ne dersin?" diye karşılık verdi.

"Bence bunu kendin de yapabilirsin, kadın."

Gözleri şok içinde açıldı. Bir centilmen mi bekliyordu? Hiç havamda değildim. Hayır, Yve'i ıslak ve çıplak görmek istiyordum. Bunu bir irade savaşına dönüştürüp dönüştürmeyeceğini merak ediyordum. Bu düşünce beni daha da tahrik etti.

Bu kadının nesi vardı?

Tekrar kendine sarılırken bile omuzlarını dikleştirdi. "Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

"Farkındayım. Ayrıca bu benim evim, benim havuzum ve benim kurallarım."

Mulish. Yüz ifadesini tanımlamak için kullanabileceğim tek kelime buydu. Bunu yapar mıydı?

Gözleri o tuhaf ve unutulmaz altın sarısı rengiyle bana dikilmişti. "Peki. Madem ısrar ediyorsun." Kollarını indirdi, dik durdu ve bana doğru yürüdü, çıplak teninin her santimi suyla kayganlaşmıştı.

Lanet olsun.

Merdivenlere doğru ilerledi ve dışarı çıkarken gözlerim ona dikilmişti.

Tanrım. Lanet olsun. Tanrım.

Sertçe yutkundum ama alametifarikam olan kendini beğenmiş gülümsememi korumak için savaştım. Yve'in vücudu öfkeli bir kalabalığı bile durdurabilirdi. Onu altıma alma kararlılığım, *hemen şimdi gerçekleşmesi gerektiğine* kadar yükseldi.

Bana dik dik baktı, bu beni şaşırttı. Çoğu kadın bunu yapacak cesarete sahip değildi. Benimle başa baş mücadele eden sadece bir kadın vardı ve ne yazık ki o da artık başka bir erkeğe aitti.

Yine de Yve kendi sınıfındaydı. Yuvarlak, yüksek göğüsler, dar bir bel ve pürüzsüz, hafifçe kıvrılmış bir karın, kalçalarının günahkâr bir şekilde mükemmel kıvrımına doğru akıyordu. Çıplak, gururlu ve çok seksi bir şekilde bana doğru yürüdü. Havlu yığınının doğru gitmesini bekliyordum ama gitmedi.

Zaten sert olan sikim fermuarıma doğru kabardı ve gücünü test etti. Önümde durdu.

"Ne kadar büyük bir sikin varsa, umarım ona uygun ekipmanların da vardır." Elini uzattı ve ben niyetini tahmin edemeden yumruğu sikimin etrafını sardı.

"Lanet olsun, kadın-" diye homurdandım.

"Bir daha sakın beni aşağılamaya kalkma, seni zengin puşt." Beni uyarmak için sikimi sıktı ve Tanrı aşkına, sikim daha da sertleşmedi mi?

Daha sert.

Ama şimdi bile kimseden geri adım atmazdım. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim, elimi uzatıp dolgun göğüslerini avuçladım. Tanrım, o memeleri sikmek istiyordum.

Yutkundu ve sarsıldı, ama meme ucunu başparmağımla parmağım arasında yuvarlayıp sıkmadan önce değil. Göz bebekleri büyüdü. Bunu istiyordu. Beni istiyordu.

Pompalanan kanımı bir güç dalgası kapladı. Vahşiydi ve elindeki aletim herhangi bir gösterge ise tahmin edilemezdi. Ama onu isteğime boyun eğdirecektim. Ve ikimiz de buna bayılacaktık.

Sikimi kavrayışı tekrar sıkılaştı.

"İyi hissediyor musun, Yve? O daracık amını nasıl genişleteceğimi ve seni nasıl dolduracağımı düşünerek ıslanıyor musun?"

Keskin bir nefes çekti. "Hiç utanman yok, değil mi?"

Başımı yavaşça salladım. Beni neredeyse taşaklarımdan yakalamış olabilirdi ama hâlâ bu odadaki tek yırtıcı bendim.

"Hem de hiç. Aslında, o arsız ağzını sikebilmek için şu anda dizlerinin üzerine çökmeni izlemek için çok şey verirdim."

Yutkundu ve bir kez daha beklediğimden daha hızlı hareket etti. Ne olduğunu anlayamadan, diğer avucu yanağıma çarparken tutuşunu bıraktı.

Bana bir kez daha saldırmak için bileğini geri çekerken havada yakaladım. "Bir tane alacaksın. Bu kadar."

"Bırak. Bırak. Bırak. Beni." Yve kelimeleri gıcırdayan dişlerinin arasından tükürdü. "Şimdilik." Bileğini bıraktım ve döndü, sert adımlarla Havlular.

O n u n tutuşunu zaten özleyen aletim, mükemmel kalp şeklindeki kıcını görünce zonkladı ve bir iniltiyi ısırdım. *Mmm. O kış.*

Etrafına bir havlu sardı, tüm o pürüzsüz, şık teni örttü -Tadına bakmak için saatlerimi harcayabileceğim bir ten ve havlunun bir köşesini göğüslerinin arasına sıkıştırırken döndü.

Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sen bir pisliksin."

"Bu yeni bir şey değil," diye cevap verdim. "Ama gördüğüm en mükemmel göğüslere ve kalçalara sahip olduğun yeni bir şey."

Meme uçlarının esmer tonu bir kez daha keskin elmacık kemiklerini boyadı. "Bir göt deliği ve bir domuz."

"Ve yapman gereken bir sürü açıklama var. Sen kurulan, ben de seninle serada buluşayım. Bunun için viski gerekecekmiş gibi bir his var içimde." Havuz odasının kapısına doğru adım attım ve durakladım. "Havuzun ötesindeki evi henüz tanımadıysan, kış bahçesi doğu kanadında. Kütüphaneyi geçtikten sonraki kapı."

Kapıyı iterek açtığımda, "Kış bahçesi de neymiş, ne gerek varmış?" diye fısıldadığını duyduğuma emindim.

Bu küçük mücevher karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

10 Yıllık

"Vay anasını," diye mırıldandım başka bir havlu kapıp saçlarımı kuruturken. "Lanet olası Lucas Titan. Hayatta olmaz."

Peki ben az önce ne yapmıştım? Adamın sikini tutmuştum.

Kabul ediyorum, beni buna zorlamıştı. Elimi tutup şimdiye kadar karşılaştığım en büyük sikin etrafına sarmamıştı -sadece hissetmişim- ama benimle alay etmişti. Bana meydan okumuştı.

Artık meydan okumalardan geri adım atacak türden bir kadın değildim. Hele Titan gibi zengin bir pislikten hiç. Hayır, onun gibi erkekler sadece ve sadece tek bir şeyden anlardı; güç ve ona karşı meydan okuma.

Hala bir araya getiremediğime inanamıyordum. Titan nasıl Levi'nin kardeşi olabilirdi? Ortak bir soyadları yoktu - çünkü Titan'ın da söylediği gibi, Levi'nin bir soyadı *yoktu*. İşe giriş evrakları için kimliğini bana uzattığında deli olduğunu düşünmüştüm ama soru sormamıştım çünkü ... burası New Orleans'tı ve o benim benzersiz bir durumda olan ilk çalışmam olamazdı. Şimdi baktığımda aralarındaki benzerliği görebiliyordum. Levi henüz o kadar uzun boylu ya da sağlam yapılı olmasa da, dağınık da olsa aynı siyah saçlara ve yeşil gözlere sahipti.

Saçlarımdaki suyu sıkarken tüm bu olanları kafamda toparlamaya çalıştım. Önce bir duş almam gerekiyordu ama bunu yapmayacaktım.

Bu kadar zaman ayırmayı göze alamam. Evin sahibi fark edip beni çıplak ve ıslak bulabilir. Tekrar.

Yüce Tanrım. O adam . . .

Bana dokunduğunda elini pençelemek istemeliydim ama ... Ama yapmadım. Belli ki daha önce yaşadığım travma gibi bir şeydi, çünkü tepkim açıklamaya meydan okuyordu. Koyu yeşil gözleri bana dikildiğinde, neredeyse kıızıymış bir kedi gibi dokunuşuna doğru eğilmiştim.

Bu bir hataydı. Çılgınca bir tepkiydi. Onu istememiştim.

O zengindi. Kibirliydi. Kendini beğenmiş. Büyük ihtimalle beni ezerek kendimin uysal bir gölgesi haline getirmeye çalışacaktı. Siktir et onu. Ama aklımın bir köşesinde gerçeği biliyordum. Onu becermek istiyordum.

Hayır, Yve. Sen daha iyi bilirsin.

Kendimden nefret etmek korkunç bir şeydi, bu yüzden düşüncelerimi bir kenara ittim. Onu istemiyordum. İstemezdim de. Ondan ve temsil ettiği her şeyden *nefret ediyordum*. Onu yine yere serecektim ve bu sefer bunu gururum kırılmadan yapacaktım.

Duvardaki kancalara asılı birkaç kabarık beyaz otel bornozu gördüm, bunu daha önce fark etmek gerçekten güzel olurdu. *Lanet olsun*. Birini kaptım ve parmak arası terliklerimi giyip kapıya yönelmeden önce üzerime geçirdim. Birkaç dakika önce olanları o odada bırakıyordum ve bunu bir daha asla düşünmeyecektim. Ayrıca bana meydan okunduğunda verdiğim ani tepkiler listemden sık kapma hareketini de çıkaracaktım.

Kapının koluna uzanırken avucumun içine baktım, sanki bana neden dışarı fırlayıp Lucas Titan'ın aletini kavradığını açıklayacakmış gibi.

Salla. Salla. Çek. Yve. Omuzlarımı dikleştirerek kütüphaneye doğru yöneldim. En azından nerede olduğunu biliyordum. Eve girer girmez ağzımın suyu akmıştı. *Güzel ve Çirkin*'den fırlamış gibiydi ve şimdi evin sahibinin kim olduğunu bildiğime göre, bu karşılaştırma çok daha uygun görünüyordu.

Merdivenlerin yanında durakladım. Lucas Titan'la bornozla buluşmak iyi bir fikir değildi. Dezavantajlı durumda olmaktan nefret ediyordum. Bu tür bir konuşmayı en şımarık kırmızı elbisem ve en uzun topuklu ayakkabılarımla yapmak daha kolay olurdu - onun kibirli kişiliğiyle yüzleşmek için iki kat güven veren bir kıyafet.

Beni evime kadar geçirmesine izin vermek yerine köşede ondan kaçtığım zamanki gibi değil.

Ama ben bunu yaptıktan sonra bile arabamın tamir edilmesini sağlamıştı.

Titan tam bir bulmacaydı. Ve bugünlerde onun dolambaçlı beynindeki yolu çözecek vaktim yoktu.

Bunun yerine omuzlarımı dikleştirdim ve doğru olduğunu tahmin ettiğim yöne doğru bir koridoru takip ettim. Kısa süre sonra kütüphaneyi ve evin en sevdiğim odalarından birine açılan bir başka cam kapıyı geçtim. Tamamen cam duvarları ve tonozlu cam çatısı olan bu odada rahat görünümlü birkaç kanep ve amber rengi sıvıyla dolu birkaç süslü şişenin bulunduğu uzun, dar bir masa vardı. Yaklaştığımda Titan iki bardağa pahalı bir içki olduğunu tahmin ettiğim bir şey dolduruyordu.

"Viski mi içiyorsun?" diye sordu başını kaldırmadan. "Görünüşe göre artık içiyorum," diye cevap verdim.

Bu cevap dikkatini çekti.

Keskin bakışları ayaklarıma inip vücuduma tırmanmadan önce yüzüme indi. Bakışlarının değdiği her yerde onu bir kez daha hissettim. Bornozun altında, meme uçları istegime ve daha iyi bir yargıya karşı sıkıldı.

"Evet, biliyorsun."

"Kral da öyle diyor." Güldüm ama ona yaklaşmadım. Parmak arası terliklerim kayrak zemine yapışmış gibiydi.

"Gerçekten de öyle." Bardağı uzattı ve dikkatle yüzümü inceledi. "Kaçmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

"*Seni* burada bulmayı beklemiyordum. Asla gelmezdim."

Ağzının kenarlarında bir sırıtma belirdi ve yavaşça kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Sürprizin hoş karşılanmadığını söyleyemem. Aslında eve geldiğimde havuzumda tur atan çıplak bir kadın görmek kolaylıkla alılabileceğim bir şey."

"Güzel," dedim homurdanarak. Çekici bir ses değildi ama bu adamı etkilemek gibi bir kaygım yoktu. "Ve neden ilk kez havuzunda çıplak birini gördüğüne inanmıyorum? Paran var. Çirkin de sayılmazsın. Kadınlar ayaklarının dibinde külotlarını indiriyor olmalı."

Kibirli herifin kaşı kalktı. "Öyle olmadıklarını kim söyledi?"

"Vanessa Frost'un söylemediği kesin." Ona bir kaşımı kaldırdım, şimdi Elle bana Titan'ın Vanessa'yı takip etmesiyle ilgili tüm kirli detayları anlattığında dikkatimi verdiğim için mutluydum.

Titan'ın gülümsemesi kayboldu. "Touché." Bir bardak uzattı ama odadaki hava değişmişti.

Acaba gururu hâlâ inciniyor muydu? *Hah. Anladım.* Erkekler ve onların kırılğan küçük egoları. Belki de Titan da bir insandı.

Bardağı aldım ve beni takip eden gözleri görmezden gelerek pencereye doğru ilerledim. Dışarıda soluk beyazımsı mavi ışıklarla kaplı bir bahçe kemeri vardı. Burada iki adamın yaşadığı düşünülürse garip bir dokunuş gibi görünüyordu.

Titan arkamdan yaklaştı, yansıması sinirlerimi bir kez daha gerdi.

"Evimde ne yapıyorsun?" diye sordu.

İçgüdülerim onu bırakmamı söylese de yansıyan bakışlarını üzerimde tuttum. Bu adamın benden en ufak bir zayıflık belirtisi görmesine izin veremezdim. Tespit ettiği herhangi bir zayıflıktan yararlanacak bir tip olduğunu biliyordum.

"Senin evin olduğunu bilseydim gelmeyeceğimi söylemiştim." "Bu benim soruma cevap değil." Kadehi dudaklarına götürdü. ve yudumladı.

Yutkunurken adam elmasının hareketini izlediğimi kendime itiraf etmekten gurur duymuyordum. Mükemmel bir şekilde kesilmiş ve *muhteşem görünmek için uğraşmama gerek olmadığını* açıkça söyleyen bir şekilde şekillendirilmiş siyah saçları, koyu yeşil gözleri, keskin elmacık kemikleri üzerinde uzanan bronz teni ve güçlü çenesiyle çarpıcı olmaktan başka bir şey değildi. Kaşından saç çizgisine doğru uzanan yara izi olmasa neredeyse mükemmel olacaktı. Arkasındaki hikâyeyi merak ettim. Çünkü Tanrı biliyordu, bütün yara izlerinin bir hikâyesi vardı.

Ve tabii ki kocaman sikini de unutamazdım. Yanaklarım -ve vücudumun diğer kısımları- isteğim dışında ısındı. *Onu havuz odasında bırak, Yve. Aletin ne kadar büyük olduğunu bildiğini unut.*

Titan bir kaşını kaldırdı, yara almamış olanını. Onun hakkındaki değerlendirmem ya da kirli düşüncelerim fark edilmemiş değildi.

"Evimde bir sorun vardı." Bunu söylerken başka tarafa baktım, sanki endişelenmeye değmezmiş gibi bir elimi savurdum.

Kaşı düştü ve alnındaki çizgiler kırıştı. "Ne tür bir sorun?"

Sanki Lucas Titan'a bulaşıklığımdaki camın beni çıldırttığını söyleyecektim. Deli olduğumu düşünecekti ve belki de öyleydim. Tek bildiğim içimden bir sesin bana o evden defolup *gitmemi* söylediği idi.

İçgüdülerimi dinledim, muhtemelen eski sevgilimin gözlerinde farklı bir delilik ateşiyle eve geldiği gece tabutta değil de hastanede yatmamın tek nedeni de buydu. Benimle işi bittikten sonra, vücudumun her santimi acıdan çığlık atarak uyandım ve evi sessiz buldum. İçimden bir ses, o geri döndüğünde hâlâ orada olursam geceyi çıkaramayacağımı söylüyordu.

Bu yüzden Ginny'yi aradım, o da ambulansı çağırdı. Eğer aramasaydım, doktorlar iç yaralarımın beni ondan önce öldüreceğini söylemişlerdi. *Sezgilerim kazandı*, diye düşündüm.

Kendime zihinsel bir sarsıntı verdim ve şimdiki zamana odaklandım, sonunda itiraf ettim, "Belki biri zorla girmiştir diye düşündüm."

Kaşlarını çatarken çizgiler derinleşti. "Polis ne dedi?"

Çok açık bir soruydu ama ona gerçeği söylediğimde kendimi bir araç gibi hissediyordum. "Polisi ben aramadım."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü kayıp bir şey olduğunu düşünmedim."

"O zaman birinin zorla girdiğini nereden biliyorsun? Kilit mi açılmıştı? Kapı kırılmış mıydı?"

Başımı salladım ve kadehimi dudaklarıma götürdüm, viski dilime değdiğinde biraz öksürdüm.

"Bu elli yıllık bir viski; aşağı inerken ipek gibi pürüzsüz olmalı." Titan'ın derin sesindeki kelimeler de bir o kadar pürüzsüzdü.

Yutkundum, ateşli likör boğazımdan aşağı kayarken başımı salladım. "Fena değil. Sadece tadını beklediğim gibi değil." Konu değişikliğinin kalıcı olmasını umdum ama olmadı.

"Neden polisi aramadın?"

Olabildiğince dürüst olmaya karar verdim. "Kapı kilitli değildi ve bir şey taşınmış gibi görünüyordu ama rapor edilecek başka bir şey yoktu."

Bana muhtemelen kilitlemeyi unuttuğumu ya da hayal gördüğümü söylemesini bekledim ama söylemedi. Arkasını döndü ve ben de onun yansımasının yan masaya doğru ilerleyişini izledim. Telefonunu kaldırıp ekrana dokunurken pencereden uzaklaşıp ona doğru döndüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum.

"NOPD'den bir dedektif olan Hennessy'yi arıyorum." "Ne yapıyorsun? Hayır. Bunu yapma. Sorun değil. I-"

Aradığı kişiyi bulmuş olmalı ki telefonu kulağına götürdü. Odanın diğer ucuna doğru yürüdüm, düşünmeden telefonu elinden kaptım ve aramayı sonlandırdım.

Titan'ın eli dışarı fırladı ve bileğime dolandı. Diğer eliyle telefonu parmaklarımın arasından çekip aldı. Bu hızlı hareket ve elinin yüzüme bu kadar yaklaşması beni ürküttü ve kendimi korumak için kolumu kaldırdım. Bu da benim başka bir içgüdüydü ve anlamlı bir içgüdüydü.

Titan hemen beni tutmayı bırakıp geri çekildi, gözleri irileşmiş ve dudakları aralanmıştı. "Ne oluyor, Yve? Sana vuracağımı mı sandın? Tanrım, bazen tam bir hıyar olabilirim ama bir kadına ancak onu domalıtığım, kıcını dışarı çıkardığım ve amını sulandırdığım zaman vururum." Yüzündeki yaralı ifade onu yapabileceği her şeyden daha insani gösteriyordu.

Mahcubiyet sıcak dalgalar halinde üzerime hücum etti. Geri çekildim, bardak terli avuçlarımın arasından kayarak sehpanın üzerine *tıkırdayarak* düştü. Odadan uçarak çıktım ve kocaman evin koridorlarında hızla ilerlemeye başladım. Ama nereye gideceğimi bilmiyordum.

Buranın kimin evi olduğunu öğrenir öğrenmez çıkıp gitmeliydim.

"Yve, bekle."

Titan'ın sesi arkamdan geldi. Ses tonundaki bir şey adımlarımın ortasında donup kalmama neden oldu. Dönmedim ama sanki içgüdülerim kendimi korumam için bana bağıryormuş gibi omuzlarım öne doğru eğildi.

Ben bir kurban değildim. Artık değildim. Hayatta kalan biriydim. Ve bir daha kimsenin bana acıyarak baktığını görmek istemiyordum. Omuzlarım geride ve omurgam dik, Titan'la yüzleşmek için döndüm.

Endişe yüz hatlarını kırıştırdı, kibirli yüzünde tamamen yanlış görünen bir duyguydu bu. Bu durumdan nefret ettim ve içimden ona saldırma isteği geldi.

"Senin ya da bir polis tarafından sorgulanmaya ihtiyacım yok. Beni evinde istemiyorsan, yoluma gideceğim."

"Sana kimin vurduğunu söyleyene kadar olmaz."

Burun delikleri alevlendi ve elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ama şaşırtıcı bir şekilde savaş ya da kaç tepkilerim azaldı. Artık kendimi tehdit altında hissetmiyordum. Bana *kızmamıştı*, benim *için* kızmıştı. Bu yeni ve farklı bir şeydi. Yine de bu, acıklı hikâyemi paylaşacağım anlamına gelmiyordu. Kim itiraf etmek isterdi ki?

ve bunun devam etmesine izin verdiğimi mi? Ya da daha kötüsü, o zamanlar kocam bana bunun benim hatam olduğunu söylediğinde ona inanmışım.

"Artık bir önemi yok."

Ama sezgilerim doğruysa ve Jay benim dairemdeyse önemi vardı. O zaman çok ama çok önemli olacaktı. Açık mahkemede, onu hapse gönderen duruşmada ifade verdiğim gün, beni asla bırakmayacağına yemin etmişti. Ama sonra büyükannesi mahkeme boşanmayı onaylar onaylamaz boşanmaya zorlamıştı.

Ben bile durumdaki ironiyi, ailesinden birinin beni o kâbustan sonsuza dek kurtarmış olmasını takdir ettim. Ginny'nin Dirty Dog'a yaptığı ziyareti düşündüm. O zaman bana yardım eden kadın şimdi yine yardım etmeye çalışıyordu ama bu sefer şehir dışından yardım etmeye çalışıyordu. Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu? Jay'in ne zaman çıkacağını bilmediğini söylediğinde bana gerçekten doğruyu mu söylemişti?

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki birkaç dakikalığına tamamen kendimden geçmişim. Titan bana bakıyor, beni inceliyordu ve ben bunun farkına varır varmaz incelemesinin ağırlığını iliklerime kadar hissettim.

"Bunun çok önemli olduğunu söyleyebilirim," dedi sonunda. "Ve neden umursadığını bilmiyorum."

"Çünkü bir şey seni kaçacak kadar korkuttu ve senin kolay kolay korkacağını sanmıyorum. İyi bir adam olmayabilirim ama bir kadına zarar veren her erkeğin canına okurum."

Homurdandım. *Doğru ya*. Lucas Titan, milyarder, birinci dereceden pislik, muhtemelen bir kadını inciten birinin peşinden gitmek şöyle dursun, kendi gazetesini bile getirmeyecek bir adamdı.

"Bana inanmıyor musun? Bunu sana kanıtlamamı ister misin?"

Buna düpedüz güldüm. "Bırak, Titan. Gettoya gidip ortalığı birbirine katmana gerek yok. Ben iyiyim ve hiçbir şeyin kanıtlanmasına gerek yok."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama midem guruldadı. Yüksek sesle. Görmezden gelmesini bekliyordum ama adam beni şaşırtmaya devam etti.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Daha öncesini ve günün tüm çılgınlıklarını düşündüm. "Bilmiyorum. Kahvaltı sanırım."

"Hadi gel. Beni takip et." Ve koridorda yürüdü, gelip gelmediğimi görmek için yavaşlamadı bile.

Sanırım Titan'ın dünyasında kral "beni takip et" dediğinde emirlerine uyulup uyulmayacağını merak etmesine gerek yoktu. Midem yine guruldadı ve bu, peşinden koridorda aceleyle ilerlememin tek sebebiydi.

11 *Lucas*

NADİREN BİRİNİN İSTEDİĞİM ŞEYİ YAPIP YAPMAYACAĞINI MERAK
EDERDİM. Ama Yve ile birlikte, onun tam tersini yapma olasılığının daha
yüksek olduğunu çabucak öğreniyordum. Bir bakıma bana Levi'nin
çocukluğunu hatırlatıyordu. Onun vasisi olduğumda sadece sekiz yaşındaydı
ve sonraki yıllar çok zor geçmişti.

Mutfağın kapısını iterek açtım ve ışığı yaktım. Odada geçirdiğim bu
kadar az zamana rağmen, şaşırtıcı bir şekilde en sevdiklerimden biriydi.
Mutfaklar çocukken babam kendini kaybettiğinde hep sığınağım olmuştu -
bildiğim kadarıyla mutfığa hiç adım atmamıştı- bu yüzden onun gazabından
hep orada kaçabilirdim.

Majordomom, şefim ve her şeyin bekçisi Jerome'u boş görmek, poker
gecesi olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi. Ben on altı yaşındayken,
babam çok uluslu bir şirkette mühendis olarak Fransa'ya ilk gönderildiğinde
babamın evine katılmıştı. Jerome iki yıl sonra babam kendi şirketini
kurduğunda bizi Fransa'dan Almanya'ya kadar takip etmişti. Jerome
olmasaydı, babamın ölümünden sonra Levi'nin ikinci bir vasiye gitmesini
engellileyemezdim. Annem biz ABD'den ayrılmadan önce, agresif bir meme
kanseri yüzünden çok hızlı bir şekilde vefat etmişti.

Annemi her düşündüğümde üzüntü de peşinden geliyordu. Ama babamı her düşündüğümde, tüm düşünce ve duygularımı kapatırdım. O günü, onun bir ceset torbasında, benim de hastanede olduğum o günü düşünmeyecektim.

Hayır.

Çenemi tutarak buzdolabına gittim ve kapağını açtım. Bir kap humus alıp döndüm ve tezgâha doğru kaydardım.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Evimdeki bir misafiri beslemeyi mi teklif ediyorsun?"

"Evinde istenmeyen ve hoş karşılanmayan bir misafir," diye açıkladı Yve. "Beni çıplak karşılayan bir misafir nadiren istenmeyen ve hoş karşılanmayan bir misafirdir." "Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi yanakları renklenerek.

Hay sikeyim. Yanaklarını boyayan o allıkla, çıplakken ne kadar muhteşem görüldüğünü ya da parmaklarımın arasında meme ucunu hissettiğimi hatırlamadan ona bakamazdım. Adını bir erkeği baştan çıkaran ilk kadın gibi hecelemiyor olabilirdi ama bu onu daha az baştan çıkarıcı yapmıyordu.

Onu tekrar çıplak istiyordum. Gerçi engel bornoz değildi; Yve'in kendisiydi. Ama beni becermek için benden hoşlanması gerekmiyordu; sadece beni nefret ettiğinden daha çok istemesi gerekiyordu.

Yve bu küçük oyunu elini sikime doladığında hızlandırdı. Göz bebeklerinin büyümesini izledim. Meme uçları neredeyse elmas gibi olmuştu. Beni istiyordu.

Soru şuydu: Ne kadar çok?

Kilere geçtim ve bir karton gözleme çıkardım. Mutfak adasına dönüp humusun yanına koydum. "Ye."

Gözlerini bir kez daha benimkilere dikti. "Neden?"

"Çünkü seni domaltıp tezgahın üzerinde becereceksem enerjiye ihtiyacın var."

Ağzı açık kaldı ve gözbebekleri büyüdü, ardından gözlerinde öfke filizlendi. "Seni anne-"

"Bana istemediğini söyle," diye alay ettim onunla. "Siktir-"

Bana küfretmeden önce sözünü kestim. "Bana avucuna bastırıldığında aletimin ne kadar sert olduğunu ve seni doldurmasını ne kadar istediğini düşünmediğini söyle. Söyle bana, Yve. Sana meydan okuyorum."

"Sen-"

"Yve Santos'u tamamen saptadım."

Altın rengi gözleri parladı. "Senden nefret ediyorum." Gülümsedim. "Ama beni istiyorsun."

"Siktir git, Titan."

"Hayır, Yve. Seni becereceğim. Ve sen buna bayılacaksın."

Öne doğru bir adım attım ve bornozun bağına uzandım. Kadının ne yapacağı hiç belli olmuyordu, çünkü bir kez daha bana uzandı. Ama bu sefer sikime değil, kemerime. Bornoz omuzlarından kayarken kemerimi çözmüştü.

"Bunun senden hoşlandığım anlamına geldiğini sanma," diye ısırdı.

"İnan bana, hoşlanmadığımı biliyorum," dedim ağzımı onunkine yaklaştırıp dudaklarına yapışmadan önce.

Yve ağzını benimkinden ayırdı. "Hayır. Beni öpme. Sevişmek istiyorsan, o zaman bunu kişiselleştirmeyelim. Bu *benim* kuralım, Titan. Bunu çiğnersen, bu iş biter."

"Tamam." Pantolonumun fermuarını açıp sikimi avuçlarken inledim, çıplak ten çıplak tene.

Fuuuck.

Uzanıp göğsünü avuçladım -bu sefer diğerini- ve meme ucunu sıktım.

"Bu memeler ... Onları gördükten sonra ellerimi senden nasıl u z a k tutmamı beklediğini bilmiyorum. Mükemmeller."

Yve'in kızarması yanaklarından göğsüne doğru yayıldı ama sikimi pompalarken hiçbir şey söylemedi. Tanrım, sadece elinin kavrayışı bile siktiğim bazı amcıklardan daha iyiydi.

Ağzımı bıraktım ve Yve'nin diğer meme ucuna giden rengi takip ettim. Onu dudaklarımın ve dişlerimin arasına alarak, eli sıkılaşıp ve kalçaları benimkine yaklaşıp kadar emdim ve çektim.

Elimi göğsünden indirerek karnının kıvrımından aşağıya, kalçasının çıkıntısı boyunca kaydardım ve kışını avuçladım. Tanrım. O kış. Kalçalarının arasına uzanarak iki parmağımı amının dudaklarını yalayan ıslak sıcaklığın içine kaydardım.

Bir an için başımı meme ucundan kaldırdım. "Tanrım, kadın. Bunu gerçekten istiyorsun. Sırılsıklam olmuşsun."

"Kapa çeneni ve sik beni," diye emretti, bakışları benimkileri yakıyordu.

Muzaffer bir sırtış ağzımı gerdi ve iki parmağımı içine soktum.

"Oh Tanrım-"

"Hayır. Adımı söyle, Yve. Senden istediğim bu. Hayatında hiç boşalmadığın kadar sert boşalmanı sağlayacağım ama adımı haykırmalısın ki seni kimin becerdiğine şüphe kalmasın."

"Kapa çeneni. Bunu mahvediyorsun-"

Parmaklarımı geri çektim ve itiraz edemeden onu döndürerek tezgahın üzerine doğru bastırdım. Aletim onun dokunuşunu anında özledi ve onu kavradım, dar amının içine gömdüğümde ne kadar iyi hissedeceğime odaklandım.

Siktir. Prezervatif.

Ona doğru eğildim ve kulağına doğru konuştum. "Sakin kımıldama. Bu kışın dışarı çıkmasını ve beni beklemesini istiyorum, yoksa yemin ederim boşalmana izin vermeden önce seni bir saat yalvartırım."

"Ne?" Tek kelime bir iniltiyle çıktı. "Kıpırdama.

Prezervatif getiriyorum."

Cevap vermedi ama ben onun hareketsizliğini onay olarak kabul ettim. Pantolonumu sikimin üzerine çektim ve merdivenlere yöneldim. Eğer kıpırdarsa, mastürbasyon yapacak ve aletime sarılan onun tatlı eliymiş gibi davranacaktım. Eğer kıpırdamazsa... o zaman sanırım beni nefret ettiğinden daha çok isteyip istemediğine dair cevabımı almış olacaktım.

Banyodan aldığım prezervatifi elime alarak mutfığa doğru yürüdüm. Yve'i tam da onu bıraktığım pozisyonda eğilmiş görünce dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Aferin kızıma. Seni öyle bir boşaltacağım ki, yalvartmayacağım bile."

"Konuşmayı kes. Sadece sik beni."

Sözleri bittiğinde prezervatifi çoktan takmış ve arkasına geçmiştim. Sikimin başını girişine bastırdım ve sıkı, ıslak ısı benimle alay etti. O anda kanıtlamam gereken bir şey vardı. Bu anı hayatının sonuna kadar hatırlayacak ve yarın beni hissedecekti.

"Eğer bu yaşadığın en iyi seks değilse, Aston'umun anahtarlarını sana teslim ederim."

Yve'in boğuk kahkahası mutfakta yankılandı. "Ukala piç. Zevk alacağım-"

O cümlesini tamamlayamadan içine girdim.

"Vay anasını," dedim nefes nefese ve neredeyse anında durdum. "Çok sıkıydın."

"Henüz adını haykırmıyorum, Titan." Kalçaları tekrar içime girdi, benimle alay ediyor ve onu almam için bana meydan okuyordu. Bunun için benim kadar çaresiz olduğunu bilmek kararlılığımı bir çentik daha artırdı.

Meydan okuma. Kabul edildi.

Neredeyse tüm yolu çektim ve klitorisini kızdırmak için elimi kalçasının etrafına kaydırırken tekrar içeri daldım. Güçlü, eşit bir ritim tutturarak, inlemeleri kırık çığlıklara dönüşene kadar onu becerdim.

"Ver onu bana," diye talep ettim.

"Kapa çenenı."

"Durmamı mı istiyorsun?" "Sakın buna cüret etme-"

"O zaman seni kimin becerdiğini söyleyen iyi edersin." "Böyle bir kibirli-"

Yavaşladım ve hakareti sona erdi.

"Sadece sik beni, Titan. Lanet olsun sana."

Adımı dudaklarında duymak, ihtiyacının düzensizliği ile kenarlı, beni daha sert ve daha hızlı teşvik etti. Birkaç dakika içinde Yve'nin iç duvarları sikimin etrafında çırpınmaya başladı. Çok yaklaşmıştı. Kendi orgazmımı engellemek kontrolümün sınırlarını zorluyordu.

"Ver onu bana, Yve. Seni duymama izin ver." "Aman Tanrım."

Klitorisine daha sert bastırdım.

"Titan!" Kasları etrafımda kasılırken Yve çığlık attı ve altımda titredi, parmakları tezgahın uzak kenarını kavradı.

"Bu benim için işe yarar," dedim ve sonra bıraktım. Kendi zafer kükremem yüksek tavanda yankılandı. Kalçalarım kendi iradesiyle pompalamaya devam etti. Kontrolümü çalmış, orgazmı taşaklarımdan söküp almıştı.

Bitirir bitirmez Yve altımda kaydı. Geri çekildim, vücudundan sıyrıldım ve tekrar içine girmemin uzun sürmeyeceğine dair kendime söz verdim.

Bu kadın tüm düğmelerime basıyor, benimle alay ediyor, bana meydan okuyor, benimle alay ediyordu. Ve ben sapık bir orospu çocuğu olarak daha fazlasını istiyordum.

Yve benimle tezgahın arasından sıyrıldı, yerdeki bornozu kaptı ve titreyen kollarını kolların içine soktu. Onu izlerken prezervatiften kurtuldum, pantolonumun fermuarını çektim ve bir sonraki adımda ne söyleyeceğini merak ederek göğsünün kabarıklığına dikkat ettim. Çok beklememe gerek kalmadı.

"I . . . Gitmem gerekiyor."

"Yemek yemen gerek," diye hatırlattım ona.

Kapıya doğru döndü ve ilk içgüdüm uzanıp onu durdurmak için elini tutmaktı ama daha önce kış bahçesinde verdiği tepki gözümün önünde canlandı. Biri ona vurmuştu, bu çok açıktı. Bu konuda tüm hikâyeyi duymaya kararlıydım. Hıyarın teki olabilirdim ama bir kadına el kaldıran bir adamın ellerini koparırdım.

"Yve, dur."

Sesinin KOMUTAN tonu karşısında DONUP KALMIŞTIM. Az önce ne halt etmiştim ben? Lucas Titan'ın beni domaltmasına ve mutfak tezgâhına ucuz bir kapı gibi vurmasına izin vermenin ötesinde.

Klas.

Ben de tam olarak öyleydim.

İç kaslarım protesto etmek için sıkıştı; görünüşe göre şık olup olmadığım umurlarında bile değildi. Vücudum daha fazlasını istiyordu. Bunun destansı boyutlarda bir sorun olduğunu söylemek yüzyılın en hafif tabiri olmazdı.

Hâlâ hareketsizdim, dönüp onunla yüzleşsem mi diye düşündüm ama bunun yerine ne diyeceğini beklemeye karar verdim.

Otuz saniyelik garip bir sessizlik geçti. Biliyordum, çünkü saymışım. Sonunda konuştu.

"Otur. Ye. Seni yalnız bırakacağım."

Midem yine guruldadı, hain, ve gözlerimi sıkıca kapattım. Bilin diye söylüyorum, mutfak tezgâhında nefretle seviştikten sonraki gariplik, sarhoş bir tek gecelik ilişkiden sonraki gariplikten çok daha ağır basıyordu. Yüzsüzlük etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Çenemi kaldırdım, döndüm ve biraz olsun sakın görünmeyi umdum. "Gitmek zorunda değilsin. Ne de olsa burası senin evin."

Yoğun bakışlarından kaçınarak, iştah açıcı olmayan humusa yüzümü buruşturdum. *Hayır, teşekkürler Bay Titan.* Ama en azından bazlama iyi olurdu. Yuvarlak kabı atlayarak ona uzandım. Göz ucuyla Titan'ın bakışlarının hareketlerini takip ettiğini görebiliyordum.

"Humus sevmez misin?"

Ağzım doluyken konuşmamayı tercih ederek başımı salladım. *Annem çok gurur duyardı.* Alaycı, bir kenara atılmış bu düşünce beynimde durdu.

Bir milyarderin mutfağında oturuyordum. Ona izin verdim, hayır, ona *yalvardım*. -Beni becermek için.

Hayır, annem gurur duymazdı; bunu neden bedavaya yaptığımı merak ederdi. Başka bir zengin adamla düzüştüğümü fark ettiğimde içimden utanç aktı. Bu hatayı daha önce de yapmışım ve bakın nasıl sonuçlanmıştı. Hiç öğrenemeyecek miydim?

Ağzımdaki bütün nem süzüldü ve ayağa kalkarken krakeri yutmak için mücadele ettim. "Biliyor musun? Gerçekten aç değilim. Teşekkürler."

Titan'ın ifadesi değişti. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adam şimşek çakması kadar öngörülemez ve muhtemelen bir o kadar da yıkıcıydı.

"Levi sana misafir odasını gösterdi mi?"

Güzel. Sanırım bu, bu garipliğin er ya da geç sona ereceği anlamına geliyordu.

"Hayır. Bana sadece kodu verdi ve kendimi evimde hissetmemi söyledi." Titan sert bir kahkaha attı. "Hiç şaşırtıcı değil."

Merakıma yenildim ve kapıya doğru koşmak yerine, "Kardeşin neden benim mağazamda çalışıyor?" diye sordum.

"Benim" kelimesi ağzımdan çıkar çıkmaz beni derinden sarstı. Çünkü burası *benim* dükkânım değildi ve hiçbir zaman da olmayabilirdi. Sanırım bankada kredi memuruyla olan randevumdan sonra göreceğim.

Titan kollarını kavuşturdu.

Tanrım, adam çok seksiydi. Ve kibirli bir pislik. Bunu unutmayacağım. bir parçası.

Ve bir tanrı gibi sikişti. O kısmı unutamadım.

Titan cevap verirken zihnimi oluktan çıkardım, "Çünkü o Artık ergenlik çağında o l m a s a d a hâlâ asi ergenlik dönemini yaşıyor."

"Dirty Dog'da çalışmak bir isyan mı?"

"Titan Industries'in stajyer programında çok aranan bir yere sahip olabilecekken mi? Evet."

"Ama o bir sanatçı olmak istiyor, kurumsal Amerika'da çalışmak değil."

Titan'ın çenesindeki kaslar gerildi. "Kardeşimin ne yapmak istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Şaşırtıcı ama okul taksitini ödeyen benim. Bütün gün sanatçı olmak isteyebilir ama eninde sonunda kendi faturalarını ödeyebileceği bir kariyer seçmek zorunda kalacak. Otuz beş yaşına kadar ailemizden kalan güven fonunun büyük kısmına erişemeyecek ve o zamana kadar kendi geçimini nasıl sağlayacağını bulması gerekiyor."

"Peki ya açlıktan ölen bir sanatçı olmayı seçerse?" diye sordum.

"O zaman açlıktan ölür. Ya da büyük bir başarı elde edecek ve fedakarlık gerektirdiği için başarısının kıymetini bilecek."

"Peki, Levi için para treni ne zaman bitiyor?"

"Üniversitede üç yılı kaldı. O zamana kadar onu idare edeceğimi söyledim. Eğer daha fazla devam etmek isterse, kendi parasıyla devam edecek."

"Babası gibi konuşuyorsun, kardeşi gibi değil."

Kasları daha da belirginleşti. "Çünkü on yılı aşkın bir süredir ikisini de yaşıyorum."

"Ailene ne oldu?"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil. Burada işin bittiyse sana bir oda göstereyim." Mutfaktan dışarı çıktı. Görünüşe göre Titan bir konuşmayı böyle bitiriyordu.

Bornozumun kemerini sıktım ve onu takip ettim. Beni nereye götürmesini beklediğimden emin değildim ama kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıkıp adaçayı yeşili, altın rengi ve beyaz bir odaya girmeyi beklemiyordum. Benim gibiler için fazla güzeldi.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Titan açık bir kapıyı işaret etti. "Burada en-suite banyo var. İhtiyacın olan her şey orada mevcut olmalı. Çantanı aşağıda mı bıraktın? Havuz odasında mı?"

Başımı salladım. "Çantam yok. Bekle, hayır. Çantamı antredeki bir sandalyenin üzerinde bıraktım."

Titan'ın dikkati benim üzerimdeydi. "Çantanı bile almadın mı? Yani seni o evden kovan her neyse ödünü kopardı, değil mi?" Odayı incelerken sustum. Bu onu ilgilendirmezdi ve ben de paylaşmazdım. Ama bulaşıklıkta bardağı düşününce yine tüylerim diken diken oldu. "I . . . Sadece dışarı çıkmak istedim. Zaten fazla bir şeye ihtiyacım yok. Ben İyi. Oraya gittiğimde iş yerinde üstümü değiştiririm."

"Peki yarın oraya gittiğinde kimse kontrol etmemişken kendini evinde güvende hissedeceğini nereden biliyorsun?"

Haklı olduğu bir nokta vardı, koşmakla, yüzmekle, sonra da ... meşgul olduğum için henüz düşünmemiştim. Titan'ın yanağımı serin granit tezgâha bastırışını hatırlayınca sıcaklık korkuyu bastırdı.

Silkindim. Bir daha olmayacak. Ayrıca Lucas Titan'dan daha önemli şeyler için endişelenmem gerekiyordu.

"Yarın kontrol etmesi için benimle orada buluşacak birini ayarlarım." "Peki," dedi başını sallayarak. "Ben çantanı alayım."

Topuklarının üzerinde dönerek beni zarif ve kadınsı yatak odasında bıraktı, bacaklarımın arasına yerleşen lezzetli acıya rağmen buraya ait olmadığımın rahatsız edici bir şekilde farkındaydım.

Annemden öğrendiğim ders: *Zengin bir adamla yatabilirsin ama bu büyük evde hoş karşılanacağın anlamına gelmez. Kapıdan içeri adım atmamak daha iyiydi.*

Ama ben lanet bir metres değildim. O yolu asla seçmezdim.

Kapıya arkamı dönerek yatak odasını inceledim. Pencerelerden beyaz danteller sarkıyordu ve odanın bu tarafına güller ve zambaklarla oyulmuş bir kızak yatak hâkimdi. Antika bir divan, yan sandalyeler ve masaya benzeyen bir şey geniş cumbalı pencerenin yanında küçük bir oturma alanı oluşturuyordu. Kızak yatağa uygun bir gardırop, makyaj masasının yanında duruyordu.

Oda inanılmaz derecede hanımefendiydi ve Titan'ın aşırı erkeksi yapısıyla tamamen çelişiyor gibiydi. Buraya taşındığında da böyle olmalıydı. Bunları onun seçtiğini hayal bile edemezdim. Ya da belki de bir iç dekoratörün işiydi?

Elinde çantamla odaya tekrar girmeden önce etrafı keşfetmek için çok az zamanım vardı. Büyük deniz mavisini numara elinde gülünç görünüyor ve ben bunu hayal etmiş olabilirdim ama çantayı uzatırken biraz eğlenmiş görünüyor.

"Teşekkür ederim." Çantamı yatağın üzerine koydum ve tam elimi içine sokmuştum ki arkamdan yaklaştı.

Eğildi ve kulağıma doğru konuştu. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa, hemen yan taraftayım."

Bana yaslandığında kıpırdamadan durdum, pantolonunun içinde zaten büyümekte olan şişkinlik kırımın çatlağına baskı yapıyordu.

Görmezden gel, Yve. Görmezden gel.

Bir şey kafama dank ettiğinde gözlerim odanın uzak duvarındaki kapalı kapıya kaydı. Burası, odanın sahibesi için tasarlanmış bir süitti.

Karı ve kocanın ayrı odalarda uyuduğu ve kocanın evlilik ilişkileri için geceleri karısını ziyaret ettiği zamanlar.

Beni hizmetçilerin odasına koymalıydı.

Titan bakışlarımı kapıya doğru takip etmiş olmalı ki ekledi, "Kilitli. Senin tarafından. İstedğin zaman bana katılmaktan çekinme. Seni mutfağa götürmeyi düşünürken çok sert olacağım."

Çiğ sözlerinde hiçbir incelik yoktu ve belimi kavrayıp bornozun ön tarafına doğru kayan eli de öyle.

Sarsılarak uzaklaşabilirdim ama avucu içeri kayarak göğsümü kapladığında nasıl nefes alacağımı hatırladığımdan bile emin değildim. Dokunuşundan nefret etmem gerekirdi ama bacaklarımın arasında biriken kayganlık beni yalancı çıkarabilirdi.

"Yine benim için ıslandın mı, Yve? Sikimin daracık amını girmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım, kıcımlı ereksiyonuna ve göğsümü avucuna bastırdım.

Eli aşağı kaydı, parmakları üzerimde yayıldı. "Siktir. Çok ıslaksın."

İnlememi geri yuttum ama eline karşı sallanma dürtüsüne karşı koyamadım. Klitorisim zaten hassastı ve avucuna sürtünmek beni birkaç dakika içinde tekrar sınıra getirdi. Ama ben boşalamadan elini çekti ve geri çekildi.

Utanmazca arkamı döndüm, bornozun büyük bir kısmı açıldı. "Ne oluyor Titan?"

"Daha fazlasını mı istiyorsun, Yve? Bana gel."

Eşiğe doğru yürüdü ve kapıyı arkasından kapattı. Klik sesi zar zor yankılandı ama sözleri beynimde tekrar tekrar yankılandı ve daha önce vardığım sonuçla birleşti. *Lucas Titan tehlikeliydi.*

Olanları aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Asla tekrarlanmamalıydı. Asla.

Ama yatağın gülünç derecede yumuşak çarşafı arasında çırılçıplak kayarken Titan'dan başka bir şey düşünemiyordum. Rüyamda onu görmem sürpriz miydi?

Hayır, sürpriz olan şey, rüyalarımın hâlâ peşimi bırakmayan adamın görüntüleriyle dolup taşmak yerine sadece onunla ilgili olmasını dilememdi.

13 *Lucas*

Jerome humusu çöpe atarken, "Demek kendi başının çaresine bakmaya karar verdin, ama işin bittiğinde onu kaldırmayı beceremedin," diye gözlemledi. Kaç yaşında olursam olayım, Jerome bana her zaman yeniden on altı yaşındaymışım ve temiz bir zeminde çamurlu ayak izleri bırakmışım gibi hissettirebiliyordu.

Yaşlı adama sunabileceğim bir mazeretim yoktu; Yve'a o kadar dalmıştım ki yiyecekleri buzdolabına geri koymayı hatırlayamamıştım.

"Aslında benim için değildi. Başka biri içindi," diye cevap verdim dalgınca, söz konusu kadının bu sabah dışarı çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum.

Neden ondan bu kadar etkilenmişim? Görünüşe göre son zamanlarda dikkatimi çekmek için tek gereken seksi bir vücut ve saygısızca küstah bir ağızdı. Bana çenemi kapamamı ve onu becermemi söyleyeceği düşüncesiyle kendi kendime gülümsedim.

Aletim pantolonumun içinde kasıldığında ve Jerome'un soluk mavi bakışları benimkilere kaydığında gülümsemem anında kaşlarımı çatmaya dönüştü. Bu düşüncenin ne yeri ne de zamanıydı.

Tüylü gri kaşlarından birini kaldırdı. "Detaylandırmak ister misin?" "Dün gece beklenmedik bir misafir geldi."

"Peki neden bu sabah çamaşır odasında bulduğum yılandan bahsetmediğinizi varsayıyorum?"

"Çünkü yılanlara nadiren yiyecek veririm."

İkimiz de üst katta birinin hareket ettiğini gösteren tavan gıcırtısını duyduk. Eski bir evde, duvarlar ve tavanlar kalın olsa da, gıcırdayarak yerinizi belli edecek bir şeye basmamak neredeyse imkânsızdı. Levi bunu yatılı okuldan ve yeterince okuldan atıldıktan sonra askeri okuldan eve döndüğünde zor yoldan öğrenmişti.

"Görünüşe göre misafiriniz hâlâ burada." Ön kapı açılıp kapandığında, alaycı bir ifadeyle, "Ya da buradaymış." diye düzeltti.

Bu da neydi böyle? Yve öylece sıvışacak mıydı? Saatimi kontrol ettim. Saat yediyi biraz geçiyordu. Belki de çıkışının fark edilmeyeceğini düşünmüştü? Normalde şimdiye kadar ofiste olduğumu ve onunla ne yapacağımı bulmak için rutinimi değiştirdiğimi fark etmemişti.

"Geri geleceğim."

Jerome'un kıkırdaması beni mutfaktan dışarı kadar takip etti. "Sonunda, kendini sana atmak yerine senden kaçan biri."

Komikti.

Tabii Jerome onun benden ilk kez kaçmadığını ve bu alışkanlığının beni kızdırmaya başladığını fark etmemişti.

Kapıyı çekip açtım ve ön yoldan araba yoluna doğru yürüdüm. Yve kapıyı çekiştiriyor ve mandalı bulmak için etrafı yokluyordu.

"Bu sabah gitmen gereken acil bir yer mi var, Yve?"

Döndü ve omuzlarını dikleştirdi, bana bakarken takındığı bir pozdu bu.

"Misafirliğimi fazla uzatmak istemedim."

"Ya da bir merhaba demek ya da belki bir araç istemek?" "Araca ihtiyacım yok.

Yürüyebilirim."

"Ve eğer sorsaydın yürümene gerek kalmazdı."

Çenesi yukarı kalktı. Bu iyi tanımaya başladığım bir hareketti. "Ne yapacaktım ki? Yatak odanın kapısını mı çalacaktım?

Sabah mı? Hiç sanmıyorum." "Yine de misafirperverliğiniz için minnettarım. Ben sadece Yola çıkmam gerekiyor."

Kızarmış yanaklarını inceledim. "Dün gece o kapıyı kaç kez düşündün ve ikinci raunt için bana yalvardın?"

Gözleri genişledi ve omurgası tekrar dikleşti. "Düşünmedim. Hem de hiç."

Öne doğru bir adım attım ve elimi yavaşça kaldırarak başparmağımla işaret parmağım arasında bir tutam saçını kavradım. "Küçük yalancı."

"Sen öyle san."

"Haklısın, istiyorum. Çünkü istediğim gibi bana gelseydin, elim yerine dudakların sikime sarılmış olacaktı. Seni tekrar becereceğim. Çekip gitmene izin vermeyecek kadar güzeldi." Elimi saçlarının arasına soktum ve başının arkasını kavradım. "Bütün geceyi tadının düşündüğüm kadar güzel olup olmadığını merak ederek geçirdim."

Yve'nin ağzı küçük bir *O* harfi şeklinde açıldı ve bir kez daha yanaklarına renk geldi. Çok kolay kızardı ve bu beni onu daha fazla şok etmeye itti. Aynı zamanda daha önceki kararımı da pekiştirdi.

Ona tekrar sahip olacaktım ve her zaman istediğimi alırdım. Sadece beni ne kadar zorlayacağını merak ediyordum.

Yve'nin ağzı kapandı ve gözleri kısıldı. "Böyle bir şey olmayacak Titan. Asla." *Asla* kelimesinin iki hecesini de telaffuz etti ve ben de sırtımdan kendimi alamadım.

"Ahh, Yve." Tutuşumu bıraktım ve elimi vücudundan aşağıya, kalçasına doğru indirdim. Hemen bir adım geri attı ama çitlere takıldı.

Bu doğru tatlım, artık kaçacak bir yer yok.

"Bana hayır diyorsun ama vücut dilinin her zerresi seni bu kapıya sıkıştırmam ve tam burada sikmem için bana bağıyor. Bu beni sana tekrar sahip olma konusunda daha da kararlı kılıyor."

"Asla," diye fısıldadı yine.

Eğildim ve yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Bana istediğin kadar yalan söyle. Mutfakta ne kadar sert boşaldığını ve yatak odasında seni ne kadar hızlı uçurumun kenarına getirdiğimi hissettim. Beni tekrar öylece bırakmak için can atmadığına inandıramazsın."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, ne istediğim de dahil."

"Kendine yalan söylemenin bir anlamı yok, Yve."

Elimi çıplak tenine değene kadar kalçasından aşağı kaydırmadan önce kalçasını sıktım. Eteğinin altından kayıp daha fazla çıplak tene ulaşana kadar yolumu takip ederken beni durdurmadı -o meydan okuyan bakışlarıyla beni kıştırmaktan başka bir şey yapmadı.

Çıplak kığını avuçlarken bir iniltiyi bastırdım. "Çok seksisin ve eğer seni başka bir erkeğin görmesine izin vermek isteseydim, seni tam burada, bu çitin karşısında alırdım."

Yve'nin burun delikleri alevlendi ve yutkunurken boğazı düğümlendi. Hiçbir şey söylemedi ama hareketleri daha yüksek sesle konuştu. Kığını elime bastırdı.

Elimi bırakıp avucumu ön tarafına doğru kaydırırken ve amını örterken kahverengi gözlerine baktım. "Benim için çok ıslaksın. Yine."

"Bedenimin seni istemesine engel olamıyorum. Ama bu sana vereceğim anlamına gelmiyor. içeri."

Kendimi birinci sınıf bir avcı gibi hissederek gülümsedim. "Karşı koyamayacaksın, O zaman neden savaşıyorsun?"

"Çünkü sen bir pislisin."

Güldüm. "Biri tarafından aşağılanmak beni hiç bu kadar eğlendirmemişti." Parmaklarımı klitorisini örtecek şekilde kaydardım ve bastırdım. Yve sert bir nefes aldığı anda bir parmağımı içine kaydardım. "Ve bundan sonra bile seni hâlâ boşaltmak istiyorum. Bana izin verecek misin? Yoksa ikimize de yalan söylemeye devam mı edeceksin?"

Yve'nin elleri dışarı fırladı ve omuzlarımı sertçe itti. Ona olan bağlılığımı anında bıraktım ve ellerimi kaldırarak uzaklaştım.

"Peki. Mücadele et. Ama daha fazlasını istediğine karar verdiğinde nerede olacağımı biliyorsun."

"İstemeyeceğim."

"O zaman ikimizden biri." Elim yüzüme götürdüm ve parmaklarımı ağzıma çektim. Tatlı, keskin Yve. Lanet olası mükemmellik. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, tadın harika."

Ağzı açık kaldı ve ben de eve doğru döndüm. "Seni arabana kadar bırakmadan önce kahvaltılık etmek istersen içeri gelebilirsin."

"Bekle, arabamın işi bitti mi?"

Bu küçük bilgi kırıntısının dikkatini çekeceğini biliyordum. "Bitti. Kahvaltıdan sonra seni almaya götüreceğim."

"Aynen öyle. Oturup seninle öylece yemek yememi mi bekliyorsun? Senden sonra. . . sen . . ."

Ön kapıyı açarken arkama baktım, Yve'in hemen peşimde olduğunu görmekten memnun oldum. "İçine girdikten, külot giymediğini anladıktan, seni parmakladıktan ve amının tadına baktıktan sonra mı? Evet."

Yve yavaşladı ve burnunun kenarını sıktı. "Sen bir ucube gösterisisin. Elimdeki tek şey bu."

"Eteğin altına komando gibi giren ben değilim."

"Kapa çenenizi. Temiz iç çamaşırım yoktu."

"Şikayet etmiyorum. Şimdi, mutfağa giden yolu bildiğine inanıyorum."

Yve başını dik tutarak ö n ü m d e kasıla kasıla yürürken ben arkama yaslanıp onun gidişini izledim.

Daha fazlası için geri dönecekti. Bundan emindim.

14

Yve

Mutfağa GERİ YÜRÜDÜĞÜMDE, ocağın önünde duran uzun boylu, zayıf, parlak kel kafalı bir adam görmeyi beklemiyordum. Ben kapıdan içeri girince döndü, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Ve işte dün gece Lucas'a mutfağımı didik didik ettiren gizemli kadın." Elini uzatmak için ocaktan uzaklaştı. "Ben Jerome. Bay Titan da dahil olmak üzere araştırdığınız her şeyin efendisiyim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu biliyor mu?"

Titan'ın varlığını bana dokunmadan arkamda hissettim. Ve şaşırtıcı bir şekilde -az önce olanlardan sonra bile- bu beni ürkütmedi.

"Biliyor," dedi Titan. "Sadece Jerome'un sanrılarına devam etmesine izin veriyor. Ya da belki de hayal gören benimdir," diye ekledi, dudakları kulağıma rahat edemeyeceğim kadar yakındı. Adamın beni bir meydan okuma olarak gördüğüne dair bir his vardı içimde ve bunu aklından çıkarması gerekiyordu.

Jerome'un soluk mavi gözleri bir kıvılcımla parladı. "Dedikleri gibi, burada hepimiz deliyiz."

"O zaman sanırım düşündüğümden daha iyi uyum sağlamışım." *Çünkü delilikte ustalaştım*, diye ekledim kendi kendime. Şu anda Titan'ın karnına dirsek atmamamın tek açıklaması buydu.

Jerome'un bakışları kıyafetlerimi taradı. "Bence gayet iyi uyum sağlayacaksınız, . . ." Bayan

"Santos. Yvonne Santos."

"Benim için bir zevk. Şimdi, kahvaltı için omlet yapıyorum, eğer uygunsa hoşunuza gider. İstemiyorsanız, krep ya da Belçika waffle'ı da yaparım." "Omlet kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim."

Jerome tercihlerimi onaylarken Lucas Titan'ın sıcaklığını sırtımdan uzaklaştırmak için kenara çekildim. Teslim olmayacaktım. Sağlam bir zemine geri dönmem gerekiyordu. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin örttüğü dümdüz karnına bakmamın bir faydası olmadı.

"Sana sürekli yemek yapan biri varken nasıl kocaman bir göbeğin olmuyor?"

Bronzlaşmış eli, sert bir karın kasları olduğunu hayal edebildiğim şeyin üzerinde gezinmek için aşağı indi. *Bu da ne, hayal gücü mü? Ciddi misin? Kes şunu. Hiç yardımcı olmuyorsun.*

"Yüzerim. Ve koşarım. Ve şimdi de insanları yumrukluyorum."

Jerome'un kafası döndü. "Yani *pedleri* yumrukluyorsun, Lucas. Biz bu evde insanları yumruklamayız."

Titan'ın beş yaşında bir çocukmuş gibi görevden alındığını duymak Jerome'un haklı olduğunu düşünmeme yetti; burada herkes deliydi.

O an teknolojinin vızıltısıyla bozuldu. Titan elini gömleğinden çekerek takım elbise pantolonunun cebine uzandı ve bir telefon çıkardı. Ekrana baktı.

"Affedersiniz. Buna bakmam gerekiyor." Gözleri bir an benimkilerde oyalandı. "Gitme."

"Görünüşe göre benim aracım olduğun için, başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum." "Güzel."

Ve sonra gitmişti. O uzaklaşırken bakışlarım kışına kaydı.

Sıcak. Lanet olsun.

Kes şunu, Yve.

"Bayan Santos, bana kendinizden bahsedin."

Jerome'a döndüğümde, bakışlarımın yönünü takip ettiği belli olan bir gülümsemenin ağzının kenarlarında oynadığını gördüm. *Bu utanç verici.*

"Anlatacak pek bir şey yok," diye cevap verdim, yanaklarımın aşırı aktif allığımla lekelenmemiş olmasını umarak. Bu, ortadan kaldıracılmayı dilediğim bir özelliğimdi.

"Neden bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünüyorum?"

Evet, şimdi. Elimizde dürüst bir tetikçi vardı. "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

"Dün gece kendini bu evde uyurken nasıl buldun?"

Mutfak tezgâhına baktım. *Bu* uyumak değildi. Bu ... olmuştu.

Hafızamı silkeledim çünkü işte buradaydı - koruyucu, *ondan uzak dur çünkü o birinci sınıf ve sen de çöpsün* konuşması. Benim için bir ilk değildi. Sadece uzun zaman olmuştu.

"Evimde bazı sorunlar yaşadığımda Levi bana kalacak bir yer önerdi." İleriye doğru kabarcıklanmak isteyen kelimelerin geri kalanını tuttum. Titan'da ya da onun saçma sapan dolarlarında gözüm olmadığına dair onu temin edecek olanları.

"O iyi bir çocuk. İyi kalpli." Jerome'un bakışları daha da daraldı ve düşüncelerinin kafasının önündeki havaya yansıdığına yemin edebilirdim. "*Parayı bu şekilde de alamayacaksın kızım*" gibi bir şeyler.

"Levi benim için çalışıyor. Dirty Dog'da."

Jerome'un şüpheli ifadesi önce şaşkınlığa, sonra da hiç beklenmedik bir şeye dönüştü. "Sen *Yve*'sin" dediğinde Jerome'un yüzünde şaşkınlık ve sıcaklık yayıldı.

"Evet, benim."

"Ben bir araya getirmedim. Genç Levi mağazada çalışmaya başladığından beri senden bahsediyor. Moda ve pazarlık konusunda keskin bir göze sahip olan sensin. Ayrıca ona, kız kardeşimin otuz yıl önce kaybettiğine benzeyen, bulunması imkânsız bir çift Chanel mineli küpe satan da sendin. Levi'ye göre, onları kendinize saklayacakmışsınız ve o da sizin kabul edip satmanız için yeterince yalvarmış. Bunun için teşekkür ederim."

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Bir yaprağında küçük Chanel logosu olan nane yeşili, mineli çiçeklerdi. Çok şirinlerdi. Onları ucuza almıştım ve tam takmak üzereydim ki Levi, tanıdığı bir kadının Kore Savaşı'ndan sonra kocasının ona verdiği çifti kaybettiğini anlatmaya başladı. Kocası ölmüştü ve kadın küpeleri nişan fotoğraflarında takmıştı.

Jerome bana kocaman bir gülümseme verdi. "O küpelerle beni dünyanın en iyi kardeşi yaptın. Küpeleri ona verdiğimde nehirler gibi ağladı."

"Beğenmesine sevindim."

Belli ki onun için benden çok daha duygusaldılar, bu yüzden onları vermekte sakınca görmedim. Böyle hikayelere bayılırdım; Tanrı biliyordu ki ailemde bunlardan yeterince yoktu. Hikâyelerimiz çoğunlukla *bir erkekle yatmaktan başka bir iş bulma becerim olmadığı, bu yüzden onun yerine bunu yaptığım* şeklindeydi. *Şimdi bana güzel şeyler alıyor.*

Jerome geldiğim meşhur metresler silsilesini bilseydi, muhtemelen beni kapı dışarı ederdi çünkü Titan'a kancamı takmaya çalıştığımı düşünürdü.

Çok yanılırdı. Kancalarımı hiçbir erkeğe batırmıyordum. Belki buluşmayı planladığım bankacı hariç. İhtiyacım olan krediyi alana kadar onu köşeye sıkıştırıp kandıracaktım. Çünkü Yve Santos hayallerini sırtından kazanmayacaktı. Hayır. Onları güçlü bir takım elbise giyerken topuklu ayakkabılarının üzerinde kazanacaktı.

Ki onlar da benim dairemdeydi. İçeride biri vardı. Ve belki de o biri Jay'di. *Kahretsin.*

Kadın gibi davranıp eve gitmeli ve bir çilingir çağırmalıyım. Ve yapacağım şey de tam olarak buydu. İşten sonra. Ve belki de geç saate kadar çalışacaktım. Çünkü iyi bir yönetici böyle yapar.

"Bayan Santos, omletiniz." Jerome önüme dumanı tüten bir tabak koydu.

Nefis. Aklımı kontrol edemediğim şeylerden uzaklaştırmak için mükemmel bir yol.

Lafı açılmışken. "Beklemeli miyim? Bay Titan'ı mı?"

Jerome'un nazik gülümsemesi yüzüne tam oturmuştu. "Ona Lucas diyebilirsin, canım. Ve buna gerek yok. Ne kadar kalacağını kim bilebilir?"

İlk lokmayı ağızıma götürmeden önce durdum. "Bana katılmayacak mısın?"

Biraz şaşırmış görünüyordu ama gülümsedi. "Teşekkür ederim ama ben yulafımı ve kahvemi çoktan içtim."

O durup izlerken yemeğe dalmak garipti ve tereddüt ettim. Sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi döndü, iki fincan kahve doldurdu ve mutfak adasında bana katıldı.

"Bana şu Dirty Dog'undan biraz daha bahsetsene."

15 *Lucas*

Tamirhaneden uzaklaştım ve kendime dikiz aynasından sertleşmeden düşünemediğim kadına bakmamamı söyledim. Yve seksi, inatçı ve trafiği durdurabilecek bir vücuda sahipti.

Elbette, Vanessa Frost'tan akademik anlamda etkilenmişim, her ne kadar bunu itiraf etmek bana bir pislik gibi gelse de. Mükemmel bir soyağacına sahip, sarışın ve kıvrımlı, mükemmel bir Güneyli dilberdi.

New Orleans sosyetesinin üst tabakası, kendi başıma giremediğim kapalı bir gruptu. Bir ayağa ihtiyacım vardı ve Vanessa'ya beni bağlantılarımı sağlamlaştırmama yardımcı olacak etkinliklere sokması için şantaj yapmak etkili ama alçakça bir hareketti. Birkaç etkinliğe daha katılsaydım belki Johnson Haines'in istediği ucu açık iyiliğe hazır olabilirdim. Hal böyleyken, isteği beni sinirlendirdi. Başkasının üstünlük sağlamasına isteyerek izin verecek türden bir adam değildim.

NOLA'nın paralı ve nüfuzlu ailelerinin kalbine doğru ilerlemeye devam etmek için soylu eski sosyete kızları listemi daraltmam gerekiyordu. Zirveye çıkan biri vardı, Yargıç Harold Noble'ın kızı Valentina Noble. Ama yaklaşmak için gerekli heyecanı bulamadım. Valentina kur yaptığınız ve evlendiğiniz türden bir kadındı ve benim o yola girmek gibi bir arzum kesinlikle yoktu.

Ve Şimdi aletim Yve Santos için tetikteydi. Soyadı New Orleans evresindeki İspanyol etkisinden geliyor olmalıydı, çünkü açıkça Creole kökenliydi.

Yve'yi bu kadar ilgi çekici yapan Şey neydi? Bir dahaki sefere onu altıma aldığımda anlayacaktım. Ama Şimdilik kafamı tekrar işe vermem gerekiyordu.

Yeni bir plana ihtiyacım vardı ve bir tanesi çoktan oluŐmaya başlamıştı. Lobici hedeflediğİ senatörlerin listesini bırakmıştı, bu yüzden düŐünmem gereken başka isimler vardı. Tasarım için kendi destek koalisyonumu kuracaktım. Ne de olsa, bir Şeyin doğru yapılmasını istiyorsanız, bunu kendiniz yapmak zorundaydınız.

Plana sadık kalarak ofise doğru yola ıktım, Şimdilik Yve'yi unutmaya kararlıydım ... ve onu eğilmiş, sikimi alırken hayal etmeden mutfak adama asla bakamayacağımı.

Ona tekrar sahip olacaktım. Başka hiçbir alternatif kabul edilemezdi.

16 Yve

LEVİNİN iki haftalığına gideceği göz önüne alındığında, Dirty Dog için bana yardımcı göndermesi için geçici bir ajansa başvurmak zorunda kaldım. Dükkâna vardığımda, dışarıda bekleyen minyon kadının otomatik olarak geçici çalışanın olduğunu düşündüm.

Selamlamak için gülümsedim. "Merhaba, ben Yve. Siz Jennifer mısınız?"

Kaşları çatıldı ve başı geriye gitti. "Adımı nereden biliyorsun?"

Tanrım, bana bir aptal göndermemiş olsalar iyi olur. "Bunu bana geçici ajans verdi."

Kaşları daha da çatıldı. "Ne geçici ajansı?"

Tamam, bu iş garipleşmeye başladı. "Önümüzdeki iki hafta boyunca bana yardım etmesi için birini gönderen."

Başını iki yana salladı. "Ben Jennifer'ım ama o Jennifer değilim."

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Bugün uzun ve zorlu bir gün olacaktı. İçimde bir his vardı.

"Karışıklık için özür dilerim. Dükkân henüz tam olarak açılmadı. Bana yarım saat vererseniz, sizin için hazır olacağım."

Kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ve yeni kıyafetler giymek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Aklımdaki kraliyet mavisi ve siyah çizgili A kesim elbisenin giyilebilir hale gelmesi için hızlı bir buhara ihtiyacı vardı. Siyah

Giydiğim platformlar bana uyar ve sergideki mücevherleri ödünç alabilirdim.

Kadın, Jennifer, başını salladı ve "Sanırım bu iyi," dedi ve uzaklaştı.

Kapının kilidini açtım, kendi kendime "*Sanırım* sorun değil" diye mırıldandım. Evet, tatlım, sorun olmazdı çünkü lanet olası dükkân o zaman açılırdı.

İçeri girdim ve kilidi arkamdan çevirdim. Onu unutarak ışıkları açtım ve elbiseyi giymeye başladım. Monoton buhar işlemi zihnimin dün geceye geri dönmesine izin verdi.

Lucas Titan beni çıplak görmüştü. Mutfak tezgâhının üzerinde seks yapmıştık. Beni yatak odasında orgazmın kıyısında asılı bırakmıştı. Ve sonra bu sabah beni ön bahçesinde parmaklamıştı.

Ne düşünüyordum ki ben? Oh, doğru, hiç düşünmüyordum, sadece tepki veriyordum. Onun emirlerine. Emirlerine. Küstahlığına.

Bunların hiçbirisi beni tahrik etmemeliydi. Aslında, geçmişim göz önüne alındığında, sinerek uzaklaşmam ve içime kapanmam gerekirdi ama -beni şaşırtan tek bir hamle dışında- kızıışmış bir kedi gibi ona karşılık vermiştim.

Belli ki bende bir sorun vardı. Beni böyle etkileyebilmesinden, beni böyle *arzulatmasından* nefret ediyordum.

Dur, Yve. Artık onu düşünmemeye karar verdim. İşletmem gereken bir dükkanım vardı, nasıl satın alacağımı bulmam gereken bir dükkan. Tek önceliğim buydu.

Nihayet giyinmiş ve güne başlamaya hazır bir halde kapının kilidini açtım ve davetkâr bir tavırla kapıyı araladım. Az önceki kadın ortalıkta görünmüyordu ama garip bir şekilde kararlı görünüyordu - eğer açılışımızdan yarım saat önce gelmesi bir gösterge ise - bu yüzden geri geleceğini tahmin ettim.

Ve yarım saat içinde döndü.

Sabah yavaştı ve en azından bir müşterinin etrafta dolanması aklımı *ondan* uzak tutuyordu.

Çoğunlukla.

"Peki, tüm bu eşyaları nereden buluyorsun?" Jennifer dükkânın ön köşesinden sordu.

Elbise kalıbının üzerindeki eski Dior kokteyl elbisesine ve mekandaki en pahalı giysiye neredeyse ağzı sulanarak bakıyordu. Buz mavisi satendi, korsajı dantelliydi ve tatlı bir yakası vardı. Elbise

Elbiseyi süsleyen kristaller, bele sarılan Swarovski kristal kemer ile uyumluydu.

Gizliden gizliye bu elbiseyi Külkedisi elbisesi olarak görüyordum ve ne zaman biri ona yaklaşıp, satın alabilecekleri endişesiyle midemde bir bulantı hissediyordum. Böylesine harika bir mağazada tezgâhtar olmanın sorunu da buydu; kendim için çok fazla şey saklamak istiyordum ve Tanrı biliyor ya, bunu zaten yapıyordum. Hem de çok fazla. Ama tesadüfe bakın ki Sindirella elbisesi benim bedenimdeydi. Kuşkusuz onu giyen kadını prenses gibi hissettirecekti.

Sonra Jennifer'ı hatırladım. O elbise ona çok büyük gelmişti.

-Bir soru sormuştu.

"Bana göz kulak olan insanlardan oluşan bir ağım var. Ayrıca emlak satışlarına katılıyorum, eBay'i ve internetteki birkaç vintage toptan satış mağazasını takip ediyorum. Bu aslında hiç bitmeyen bir harika şeyler bulma döngüsü."

"Vay canına. Kulağa çok iş gibi geliyor."

Omuz silktim. Çok iş vardı ama işimi seviyordum. Harriet dükkânı bu kadar uzun süre bana emanet etmişti ve ben de onu kendime ait hale getirmiştım. Bir kez olsun dükkânın eşsiz envanterle dolu olmaması konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı. Her hafta gelen birkaç müdavimim vardı çünkü sürekli yeni şeyler bulduğumu biliyorlardı. Birkaç özel müşterinin isteklerini kabul ediyor ve istedikleri özel parçalara göz kulak oluyordum.

Jennifer Sindirella elbisesinden uzaklaştı ve ben de sessizce rahat bir nefes aldım. Yedi kot pantolon yığınının doğru ilerledi ve Levi'in mükemmel katlamalarını bozarak kendi bedenini aradı. Bu hiç bitmeyen bir döngüydü. Onlar karıştırdı; biz düzelttik. Ayrıca gardıroptan bir etek ve kiraz kırmızısı bir elbise çıkardı ve mağazaya baktı.

"Deneme odası mı?"

"Tabii ki. Bu taraftan." Onu arka tarafa yönlendirdim ve siyah-gümüş çizgili perdeyi çekerek açtım. "Elbisenin fermuarı konusunda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

Gülümsedi ve perdeyi kapattı. Kot masasına geçtim ve yeniden katlayıp düzeltmeye başladım. Bu görev Levi'yi özlememe ve Jennifer-the-temp'in nerede olduğunu merak etmeme neden oldu.

"Peki, ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordu perdenin arkasından.

"Birkaç yıldır."

"Sen burada çalışmaya başlamadan önce de mağazada aynı türden ürünler var mıydı, yoksa sen mi takip ediyordun?"

Beklediğimden daha kişisel bir soruydu ama burada yaptıklarımla gurur duyuyordum.

"Ben başlamadan önce daha kitsch ve ticariydi. Her şeyi kendi seçtiğim malzemelerle değiştirmek epey zamanımı aldı."

"Vay be, yani burası sensiz aynı olmazdı, değil mi?"

Aynen yle. Bu yüzden Dirty Dog'u benim yapmaya bu kadar kararlıyım. "Masaya zel bir şeyler getirdiğimi düşünmek isterim," diye cevap verdim,

ses tonumu rahat tutarak.

Jennifer perdeyi iterek açtı ve sırtı bana dönük olacak şekilde döndü. "şu fermuarı kapatabilir misin?"

"Elbette. Memnuniyetle."

"Sanırım buranın sahibi olduğumda, belki de seni burada çalışmaya devam etmen için ikna etmem gerekecek." dediğinde fermuar tırnağını yukarı çekiyordum.

Donakaldım ve ellerim kanca ve gözün üzerinde duraksadı. Kendimi bitirmeye zorladım ve geri çekildim. "İşte oldu. Her şey hazır."

Bana bakmadı bile, az önce attığı bombayı kabul etmedi. l aynaya doğru iki adım attı ve elbiseyi görmek için bir o yana bir bu yana döndü.

Nesnel olarak, açık tenine ve sarı saçlarına karşı kırmızısı ona çok yakışmıştı. zerinden çıkarmak ve ona mağazamdan defolup gitmesini söylemek istedim.

Tanrım, Harriet hızlı hareket ediyordu. Bankayla randevum yarına bile kalmamıştı ve şimdiden potansiyel bir alıcı mı ayarlamıştı?

Onunla konuşmam gerekiyordu. Yarın. İçlerimi yoluna koyduktan sonra. Kararlılık omurgamı elikleştirdi ve gözlerimde yanan yaşların düşmesini engelleyen tek şeydi.

Sonra yumruklar gelmeye devam etti.

"şu mavi elbiseyi nden deneyebilir miyim?" diye sordu. "Sanırım bana uyacak şekilde değiştirilebilir."

Yıllardır kendimi, dayak yerken bile sakın bir ifade takınmaya alıştırmam, sahte bir gülümseme yaratmama yardımcı oldu. Bağırmak istediğim kelimeleri yuttum ve bunun yerine, "Ben bakarım. Seni bundan kurtarmamı ister misin?" dedim.

Evet dedi ve az önce tamamladığım işlemi tersine çevirdim, bu arada yüzümdeki o boş gülümseme yi de korudum. Üç adım atmıştım ki

soyunma odasındaiken bir telefon çalmaya başladı ve arayan ben değildim.

Jennifer onu arayan kişiye "Selam bebeğim," diye seslendi. "Oh, tabii ki. Hemen geliyorum. Ben de sabırsızlanıyorum."

Telefonu kapattı ve ben kıyafetlerin hışırtısını duydum. "Diğerini denemek için geri gelmem gerekecek. Gitmem gerek." Soyunma odasından çıktı. "Çabucak paketleyebilirsen kırmızı olanı alacağım."

"Elbette." Kredi kartını okutup elbiseyi peçeteye sardıktan sonra Dirty Dog'un imzalı poşetlerinden birine koyup ağzını bağlarken hareketlerim ağırdı. Tezgâhın üzerine uzattım.

Göz kırptı. *Göz kırptı* amına *koyayım*. "Eminim yakında görüşeceğiz. Sohbet etmek çok güzeldi, Yve."

Ve sonra gitti. Kapı çalar çalmaz tezgâhın arkasındaki tabureye çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. "Olmaz. Yapamam. Yapamam işte."

"Neyi yapamazsın?"

Derinden gelen ses ödümü koparıırken tabureden sıçradım. Titan önümde duruyordu. Kapı yine çalmamıştı, değil mi? Aklımı kaçıırıyordum.

"Jumpy?"

Bir elimi çarpan kalbime bastırdım ve sorusunu duymazdan gelirken nefesimi içime çektim. "Eğer ikinci raunt için buradaysan, arkanı dönüp kapıdan çıksan iyi edersin."

Bu sözlerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve hemen onları geri almak istedim. Dün gece hiç olmamış gibi davranmam gerekiyordu.

Yeşil gözleri bir şeyle parlıyordu ve bunun bir meydan okuma olmasını kesinlikle istemiyordum. *Hayır. Kesinlikle hayır.*

"O kapıyı kilitleyip tabelayı kapalıya çevirmen için sana meydan okuyorum. Seni tam buraya götüreceğim." Kasanın arkasındaki tezgâhta durduğum yeri başıyla işaret etti ve sesi boğuk bir hırıltıya dönüştü. "Seni tıpkı mutfağında yaptığım gibi domaltacağım."

Bu sözler içimde sıcaklık dalgaları yarattı ve göğüs uçlarım sütyenimin ince kaplarına doğru sertleşti. Onları görecekti; kaçırması mümkün değildi.

Vücudumun ona ne kadar kolay tepki verdiğini görmesini istemediğim için bakışlarını üzerimde tuttum. "Asla olmayacak."

"Bana her *"asla"* dediğinde, bir dahaki sefere sana sahip olduğumda gelmek için daha uzun süre yalvarmanı sağlayacağım."

"Cehenneme git," diye tükürdüm, iç kaslarımın sıkışmasından nefret ediyordum, hala onun içine girdiğini hissedebildiklerimden. Çok haklıydım; adam tehlikeliydi.

Gülümsemesi koyulaşırken gözleri bir an için düştü. "Ben de orada bulundum ve hiç hoş değil. Sanırım burada kalmayı ve o küçük meme uçlarını ne kadar sertleştirebileceğimi görmeyi tercih ederim."

Fark etmemesi buraya kadarmış. Bu konuşmaya hemen bir son vermem gerekiyordu.

"Ne istiyorsun Titan? İşletmem gereken bir dükkan var."

Sanki tüm tavırlarında bir şalter indirmiş gibi kaskatı kesildi ve gözlerindeki sıcaklık kayboldu. "Tamirhane beni aradı. Arabanızın kodlarını silmeyi unutmuşlar, bu yüzden sanırım servis ışıkları yanıyor."

Ne? "Fark etmedim. Belki?"

Bu sefer gülümsemesi çok erkekçe ve çok patroncaydı. Daha fazla bir şey söyleyemeden -ve ben de ona patronluk taslayan gülümsemesini kışına sokmasını söyleyemeden- kapı açıldı ve beş kadından oluşan bir grup dükkâna girdi.

Kahretsin. Turistler. Gerekli bir kötülük.

Anında buluntuların üzerinde ötmeye başladılar, tuttukları eller sergilerimi karıştırdı. Onların heyecanı beni de heyecanlandırmalıydı ama bugün hiç havamda değildim, hele de burayı tek başıma yönetirken.

"Onlara yardım etmeliyim."

Titan beni başından savar gibi başını salladı. *Sik.* "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Tezgâhın arkasından sıyrıldım ve yanından geçtim, kesinlikle gerekenden daha fazla yaklaşmak istemiyordum çünkü vücudum adamın yanında güvenilmezdi. Bunu aklımda tutarak, turistlerin gerekli bir kötülük değil, ilahi müdahalenin bir işareti olduğuna karar verdim.

Bana sorular yönelttiler ve ben de koşuşturarak onlara cevap verdim ve kıyafetleri soyunma odasına taşıdım. On dakika sonra Titan hâlâ tezgâha yaslanmıştı.

"Neden hâlâ buradasın?" Ona tısladım. "Yapacak daha iyi bir işin yok mu senin? Bir milyon daha kazanmak gibi mi?"

Bana baktı. "Levi gitti, yani burayı tek başına mı işletiyorsun?"

Omuz silktim. "Geçici işçi bulma kurumunu arayıp onları azarlamam gerekiyor çünkü yardıma gelmesi gereken kız gelmedi."

Titan başını salladı. "Bana anahtarlarını ver. Arabanı garaja götürüp geri getireceğim."

İçimden gelen kahkahayı durduramadım. "Şimdi de benim ayakçım mı oldun? Başka bir evrene mi geçtim? Aston'unun anahtarlarını da bana mı bırakacaksın?"

Gözleri sertleşti. "Ben hiçbir şeyi yarım bırakmam. Ve bu görevi üstlendiğimi düşünürsek, bitireceğim."

Vay be. Sinirlerine dokunmuştum.

Soyunma odasından bir kadın, "Şu fermuar için bana yardım eder misiniz?" diye seslendi.

"Hemen geliyorum."

İçimi çekerek kasanın altına uzandım ve anahtarlarımı çantamdan çıkardım. Titan'a baktım, bu adamdan ve görünüşe göre çoklu kişiliklerinden ne çıkaracağımı tamamen bilmiyordum.

Bu garip etkileşimin sona ermesini isteyerek en basit yolu seçtim. "Teşekkür ederim."

Anahtarları aldı ve başka bir şey söylemeden çıkıp gitti.

Bir grup turistin alışverişlerini sayana kadar Aston'un anahtarlarını kasanın hemen arkasında fark etmedim.

Yok artık.

Sonraki bir saat tam bir çılgınlıktı. Görünüşe göre turistlerin hepsi bugünün Dirty Dog'dan alışveriş yapma günü olduğuna karar vermişti. Görünüşe göre imzalı çantalarım Quarter'ın her yerinde taşınıyordu ve anormal yaya trafiğinin sorumlusu kulaktan kulağa yayılan bir söylentiydi. Bu iş için iyiydi ve kıcımlı yırtmamı sağlıyordu, bu da beni Titan'ı düşünmekten alıkoyuyordu.

Kapı tekrar çaldığında, iç çekme isteğimle savaştım. Bir molaya ihtiyacım vardı. Acıkmıştım ve yorgundum, çünkü Tanrı biliyordu ki dün gece birçok nedenden dolayı uyuyamamıştım. Bu iki şeyi bir araya getirdiğimde *düpedüz acıkmaya* başlamıştım. Aç-aç. Bir mağaza sahibi için iyi bir şey değil. Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek

En yeni misafir. Gelenin Titan'ın her şeyin adamı Jerome olduğunu görünce kaşlarım çatıldı.

Beynim sonunda tekrar çalışmaya başladı. *Arabamı iade ediyor ve Aston'un anahtarlarını alıyor olmalıydı.* Görünüşe göre efendinin köylülere yardım etmek için çok fazla zamanı vardı. *Bana göre hava hoş.* Bugün Titan'la bir kez daha karşılaşmayı kaldırılabileceğimi sanmıyordum.

Neden en başta Jerome'u göndermemişti ki?

Yaşlı adamı inceledim ve gözlerim elindeki çantada durdu. Normalde insanlar buradan çantalarıyla ayrılırdı; bütün gün kokladığım en cazip kokulardan bazılarını yayan bir kâğıt çuvalla içeri girmezlerdi.

Son gelen çift kapıyı itip çıkarken hızlıca bir teşekkür edip beni Jerome'la baş başa bıraktı.

Çantayı tezgâhın üzerine koydu. "Eleman eksisiniz olduğunu duydum, bu yüzden öğle yemeği getirdim ve hizmetlerimi sunmaya geldim."

Bu da ne böyle? "Titan seni ... yardım etmen için mi gönderdi?"

"Aslında bana uygun niteliklere sahip birini bulmak için geçici bir ajans bulmamı söyledi, ama Levi'nin burası hakkında yaptığı onca gevezelikten sonra, dükkâncıyı oynama sırasının bende olduğuna karar verdim. Tabii beni kabul ederseniz."

Gülümsemem bu kez geniş ve samimiydi. "Seni ağdırlamaktan mutluluk duyarım. Çok teşekkür ederim. Çok şaşırdım."

Sırıttı. "Ayrıca arabanızı iade etmem ve Bay Titan'ın aracının anahtarlarını almam talimatı verildi."

Tahmin ettiğim gibi oldu ama yine de gözlerimi devirdim. "Sana çizik olup olmadığını da kontrol etmeni mi söyledi?"

Jerome başını salladı. "Hiç de bile. Ancak yeni bir araca ihtiyacınız olduğundan bahsetti. Görünüşe göre bu on yıldan olmayan bir Jetta kullanmanın onursuzluğu onu neredeyse insansız bırakmış."

Titan'ı Mavi Canavar'ımla dolaşırken hayal ederek güldüm. "Eminim öyledir."

"Artık geçici olarak işe alındığıma göre, yemek için ara veriyorsun." Çantaya baktım. "Öğle yemeği mi?"

"Evet. Bay Titan doğru düzgün beslenmeye vaktiniz olmayabileceğinden çok endişelendi ve yemek yediğinizden emin olmam için bana talimat verdi."

Ne oluyor be? Bu adamın hayatıma karışmasından hoşlanmıyordum. Ben yetişkin bir kadındım, kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeydim. Bir başkasının bunu benim için yapmaya çalışmasına ihtiyacım yoktu.

Jerome sessizce cevap verene kadar kelimeleri yüksek sesle mırıldandığımı fark etmemiştim, "Elinde değil ama karışıyor. O bir iş bitirici, canım."

Gözlerim Jerome'un mavi gözlerine kaydı. "Bunu söylememeliydim."

"Sorun değil. Çok nazik ve düşünceli biri gibi görünmediğini biliyorum. ama Bay Titan hakkında bilmediğin çok şey var."

Uh-oh. Burada tehlikeli bir bölgeye giriyorduk. "Sanırım bilmesem daha iyi olur. Bugün ben geçici durumu düzeltirken bana yardım etmen ve seyahatten döndüğünde kardeşinin burada çalışması dışında, *Bay Titan*'la bir daha karşılaşacağımı sanmıyorum."

"Bay" kelimesini vurguladım ve nedenini bilmiyordum. Bir tür zihinsel bariyer oluşturmak için mi? Her neyse işte.

Düşünceleri bir kenara ittim ve ellerimi ovuşturdum. "Peki, ne getirdin?"

Jerome suyu damlayan kaburgalı sandviçi, elle kesilmiş patates dilimleri ve yeşil salatayla birlikte önüme koydu.

Gözlerim irileşti. "Lanet olsun, seni çalıştırmak yerine sana para ödemeliydim."

"Saçmalama. İnsanları beslemekten oldukça keyif alıyorum. Bu benim doğamda var. Ben mallara alışmaya çalışırken sen de yemeğini ye."

Yemeye başladım, önce sandviçi mideye indirdim -harikaydı- sonra da dilimleri ve salatayı mideye indirdim. Jerome dükkânın etrafında sessiz bir tur attı ve ikinci geçişinde bana sorular yöneltmeye başladı. Çoğunlukla birkaç mücevher parçasının kaç yıllık olduğunu ve kökenlerinin ne olduğunu sordu.

Sindirella elbisesine ulaştığında durdu ve iç çekti. "Bu sana çok yakışır canım. Bu elbiseyle balonun en güzel kızı olursun."

Güldüm. "Herhangi bir baloya gitmeyeceğimi düşünürsek, bence o gösteride daha iyi durur."

Bana bakmak için döndü. "Ama ya başka biri satın alırsa? Bu çok trajik olur."

Gülümsemem kayboldu. "Hepsini saklayamam Jerome. Aksi takdirde dairem yerine arka odada yaşıyor olurum."

"Anlaşılabilir, ama kesinlikle ... Bu, enfes bir şey."

"Hepsi enfes, inan bana. Biraz iradeye ihtiyacım var." "Dairenden bahsetmişken, orada bir tür sorun mu yaşadın? Halledebildin mi?"

Az önce yediğim öğle yemeği midemde yuvarlandı ve gülümsemeye zorladım. "Her şey yoluna girecek. Bugün işten çıktıktan sonra halledeceğim. Sadece biraz ürkütüm, hepsi bu. Tremé'de büyümüş bir kızın korkmayacağını düşünebilirsiniz."

Jerome döndü ve dükkânı geçerek tezgâhın önünde durdu. "Bence hepimiz ürkme yeteneğine sahibiz. Bana bundan bahsetmek ister misin?"

"Sorun değil. Sorun değil."

Şaşırtıcı bir şekilde, ona her şeyi anlatmak için içimde bir dürtü hissettim. Kibar mavi gözlerinden mi, yoksa bu kadar dengeli görünmesinden mi? İnsanlar söz konusu olduğunda içgüdülerime tekrar güvenmem uzun yıllarımı almıştı ama içgüdülerim bana Jerome'un iyi bir insan ve iyi bir müttefik olduğunu söylüyordu.

Ama Titan'la olan yakın bağlantısı tüm hayat hikâyemi paylaşmamı engelledi. Zaten üzücü bir hikâyeydi; on sekizimde evlenmiş, on dokuzumda kocam tarafından kaburgalarım kırılmıştı ve yine de iki yıl daha onunla kalmış, çürükleri kapatmak için makyaj becerilerimi mükemmelleştirmiştim. Hayır, bunu paylaşmazdım. O nazik gözlerin acıma duygusuyla gölgelendiğini görmek istemiyordum.

Jerome gri bir kaşını kaldırdı. "Fikrini değiştirirsen, teklifimin son kullanma tarihi yok, canım."

Kapının zili ve dört yeni müşteri beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı.

Tanrım, bu kızların ellerinde çoktan boncuklar vardı ve elleri plastik kasırga bardaklarına sarılmıştı. Bu ilginç olacaktı.

17 *Lucas*

YVE'NİN ARABASI BOKTAN BİR PARÇAYDI. Tamirciye arabayı tamir ettirmenin sadece 300 dolara mal olduğunu gösteren bir fatura düzenlettim, oysa gerçekte araba yola çıkmaya bile uygun değildi. Yve'nin bana geri ödeme yapmak için ısrar edeceğine dair güçlü bir şüphem vardı ve Jetta'yı sürmek için yeterince güvenli hale getirmenin gerçekte maliyeti olan beş bin doları bana vermesine izin vermemin hiçbir yolu yoktu.

Boş boş, Aston'un anahtarlarını fark edip etmediğini merak ettim. Daha da ötesi, gerçekten bir tur atıp atmayacağını merak ediyordum. Onu tanıdığım kadarıyla, dükkân açıkken oradan ayrılmayı aklından bile geçirmezdi ama alayına bir cevap olarak anahtarları bırakmak beni yine de eğlendirdi.

Ben iyi bir adam değildim. Altın bir kalbim yoktu; nasıl altın yapılacağını bilen bir kalbim vardı. Midas bana en sık yapılan benzetmeydi. Ama önümdeki proje altın yerine boka dönüşecek gibi görünüyordu.

Yve'in Jerome ile emin ellerde olduğunu bilerek düşüncelerimi ondan uzaklaştırdım. Jerome eski bir İngiliz Özel Kuvvetleri mensubuydu ve yetmiş yaşında olmasına rağmen hâlâ çıplak elleriyle adam öldürebiliyordu. Ayrıca en inatçı kadının bile sert omurgasını bükebilirdi.

Kahretsin. Yine onu düşünüyordum. Bu kabul edilebilir bir şey değildi.

Ofisimin kapısı açıldı ve Colson içeri girdi. Sonunda, hoş bir dikkat dağıtıcı.

"Listemdeki senatörlerle temasa geçtiniz mi?" Selamlaşmak ya da havadan sudan konuşmak için nefesimi bile harcamadan sordum. Colson ve ben bu şekilde çalışmıyorduk.

"Evet. Hendricks ve Shuman bu konuyu görüşmek üzere akşam yemeğinde buluşmak istiyorlar. Tabii ki şehirdeki en pahalı yeri seçtiler ve biliyorsun ki senin paranla olacak."

"Sanki umurumda."

"Umurunda olmadığını biliyorum ama bazı politikacıların açgözlülüğü beni eğlendirmekten asla vazgeçmiyor."

"Güzel. Başka ne var?"

Colson hiçbir şey söylemedi ama bakışları pencerelere doğru kaydı ve bana paylaşmak istemediği bir şey olduğunu söyledi.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Haines'in isteğini kabul etmeyi düşündün mü? Tek bir iyilik. Senin işaretin. Bu o kadar da büyük bir istek değil Lucas ve bizi diğer politikacılarla ve çevreci gruplarla uğraşmak zorunda bırakmadan bitiş çizgisine ulaştırır."

Soru adil bir soruydu ama bu beni rahatsız etmediği anlamına gelmiyordu. "Sana kararlarımı sorgulaman için para ödemişim. Başka bir alternatifimiz olmadığı sürece oraya gitmeyeceğim."

Colson omuz silkti. "Seçim senin."

Ve öyleydi. Bu benim imparatorluğumdu ve nasıl ilerleyeceğine benden başka kimse karar veremezdi.

Ama Colson'ın işi bitmemiş gibi görünüyordu. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum-"

"*Yapma*. Bana psikanaliz yapma. Bu bir iş."

Colson kollarını kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. "Başkaları sana inanabilir ama ben gerçeği biliyorum. Babanın yanıldığını kanıtlayana ve bunu yaparken milyarlar kazanana kadar rahat edemeyeceksin."

Avuçlarımı masama vurdum. "Bu işin peşini bırak."

"Kendine yalan söylemek istiyorsan, durma söyle."

Daha önce Yve'ye de benzer bir şey söylemişim ve kendi sözlerimin bana geri söylenmesinden nefret ediyordum.

"Çık dışarı. Git lanet olası işini yap."

Colson başını salladı. "Peki. İnatçı bir piç ol."

18 Eve

AÇIK tabelasını KAPALI'ya çevirdiğimde, Jerome'un mağazanın içinde ayaklarını sürüyerek dolaştığını duyarken bile gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bugün inanılmaz yardımcı olmuştu. İnsanlarla dolup taşmıştık ve onsuz da hayatta kalabilirdim ama çok daha fazla mutsuz müşterim olurdu çünkü ben başkalarına yardım ederken onlar çok daha uzun süre beklerlerdi.

Eve gitme konusundaki tedirginliğimin gerçekten görünür olup olmadığını merak ederek kaşlarımı çattım. Kurnaz yaşlı adam beni çok kolay okumuş gibiydi. Sonraki sözleri bu soruyu cevapladı.

"Sizi dairenize kadar takip etmekten ve elimden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarım."

"Çok tatlısın, gerçekten," dedim umursamaz bir omuz silkme ifadesiyle. "Ama ben iyiyim. Ayrıca, muhtemelen efendinin akşam yemeğini hazırlaman gerekiyordur."

Birlikte çalıştığımız öğleden sonra boyunca Jerome'un rahat kıkırdamasına alışmıştım. Yine dükkânın içinde dalgalandı.

"Efendi akşamları nadiren evde yemek yer."

Eminim yemiyordur. Muhtemelen kasabanın yarısına, özellikle de kadın yarısına yemek yediriyordur.

Kabul etmek istesem de istemesem de Lucas Titan gördüğüm en seksi adamlardan biriydi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıyı kaltağı yaptı. Adam

En az 1.80 boyunda olmalıydı ve uğraşmadan her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş gibi görünen kalın, siyah saçları vardı. Koyu yeşil gözleri, geniş omuzları ve dar kalçaları da bu karışıma eklenince, yanından geçerken durup onu izlemeyecek pek fazla kadın yoktu. Sol kaşından yukarıya, saç çizgisine doğru uzanan çapraz yara izi, inkar edilemez bir tehlike iması katıyordu.

Onu düşününce vücudum alevlendi ve tepkimi bastırdım. Oraya gitmeyeceğim. Bir kez daha. Seksin ne kadar ateşli olduğu önemli değildi; gururuma değmezdi.

Tezgâhın altından çantamı çektim. "Bugünkü yardımınız için tekrar teşekkür ederim." Bu son kısımda oyalanıyordum ve kelimeleri gerçekten söyleyeceğime inanamıyordum ama teşekkürü hak ettiği yere vermeliydim. "Bay Titan'a da teşekkür ederim. Sizi göndermesi çok düşünceli bir davranıştı."

Jerome çenesini eğdi. "Teşekkürünüz kabul edildi ve Bay Titan'a iletilecek." Bana doğru yürüdü. "Şimdi, en azından yaşlı bir adama kendini bir nebze de olsa yararlı hissettirmek için, dairende yine sorunlu bir şeyle karşılaşırsan diye telefon numaramı alabilir misin?"

"Elbette," diye cevap verdim. Onu arayacağım anlamına gelmiyordu ama güzel bir teklifti. "Güzel," dedi rakamları sıralamadan önce ve ben de onları

Telefonumu.

İkimiz de dükkândan çıktık ve ben de kapıyı arkamızdan kilitledim. Jetta'm kaldırımın kenarına park edilmişti ve Jerome da Aston'a tırmandı; doğrusu Quarter sokaklarında park edilmiş olması o kadar da sıra dışı görünmüyordu. Bu bölge birinci sınıf gayrimenkuldü ve bu da *büyük para* anlamına geliyordu. Bu yüzden Dirty Dog'u Harriet'ten satın almak için çok fazla paraya ihtiyacım olacaktı.

O giderken el salladım ve kendi arabama bindim. Koltuğun üzerinde bir kâğıt parçası duruyordu. Kağıdı elime aldığımda, altındaki kalın el yazısını gördüm. *Tamamı ödenmiştir*. Arabamın tamir faturasıydı.

Toplam tutarı gördüğümde rahat bir nefes aldım. Üç yüz dolar. *Bunu* halledebilirdim. Ve Titan'ın en kısa zamanda benden bir çek almasını sağlayacaktım. Adamın bana bir şey almasına izin vermeyecektim.

Eve dönerken, çeki ofisine mi yoksa evine mi postalayacağımı düşündüm ve dairemin arka sokaktaki park yerine girdiğimde hâlâ kararımı vermemiştim. Motoru kapattıktan sonra beş dakika boyunca dış merdivenlere baktım ama arabadan inmedim.

İnmeden önce bir arama yapmaya karar verdim. Telefonumun rehberinde hızlıca gezinerek onun numarasını buldum.

Valentina açtığında, "Selam, ben Yve," dedim.

"Selam, biliyorum."

"Babanın özel dedektifinden bir şey duydun mu? Jay hakkında mı? Nerede olabilir olabilir mi?"

"Henüz değil. Babam bize her gün bilgi veriyor ve bu sabahki bir şakaydı. Jay ortadan kayboldu. Babam çok kızdı ve onu bulana kadar bana bir koruma tuttu. Polisler de mahallemdeki devriyeleri artırdı. Eminim bir ihbarda bulunsan senin için de yaparlar." *Doğru ya.* Çünkü polisler Tremé'de fazladan devriye gezerlerdi çünkü korkmuş bir kadının hiçbir kanıtı yoktu. Pek olası değil. Titan'ın aramayı teklif ettiği dedektifi düşündüm. Eminim o bunu gerçekleştirebilirdi,

Ama yine de neyi gerçekleştiremedi ki?

Kes şunu Yve, adam hakkında övgü dolu sözler söylüyorsun.

"Kendine dikkat et tatlım. Ben iyi olacağım," dedim.

"Olacağım, Yve. Arkanı kolla. O piç kurusuna güvenmiyorum."

Telefonu kapatmadan önce sordum, "Garip bir şey gördün mü? Jay'in etrafınızda olabileceğine dair işaretler gibi? Evinizde?"

Valentina gerçekten güldü. "Burası Fort Knox'tan daha sıkı kilitlenmiş durumda. Buraya girmesine imkân yok. Şartlı tahliyesinin tekrar reddedilmesi için verdiğimiz teklifi kaybettiğimiz anda babam eve taşınmamı istedi."

Belki de buradaki tek deli bendim.

"Güzel. Kendine iyi bak Valentina."

"Sana da, Yve."

Telefonu kapattıktan sonra derin ve cesur bir nefes aldığımı umarak arabamdan çıktım. Elimi çantamın içine soktum ve avucumu tabancamın kabzasına sardım. Bir daha asla savunmasız kalmayacaktım.

Merdivenleri tırmandım, kapının kilidini açtım ve iterek açtım. İçeri girer girmez silahı çantamdan çıkardım ve evimin her odasını dolaşırken iki elimle sıkıca önümde tuttum. Her yüzeyi, her eşyayı inceledim, yerinden oynatılmış olabilecek herhangi bir şey aradım. Hiçbir şey bulamadım.

Yatak odamı en sona saklayarak içeri girdim. Her şey tamamen aynı görünüyordu, yapılmamış yatağımdaki buruşuk çarşaflara kadar, Jay'i kesinlikle çıldırtan ve bana

ilk kırık kaburgam. Şifonyerimin çekmeceleri hâlâ yarıya kadar açıktı; evliliğim sırasında edindiğim kötü bir alışkanlık yüzünden, kendini kanıtlamak için çekmeceyi kapattığında parmağım kırılmıştı.

Söz konusu eklemler ve kemikler korkunç bir anıyla sızlıyordu. Ama tanımlayabildiğim başka bir gariplik yoktu. Odadan çıkmak için döndüm ama kapıya üç adım kala donup kaldım.

Gece kremlerimi ve parfümlerimi koyduğum aynalı tepside boş bir yer vardı. Chanel No. 5 gitmişti.

Jay'in en sevdiği kokuydu ve ondan ilk uzaklaştığımda sırf bu yüzden sürmeyi reddetmişim. Ama aynı zamanda benim de en sevdiğim parfümdü, bu yüzden benden o küçük parçayı çalmasına izin vermemeye karar vermişim. Yeni bir şişe almıştım ve canım ne zaman isterse parfümü sürüyordum ama parfüm gitmişti.

Yerini değiştirmiş olma *ihtimalime* karşı banyoya bakmaya gittim. Orada değildi ve taşıdığımı da hatırlamıyordum.

Birisi daireme girmiş.

Dünkü içimi titreten paniğin aynısı bu kez de üzerime çöktü. O adamın beni kendi evimden kovmasına izin vermeyecektim. *Vermeyecektim*. Burası benim evimdi ve tekrar gidersem onun kazanmasına izin vermiş olacaktım.

Bunun yerine telefonumu elime aldım ve Google'da yirmi dört saat hizmet veren bir çilingir ve bir güvenlik şirketinin numarasını aradım. İkisi de bir saat içinde burada olmayı kabul etti.

Kendi evimde güvende hissedecektim, lanet olsun. Kazanmasına izin vermeyecektim.

19

Yve

ERTESİ GÜN, bankacının ofisinden çıkıp lobiye doğru yürürken, üzerimde tasarım bir takım elbise ve harika topuklu ayakkabılar ya da eski püskü bir kot pantolon ve tişört olmasının bir önemi olmadığını biliyordum. İlkini giyyordum ve işletme kredisi memuru bana Dirty Dog'u satın almam için gereken krediyi vermelerinin mümkün olmadığını kesin bir dille söylemişti.

Bana on dolar bile borç vereceklerinden şüpheliydim ve istediğim şey katlanarak daha fazlaydı. Tüm düzgün hesaplanmış rakamlarım ve projeksiyonlarım, geçmişteki başarılı yönetim ve kâr kanıtlarımın hiçbirisi bir şey ifade etmiyordu çünkü ben bankanın "güvenli bahis" olarak gördüğü şey değildim.

Şaşırmamam gerekirdi ama yine de bu karar beni Jay'in karnıma indirdiği darbelerden birinin şiddetiyle vurdu. Rahatsız edici derecede tanıdık, derin bir ses adımı haykırdığında etrafımın farkında bile değildim.

"Yve?"

Kafamı kaldırdım. Bu adam son zamanlarda her yerde karşıma çıkıyor gibiydi. Bu bir tür kozmik şaka mıydı?

Titan'a başımı salladım ve kapıya doğru ilerledim ama o bankanın mermer zeminini hızla geçti, büyük adımları aramızdaki boşluğu tüketti.

Kolumdaki eli beni durdurdu. "Burada ne işin var?"

Bankacının ne bu bankanın ne de Louisiana eyaletindeki başka bir bankanın bana şans tanımayacağını bildiren saçma sapan sözleri karşısında hâlâ utanç verici bir şekilde gözyaşlarımın sınırında geziniyordum. Yapmak istediğim son şey Titan'ın gözlerinin içine bakmak ve çaresizliğimi görmesini sağlamaktı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve yeşil bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırmadan önce kendimi aceleyle toparladım. "Bankaya girmeme izin yok mu?" I

diye sordu, ses tonum keskindi.

Gözleri kısıldı. "Ne oldu?"

Beni gerçekten bu kadar kolay okuyabiliyor muydu? Fark etmezdi; her şeyi anlatacak değildim. Özellikle de bir bankanın lobisinde kendimi varoş bir çöp gibi hissederken.

"Bay Titan, sizi görmek bir zevk," dedi kredi memuru arkamdan. "Yönetim kurulu toplantısı için bize katılabildiğiniz için çok mutluyuz."

Titan onu görmezden geldi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Beni ofisinden kovan aynı kredi memurunun Titan'a el pençe divan durması içimi öfkeyle doldurdu. Ama yine de herkes öyle yapıyordu.

"Kredi mi arıyorsunuz?" Titan bana sordu.

"Seni ilgilendirmez. Şimdi işe gitmem gerek."

Titan'ın eli kolumu hafifçe sıktı, bu da onu çekip kaçmak istememe yetti ama yapmadım.

"Bay Titan, sizinle tanıştığınızı bilmiyordum. Bayan Santos ile tanıştığınızı bilmiyordum.

Santos," dedi bankacı yaklaşırken.

Titan kolumu bıraktı ve ben de uzaklaşmaya başladım ama kendimi onun yanına doğru çekilmiş buldum. "Evet, Yve aile dostumuzdur."

Ben aile dostu muyum? Ne zamandan beri?

"Umarım her ne için geldiyse ona yardımcı olabildiğinizdir."

Kredi memurunun yüzü biraz soldu. "Şey, görüyorsunuz... yapamadık... Bayan Santos tam olarak ..."

Gözlerim bankacınıninkilere kaydı. "Vay canına, ben de ofisinizde konuştuklarımızın gizli olduğunu sanıyordum. Sanırım artık gitsem iyi olacak." Titan'dan tekrar uzaklaşmaya çalıştım ama o beni sıkıca tuttu.

"Bunu duymak büyük hayal kırıklığı. Onun işini benimle konuşmuş olman da öyle." Titan'ın ses tonundaki azarlama keskin ve kesiciydi.

"Um, ben Çok özür dilerim, efendim. I-"

"Merak etmeyin, eminim patronunuz sizi bir tur daha gizlilik eğitimine göndermekten mutluluk duyacaktır, sadece gerçekten

kavramı anlayın."

"Evet, efendim. Elbette. Kendisine bizzat haber vereceğim." "Bunu sen yap."

Eğer tamamen aşağılanmış ve öfkeli olmasaydım, konuşmada biraz mizah bulabilirdim, ama olduğu gibi, sadece bu Allah'ın belası bankadan cehennem olup gitmek istiyordum.

Titan'ın pençesinden kurtuldum. "İşe gitmem gerekiyor."

Kapıya doğru koşarken bir yanıt beklemedim. Ama elim kapıyı açmak için geniş metal çubuğa uzanamadan, daha büyük bir el benden önce davrandı.

Başımı salladım. *Her neyse*. Görünüşe göre Titan şimdi görgü kurallarını uygulamak için uygun zaman olduğuna karar vermişti. Daha az umursayamazdım; sadece gitmek istiyordum. Yaralarımı özel olarak sarmam ve B Planı üzerinde çalışmaya başlamam gerekiyordu.

Benim için ikinci kapıyı iterek açtı ve ben de otoparka doğru adım atarak arabama doğru ilerledim.

"Yve, dur."

"Sana söyledim, geç kaldım. Aslında geçici görevlimin bugün gelmesi gerekiyordu. Orada olmama ve onun öylece gitmesi riskini almak istemiyorum."

"Bana iki saniye ver, gitmene izin vereyim."

Adamın cesareti. "Bana hiçbir şey yaptıramazsın, Titan."

Arabama ulaşana kadar yavaşlamadım. Anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırdım ve elime aldıktan sonra birini kapıdaki anahtar deliğine soktum.

"Kumandanız artık çalışıyor."

Başım kendiliğinden Titan'a doğru sallandı. Kollarını kavuşturmuş, benden bir metre bile uzakta durmuyordu.

"Ne?"

"Kumandayı tamir ettirdim."

Denememiştim bile. Düğmeye bastım ve ışıkların yanıp söndüğünden ve kilitlerin açıldığından emin oldum.

"Her şeyin üstüne bir de kumandayı tamir ettirmek tamir faturasını 300 doların üzerine çıkarırdı," dedim. Farkına vardım ve ona ters ters baktım. "Faturayı değiştirttin, değil mi?"

Omuz silkti. "Hiçbir şey kabul etmiyorum."

Topuğumun üzerinde döndüm ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için gereken iki adımı attım. Bir elimi göğsüne bastırırken ne kadar sert olduğunu fark etmemeye çalıştım.

Yerinden kıpırdamadı ama elimi yerinde tutmak için avuç içini elimin üzerine vurdu. "Bu hiç hoş değildi, Yve."

"Siktir git, Titan. Ben nazik değilim."

"Ben de değilim," diye hırladı. "İşte bu yüzden bunu yaptığım için özür dilemeyeceğim."

Ben kıpırdayamadan -hatta nefes bile alamadan- başını eğdi ve dudakları dudaklarıma kondu. Eli kalçama dolandı ve beni kendisine doğru sürükledi. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o bu hareketi kendi avantajına kullandı ve dili içeri girdi.

İsa, Meryem ve Yusuf, adam *öpüşebiliyordu*. Birdenbire onu itip kakmamaya başladım. Bunun yerine, onu yakın tutmak için tuttuğum elim kolalı gömleğini kırıstırdı. Göğsünden derin bir titreşim yayıldı ve ben bunu iliklerime kadar hissettim.

Ben de onu öptüm, onun benden aldığı kadar ben de ondan aldım. Bu bir güç, hâkimiyet mücadelesiydi ve kimin kazandığından habersizdim. Zihnimin arkasında bir yerde puslu bir ses "*Dur! Öpüşmek yok!*" diye bağıırıyordu. Ama duymazdan geldim. Çok uzun zamandır gerçekten öpülmemiştim. Ve hiç böyle öpülmediğimi söylemek yanlış olmazdı.

Bir an dudakları dudaklarıma yapıştı, dili benimle alay ediyordu ve sonra ondan tam bir metre uzakta durmuş, göğsünün hızla inip kalkmasını izliyordum.

"Bunu neden yaptın?" "Bunu neden yaptın?" diye sordum, sanki onun tadını içimden temizlemek istercesine elimin tersiyle dudaklarımı sildim.

Bunun olma ihtimali çok düşük. Titan'ın tadını asla unutmayacağım. Baharat ve baskın erkek. *Cehennem kadar seksi olmanın* bir tadı olduğunu kim bilebilirdi? Dairy Queen çok para kazanabilir.

Lanet olsun. Odaklan, Yve.

"Çünkü ben istedim." Yeşil gözleri sıcaklık ve öfkeyle parlıyordu ve başka ne olduğundan bile emin değildim.

Kızması gereken ne vardı ki? *Beni* öpen oydu. Burada kızgın olan *ben olmalıydım*. Ve öyleydim de. Bu benim sınıırımdı ve o bu sınırı çiğnemişti.

"Bunu bir daha yapma. Yüzünde avuç izimin olmasını istemiyorsan yapma."

Dudaklarının kenarlarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Öpülmek istemeyen bir kadın için, katılımın çok hevesliydi."

"Cehenneme kadar yolun var," diye tersledim. Topuklarımin üzerinde dönerek arabama doğru yürüdüm, kapıyı çekip açtım ve kendimi neredeyse içeri attım. Dışarı çıktığımda

Titan hala her hareketimi izliyordu.
Sikin tekiydi.
Ama öpüşebilen bir sik.

20 *Lucas*

BU BİR İLKTI.

Yve Santos'la ilgili beni kesinlikle çıldırtan şey neydi? Meydan okuması mı? Arsız ağzı mı? Beni küçümseyerek titreşmesi mi?

Tanrım, ciddi bir tür sapık olmalıydım çünkü her neyse, daha fazlasını istiyordum.

Yönetim kurulu toplantısı için bankaya dönmeden önce vücudumun sakinleşmesi için birkaç dakika dışarıda bekledim. Yve'nin önünde görevden aldığım kredi memuru James Richards telaşla yanıma geldi.

"Bay Titan, çok özür dilerim. Bayan Santos'un arkadaşınız olduğunu bilmiyordum."

"Ne için buradaydı?" diye sordum.

Gözleri şokla irileşti. "Ama efendim, yapmamam gerektiğini söylemiştiniz-" "İşine devam etmek istiyorsan şu lanet soruya cevap ver," diye emrettim.

"Şey, şu anda yönettiği işletmeyi satın almak için kredi istedi. Sanırım adı Dirty ... gibi bir şey."

"Dirty Dog."

"Evet, öyle."

"Ve sen onu geri çevirdin." Sürpriz olmadı. Banka geri çevirdi a yüksek yüzde . uygulamalar, özellikle için riskli küçük

İşler.

"Evet, efendim."

"Ne kadar?"

Kaşları havaya kalktı. "Yapmamalıyım-"

"Ne kadar?" Tekrar ettim.

Bir rakam söyledi, ben de başımı salladım. "Şimdi git ve müşterilerinin bilgilerini nasıl gizli tutacağını öğren."

"Ama efendim?"

Yürüyüp gittim.

Demek Yve, Dirty Dog'u satın almak istiyordu. İlginçti. Levi'nin patronu hakkında anlatıp durduğu şeylere bakılırsa, Yve işi bağımsız bir şekilde yürütüyordu ve tahminine göre kârlı bir işti. Levi aslında iş dünyası hakkında sanıldığından daha fazla şey biliyordu, çünkü benim yanımdayken bunu iyice öğrenmişti. Çocukken sürekli karşı çıkmasına rağmen nadiren başka şeylerden bahsederdim.

Şimdi merak ediyordum: Yve bundan sonra ne yapacaktı? Ne kadar kararlıydı O mu?

Başka biri olsa, bu bilgiyi alır ve bir kenara koyardım. ama Yve söz konusu olduğunda merakım gülünç derecede artıyordu. Ayrıca, başka biri olsa, neler olup bittiğini öğrenmek için Colson'a emirlerimi iletirdim, ama spor salonunun mutfağında ona nasıl baktığını hâlâ hatırlıyordum. Onu istiyordu.

Sahiplenme içgüdüsü bir kez daha beni ele geçirdi. Kız onun için değildi. Bu da bu meseleyi kişisel olarak halledeceğim anlamına geliyordu.

Ve spor salonu düşüncesi bana bir sonraki bilgi kaynağını verdi. Con'u ziyaret edip boks dersine verdiğim bir milyon doları nasıl harcadığını öğrenecektim. Kendimi oranın patronu olarak görmeye karar vermiştim, bu da onu çok kızdıracaktı. Ama pazarlık yapmaya istekliyse, Yve hakkında daha fazla bilgi için para ödemeye hazırdım.

Bazılarına karanlık görünebilirdi ama ben istediğimi elde eden bir adamdım ve bunun için ne gerekiyorsa yapardım.

Kararımı verdim, yönetim kurulu paketimi açtım ve toplantıyı dinlemek için yerime yerleştim.

İki saat sonra spor salonunun otoparkına giriyordum. Dışarı çıktığımda arabamın hala burada olup olmayacağı muhtemelen bir saçmalıktı, ancak Con'un Harley'i ve Lord'un 'Cuda'sının orada park edilmiş ve zarar görmemiş olduğunu düşünerek şansımı denedim.

Ama yine de bu mahalledeki insanlar onları gerçekten *seviyordu*. Boks dersinden önce bile *istenmeyen kişiydim*. Ama Con'un bilmediği şey, artık kadınına çalmaya çalışmam konusunda endişelenmesine gerek olmadığıydı; çıkarlarım kesin olarak başka bir yere taşınmıştı.

Ağır çelik kapıyı çaldım ve zile bastım. İki dakika sonra kapının ortasındaki plaka kayarak açıldı ve Reggie'nin koyu kahverengi gözleri dışarı baktı.

"Ne istiyorsun?"

"Diğer koçlarınızla konuşmak istiyorum." "Meşguller."

"Ben beklerim."

Metal plakayı evine çarptı ve ben de arabamda bekleyip beklemeyeceğimi merak ettim. Ama Reggie görünüşe göre geçtiğime karar vermişti çünkü kapı açıldı.

"Çocuklar işlerini bitirirken sen de Vanessa ve Elle'e mutfakta yardım edebilirsin. Dikkat dağıtacak gösterişli şeylere ihtiyacımız yok. Ya da ucuz atışlara."

Üç parçalı Armani takımına baktım. Yaşlı adam deli miydi? *Hayır, deli olan benim çünkü burada cevaplar arıyorum*. Ama bilme ihtiyacım artmaya devam ediyordu. Almak için geldiğim şeyi alacak ve defolup gidecektim.

Mutfağa doğru ilerlemeye başladım ama Reggie elini koluma atarak beni durdurdu. "Bayan Vanessa'ya bir şey yapmaya kalkarsan Con sikini koparır."

"Not ettim."

"Öyle olsa iyi olur."

Koridorda ilerlemeye devam etti ve ben de mutfak kapısına döndüm. Vanessa Frost ve Elle Snyder kağıt torbalar, ekmek somunları, fıstık ezmesi, jöle, elma, puding kapları, granola barları ve bir sürü başka şeyle kaplı bir hazırlık masasının yanında duruyordu.

"Hanımlar."

Selamımla birlikte ikisinin de kafası havaya kalktı.

"Burada ne halt ediyorsunuz?" Elle önsöz söylemeden sordu. "Con'un bağışımı nasıl harcadığını görmeye geldim."

Vanessa'nın elleri kalçalarının üzerindeydi. "Taşınmanızdan sonra mı? Reggie seni kapıdan içeri aldığı için şanslısın. Tam da senin tam bir pislik olmadığını düşünürken"

Beni her zaman şaşırtıyorsun, Lucas." Başıyla masayı işaret etti. "Paranın ne yaptığını görmek ister misin? İşte bir kısmı. Çuval yemeği programımızı biraz genişlettik ve daha da fazlasını yapmayı umuyoruz. Spor salonunda bazı yeni ekipmanlar ve çocuklar için de bir sürü yeni ped ve başlık göreceksiniz."

"İyi bir amaç için kullanılacağını bilmek güzel."

"Kötü amaçla kullanılacağını mı düşünüyordun?" Elle sordu, ses tonu alaycıydı. "Hiç de değil."

"Kıçına tekme yemeyi yemek için mi döndün? Eminim Lord seninle dövüşmekten mutluluk duyacaktır." Bu da Elle'den geldi.

Kıyafetlerime baktım. "İlgilenmiyorum."

Elle omuz silkti. "Eminim erkeklerin fazladan kıyafetleri vardır. Ve muhtemelen sana birkaç yumruk atmak isterler. Bunun hiç eskimeyeceğini düşünüyorum. Eğer şanslıysan, kendi başına dışarı çıkabilirsin."

Alınan küçük kızıl saçlıya güldüm. "Reggie onlar antrenmanı bitirene kadar beni spor salonundan men etti."

"Bugünlerde emirleri dinliyor musun?" Vanessa isteksiz bir gülümsemeyle ağzının bir köşesini kaldırarak sordu.

Yakın zamana kadar gördüğüm en güzel kadındı.

"Amacıma uygun olduğunda," diye cevap verdim, yeterince havadan sudan konuştuğuma karar vererek. "Son zamanlarda bazı sorunlarla karşılaşan bir arkadaşınızla tanışmış gibiyim."

"Arkadaş mı? Arkadaşlarımızla aynı çevrelerde dolaştığınızdan şüpheliyim," diye karşılık verdi Elle.

"Yve Santos arkadaş olarak gördüğün biri değil mi?"

"Yve'yi nereden tanıyorsun?" Elle elindeki fıstık ezmesi bıçağını bıraktı ve bana doğru gelirken ellerini bir kâğıt havluya sildi.

"Görünüşe göre Dirty Dog'da kardeşimi çalıştırıyor."

Elle'in başı bir an için yana eğildi. "Karmann Ghia kullanan hipster çocuk mu?"

Başımı salladım. "Evet, o Levi."

"O senin kardeşin mi? Ben de senin şeytanın yumurtasından çıktığını sanıyordum."

"Elle," dedi Vanessa uyarıcı bir ses tonuyla. "Kibar ol. Eğer Lucas endişelendiği için buradaysa, onu fazla zorlamamıza gerek yok."

Muhteşem sarışından kaba sözler duymak beni şaşırtmıştı. "Leahy gerçekten de seni etkilemiş."

"Mümkün olan en iyi şekilde," diye cevap verdi sırtarak. "Ama biz Yve hakkında konuşuyorduk."

"Bana ondan bahset," diye söze girdim.

Elle, "Başının belada olduğu yönündeki şifreli ifadelerini açıklamakla başlasan nasıl olur?" dedi.

"Önceki gece evinde kalmaktan neden korktuğu konusunda sana bir şey söyledi mi?"

Elle ve Vanessa birbirlerine baktılar. İkisinin de kafası bana döndü ve şaşkın görünüyorlardı. "Hayır. Neden?"

"Çünkü sonunda benim evime geldi."

Elle'in burun delikleri alevlendi. "Eğer ondan faydalandıysan, yemin ederim derini yüzer ve taşaklarını açık ateşte kızartırım."

Gözlerimi küçük kıızıla diktim. "Taşaklarımla bu kadar ilgilendiğini Lord'a bildireceğimden emin olabilirsin."

"Sik."

Bir kaşımı kaldırdım.

Elle'in omuzları hafifçe gevşedi ve bir elini ağzına götürdü. "Kahretsin. Acaba ..."

"Neyi?"

"Hiçbir şey. Bu gerçekten seni ilgilendirmez ve Yve bilmeni isterse sana söyler."

Kadınlar. Cehennem gibi inatçı. Elle'in meydan okuyan ifadesi bana daha fazla cevap talep etmenin beni hiçbir yere götürmeyeceğini söyledi, ben de farklı bir yol denedim.

"Dirty Dog'u satın almaya ne dersin? Bunu biliyor musun?"

Elle'in gözleri parladı. "Gerçekten yapacak mı? Yaşasın! Bu işe girmeyecek diye çok endişelenmişim. Bu harika bir şey."

Vanessa kaşlarını çattı. "Satılık olduğunu bile bilmiyordum."

Elle arkadaşını bilgilendirdi ve bu bilgi tam da benim buraya öğrenmek için geldiğim şeydi - en azından bu konuda.

"Harriet sahip olduğu tüm işletmeleri satıyor. Resmi olarak her şeyden emekli oluyor ama bunu Yve'ye söylemedi. Yve öğrendi çünkü Harriet'e iş komisyoncusundan bir mektup geldi ve Yve mektubu açtı. Kahretsin, Van. Yıkılmıştı. O dükkan onun hayatı. O olmasaydı böyle olmazdı." Elle'in gözleri bana dikildi. "Ama sen bunların hiçbirini

Bana. Ve eğer Yve'ye sana söylediğimi söylersen, beni bir mahzene kapatana kadar inkar ederim."

Bilmek istediğim her şey bu değildi ama kabul ettim. Başımı salladım. "Ne kadar keyifli olsa da hanımlar, ben gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun," dedi Vanessa. "O milyarder ellerini kirleteceksin ve PB&J yapacaksın. Fildişi kulenden çek yazmaktan daha fazlasını yapmak sana iyi gelecektir."

Ona bunun cehennem donduğunda gerçekleşeceğini söylemek için ağzımı açtım ama sözümüz kesildi.

"Benim sözlerimle dalga mı geçiyorsun prenses?" Con kapı aralığından seslendi.

"Bir uğrayıp şu fildişi kule çekini nasıl harcadığına bakayım dedim," dedim yüzümü ona dönerek.

"Taşaklarımı kontrol etmeye gelmedin mi?"

Eğer bir özür bekliyorsa, özür alamayacaktı.

"Hayır."

"Hâlâ bir pisliksin, Titan. Yani bağışını kontrol etmek mi istiyorsun? Ben de aynısını yapmazdım diyemem. Sanırım kışına tekmeyi basmak istesem bile bir mil senin etrafta dolaşmana izin vermeli. Hadi ama. Kadınım la yalnız kalmanı istemiyorum. Sana hâlâ güvenmiyorum."

"Barbar," dedi Vanessa odanın öbür ucundan.

"Aynen öyle," diye cevap verdi Con. "Gidelim, Titan." Onu takip ettim ve spor salonuna girdim.

Con hiç vakit kaybetmedi. "Gerçekten neden buradasın?"

Ona palavra sıkmamaya karar verdim. "Yve Santos. Bilgi istiyorum."

Con durdu ve yüz hatları şüphecilikle damgalandı. "Ve bunu sana vereceğimizi mi düşündün?"

"Evet."

"Her zaman bir açınız vardır, Titan. Peki, bu seferki ne? Onu becermek mi istiyorsun?"

Şimdi ona zaten yaptığımı ve yine yapacağımı söylemenin zamanı değildi. Sessiz kaldım.

Homurdandı. "Bana söylemek istemiyor musun? Bu ilginç." "Niyetim yeterince iyi diyelim."

"Demek öyle," dedi ve gözleri parladı. Con bana gülerken omuzları titriyordu. "Emin olduğum bir kadın varsa

Kendine dikkat et, o Yve. Seni çiğneyip tükürme ihtimali var. Bunu hak ediyorsun."

İçgüdülerim keskinleşti. "Onu iyi tanıyorsun."

"Senden daha iyi."

Sahiplenme duygusu beni sardı. Taşaklarıma yediğim o ucuz yumruk mu? Azıcık bile pişmanlık duyduysam, o pişmanlık şimdi yok olmuştu.

Ben cevap veremedim Con, "Sana bir ipucu. Eğer o kadını satın almaya çalışırsan, onu kendinden soğutmaktan başka bir şey yapmazsın. Sana bunun sözünü verebilirim."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Sanırım bunu kendi başıma çözebilirdim. Bana başka bir şey verecek misin?"

Alaycı havası yerini çok daha ciddi bir havaya bıraktı. "Yve'in hikâyesini ben anlatmayacağım ama onun yanında dikkatli olsan iyi edersin. Ona zarar verirsen seni mahvederiz."

Uyarısını dikkate almadım; aklım Yve'deydi. Con'un ya da bu binadaki herhangi birinin onun geçmişinde neler olduğunu bana anlatma ihtimali, Yve'nin bana anlatma ihtimali kadardı. Sıfır.

"Ringe çıkmak ister misin? Sana ucuz bir vuruş borçluyum."

"Belki başka bir gün, Leahy. Zamanımı harcayacak daha iyi işlerim var," dedim ve gitmek için döndüm.

"Seni bir korkak olarak görmemiştim, Titan."

Arkamı döndüm. "Hakkında ne düşündüğün umurunda olmayan birini yemleyemezsin. Görüşürüz, Leahy."

21

Yve

"NE YAPTI?" Telefonuma bağırdım.

"Ah, kızım. Kulak zarımı patlatacaksın," diye cevap verdi Elle. "Ve evet, Titan buradaydı. Seni soruyordu."

"Onu öldüreceğim. Onu avlayacağım ve-"

"Dur bakalım, Yve. Sakın bana söyleme. Bu yapacağın her şeyi önceden planlanmış yapar."

Tanıdığım onca insan arasında sadece Elle beni herhangi bir durumda güldürebilirdi. Kadın tam bir kaçıkı.

Kıkırdamam daha çok bir homurtu gibi çıktı.

"Bu daha iyi. Sana söylüyorum çünkü bu onun karakterine aykırı geldi. Ve eğer Lucas Titan'dan başka birinden bahsediyor olsaydık, senden hoşlandığını söyledim. Belki de gerçekten."

Vay be. Şimdi Elle'in kendini tutma zamanı gelmişti. "Pardon?"

"Endişeliydi falan. Dükkân hakkında bilgi almak istedi ve neden dairende kalmaktan korktuğunu bilip bilmediğimizi sordu." Sesi temkinli ve belki biraz da azarlayıcı bir hal aldı. "Bu arada, o da neydi öyle? Neden beni aramadın? *Onunla* bir ilgisi var mıydı?" Yani, en azından Elle'in kitabında, *adı verilmeyecek kişi*.

Ondan bahsederken gösterdiği ihtiyatı takdir ettim ama her şey sırayla. "Ona ne söyledin?"

"Aslında hiçbir şey. Belki Harriet'in evi sattığını öğrendiğini ve senin de satın almak istediğini söylemen dışında. Umarım umurunda değildir."

Titan'ın özel hayatıyla ilgili hiçbir ayrıntıyı bilmemesini tercih ederdim ama anlaşılan o gemi çoktan kalkmıştı.

"Sorun değil. Sadece onunla başka bir şey paylaşma. Muhtemelen buna ihtiyacın olduğundan değil - bilmek istediği her şeyi öğrenebilecek kaynaklara sahip olduğunu varsayıyorum." Gerçi eski kayınpederimin eski kocamla olan ilişkisini ne kadar iyi örtbas ettiğini bildiğimden, Titan'ın bunu bulması bile zor olabilirdi. Davaların hepsi kapalı tutuldu, kayıtlar mühürlendi. Para bu şehirde sessizlik de dahil olmak üzere pek çok şeyi satın alabiliyordu.

"Peki, bana neler döndüğünü anlatacak mısın? Yaptığın voodoo bebeği işe yaramadı mı?"

Elle, Valentina'nın bana şartlı tahliyesinin onaylandığını söylediği gece Jay için yaptığım vudu bebeğinden bahsediyordu. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak, korkumu, hayal kırıklığımı ve öfkemi üzerimden atabileceğim bir şeydi. En azından o gece için işe yaramıştı. Elle her zamanki gibi muhteşemdi ve yalnız kalmamı istememişti. Ve şimdi burada, evde, artık kendimi güvende hissetmediğim bir apartman dairesindeydim.

"Tam olarak değil," dedim sonunda sorusuna cevap verirken. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Yve?"

Ne kadarını söyleyeceğimi tartıştım. Ona her şeyi anlatmak istiyordum ama sorunlarımı Elle'in kapısına bırakmak da i s t e m i y o r d u m . Kendi ayaklarımın üzerinde durmak ve bununla kendim başa çıkmak zorundaydım ama en azından bir kısmını paylaşabilirdim. "Sanırım çıldırıyorum çünkü onun dışarıda olduğunu biliyorum, ama bilmiyorum *nerede* olduğunu."

"Oh kahretsin. Bu hiç hoş değil."

"Hayır, değil. Belki de sadece gölgelerin üzerine atlıyorumdur. Bilmiyorum."

"Bak, bebeğim. İçgüdülerine güven. Eğer bir şeyin doğru olmadığını düşünüyorsan, büyük ihtimalle doğru değildir, tamam mı? Sırf biraz ürkek olduğun için bir şeyi delilik diye geçiştirme."

Tavsiyesi kesinlikle sağlandı. Ve ben de bu tavsiyeye uyacaktım - ekstra dikkatli olarak.

"Tamam."

"Ve dikkatli olacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

"Ve seni korkutan bir şey olursa beni arayacaksın."

Bir an tereddüt ettim. Bu benim sorunumdu. "Seni seviyorum, Elle."

"Yve, söz vermediğin gerçeğini gözden kaçırdığımı sanma." "Güle güle, bebeğim."

"Bye, tatlım."

Telefonu kapattım, kendimi biraz daha az deli ama çok daha fazla kızgın hissediyordum. Bay Titan'ı ziyaret etmem gerekiyordu.

Titan'ın evinin önünde gıcırdayarak durduğumda kendimi kaleye saldırıyormuş gibi hissediyordum.

Lanet kapı. Süslü ferforje çitlerinin ardında gerçekten bir kraldı, muhtemelen kulesinde oturmuş milyarlarını sayıyor ve insanların hayatlarına piyonlarmış gibi karışıyordu.

Mavi Canavar'dan çıktım, dahili telefon ziline doğru yürüdüm ve düğmeye bastım. Tanıdık bir ses cevap verdi.

"Bayan Santos, bu akşam sizi görmek ne güzel."

Kafam karışmıştı, kamerayı bulmak için etrafıma bakındım.

Jerome hareketlerimi doğru okuyarak, "Dahili telefon panelinin içinde, canım," diye cevap verdi. "Lütfen içeri gel."

Kapının mandalı tıkırdayarak açıldı ve ben de içeri girdim. Eve doğru ilerlerken düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım. Ona tam olarak ne söyleyecektim?

Hayatımdan uzak dur mu diyecektim?

Benim hakkımda bir şey öğrenmek istiyorsan, arkadaşlarıma değil de bana sorsan daha iyi olmaz mı?

Seni orada istemediğim halde neden düşüncelerimi işgal ediyorsun?

Tamam, bu sonuncusunu kendime sakladım. Ama geri kalan her şey serbestti.

Yanına vardığımda Jerome açık ön kapıda duruyordu. "Bu akşam çok güzel görünüyorsun, Yve. Seni bu kadar çabuk tekrar görmek harika."

Elbiseme bir göz attım. eBay'den aldığım retro beyaz bir numaraydı. İşçi Bayramı'ndan sonraydı, bu yüzden annem beyaz giymemem gerektiğini söylerdi. Ama tahmin edin ne oldu, umurumda değildi. *Ben böyle bir asiyim.*

"Teşekkür ederim, Jerome," diye cevap verdim, kibar olmaya çalışıyordum, ama görevdeki bir kadındım. "Kaba olmak istemem ama hangi cehennemde o?"

Jerome'un dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve gözlerinin parıldadığına yemin edebilirdim. "Yüzüyor. Havuz odasının nerede olduğunu biliyor musun?"

Allıgımın tanıdık sıcaklığı yanaklarımda yükseldi. "Evet, biliyorum. Teşekkür ederim."

Daha bir adım atmıştım ki Jerome dostça, "İyi şanslar canım. Bu gece havasında değil."

Havasında mı? *Keyfi yerinde* olan bendim.

Havuzla yaklaştıkça klor kokusu artıyordu. Cam duvarların arasından Titan'ın sırtının ve kollarının güçlü kaslarını suyun içinden geçerken seçebiliyordum. Her esneme ve kasılma, bana arkamdan vururken nasıl görünmesi gerektiğinin görüntülerini çağırıyordu.

Buraya adamın cehennem kadar güzel, tamamen yırtık vücuduna bakmak için gelmediniz ve kesinlikle tekrar bir performans için burada değilsiniz.

Derin bir nefes alarak kolu tuttum ve kapıyı açtım. Havuzun kenarına geçtim ve Titan'ın yüzdüğü kulvarın sonunda durdum.

Kaslarına aldırma, Yve.

İmkânsız.

Ellerimi kalçalarıma dayayıp otuz saniye kadar bekledim ve sonra sabrım tükendi. "Hey! Seninle konuşmam gerek."

Kelimeler odanın duvarlarında yankılandı ve Titan'ın kafası havuzda dururken sudan çıktı.

Kahretsin... şu göğüs kasları. Kahretsin. Adam bütün gün masa başında oturup şık bir takım elbise giymiş gibi görünmüyordu. Hiçbir kağıt dağıtıcısının böyle karın kaslarına sahip olmasına izin verilmemeliydi.

Gözlükleri kafasından çıkarırken gözlerimi yüzüne diktim.

"Bir kez daha seni havuz odamda davetsiz buldum. Bu sefer çok fazla kıyafet giymişsin."

Tiradıma başlamadan önce onun yorumunu kabul etmedim. "Benim hakkımda bir şey öğrenmek istiyorsan, *bana* gel. İşlerime burnunu sokma ya da benden bilgi almaya çalışma.

Arkadaşlar. Bir şeyi bilmeni istersem, sana söylerim. Aksi takdirde, kendi işine bak. Anladın mı beni?"

Titan havuzun kenarına doğru ilerledi, ben de geri çekildim. Bunun doğru bir seçim olduğu kanıtlandı çünkü iki avucunu da karo zemine koydu ve kendini havuzdan dışarıya kaldırdı.

Vay canına. Cehennem.

Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Güneşe bakmak gibiydi, tek farkı altın sarısı teni ve yağsız, uzun kaslarıydı. Ve şortu o kadar dardı ki şişkinliği hiçbir şekilde gizlenmiyordu.

Elimi ona doladığımda ve içime girdiğinde kocaman hissetmiştim.

Odaklan, Yve. Ondan hoşlanmıyorsun.

Ama vücudumun verdiği tepki, onu istemek için ondan hoşlanmak zorunda olmadığımı bir kez daha kanıtladı.

22

Lucas

Havuzun kenarından uzaklaşmadan önce elbisesinin üstünü görebildiğimi YVE BİLİYOR MU DİYE MERAK ETTİM. Pek olası değildi ve ben de bu gerçeğe işaret etmeyecektim. Ama yine de geri çekilmesi utanç vericiydi. Ne yazık ki bugün çıplak gezmek yerine beyaz danteli tercih etmişti. Sadece tanga olup olmadığını merak ettim.

Daha şimdiden aletimin yüzme şortumun içinde dikleştiğini hissedebiliyordum. Şaşırmadım. Kadının beni sertleştirmek için nefes alması yeterliydi.

Suyun üzerimden akmasına izin vererek havuzdan çıktım. İki ayağımın üzerinde durduktan sonra havlumu almak için sandalyeye doğru adım attım ve kurulanmaya başladım.

Yve sessizce duruyordu. Ona doğru bir bakış attığımda gözlerinin vücuduma yapışmış olduğunu gördüm.

"Ödeşmek için mayoları bırakmamı ister misin? Ne de olsa hepinizi görmem gerekiyor."

Omurgası dikleşti. "Gerek yok. Bu yüzden burada değilim."

Onun tadına bir kez daha bakmadan gitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu ama zamanımı bekleyebilirdim. Şimdilik.

Omuz silktim ve havluyu bir kenara attım. "O zaman neden buradasın?"

"Çünkü hayatıma karışyorsun."

Bir kaşımı kaldırdım. "Nasıl karışıyorum? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Hakkımda bilgi toplamak için spor salonuna gittin."

"Yaptım." Bunu saklayacak değildim ama itirafım onu yavaşlatmadı.

"Benim hakkımda bir şey öğrenmek istiyorsan *bana* gel."

Demek istediğini anlatmak için parmağını göğsüne götürdüğünde, aklıma mükemmel göğüsleri ve esmer meme uçları geldi. İkimiz de çıplakken onu becermem gerekiyordu. Tercihen bir aynanın önünde, böylece her şeyi görebilecektim. Ama önce cevaplar istiyordum.

"O zaman sen söyle. Seni dairenden dışarı koşturan neydi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez Titan," diye karşılık verdi.

"Tahmin et ne oldu, Yve? Neyin beni ilgilendirdiğine ben karar veririm ve lanet olası bir nedenden dolayı senin ilgilendirdiğine karar verdim."

Bana doğru bir adım attı. "O zaman kararını geri al. Hayatıma karışmana ihtiyacım yok."

İnatçı kadın. "Hiç yardım istedin mi?" "Yardımaınıza ihtiyacım yok."

"Sorum bu değildi. Sorum şuydu," elbisesinin eteği hâlâ ıslak olan kalçalarıma değene kadar bir adım daha yaklaştım, "hiç yardım *istedin* mi?"

Gözlerini indirmeyi reddetti ama göğsü her nefeste daha hızlı inip kalkıyordu. "Yardım istemenin ne anlamı var anlamıyorum. Her zaman şartlara bağlı olarak gelir."

Geri adım atmadı ve ben bunu da en az cevabı kadar etkileyici buldum.

"Akıllı bir kadın olduğunu biliyordum, çünkü benim yardımım kesinlikle şarta bağlı. Bir dahaki sefere içine girdiğimde çıplak olmanı istiyorum."

İki elini göğsüme bastırıp ittirmeden hemen önce altın rengi gözleri parladı ve ışıldadı.

Geriye doğru ivmeyi durdurabilirdim, ama bunun yerine havuzun kenarından geriye doğru tökezlerken belini kavradım ve onu da yanıma aldım.

"SENİ OROSPU ÇOCUĞU!" Yüzeyi kırıdığım gibi kükredim. Körü körüne uzanarak ulaşabildiğim her şeyi ittim, ki bunlar sıcak, sert kaslardı. Ellerimi yanmışım gibi geri çektim ve gözlerimdeki suyu temizledim. "Tam bir pisliksin."

Titan başını geriye attı ve kahkahası odada yankılandı. Yüzünde hiç böyle bir gülümseme görmemiştim. Asla. Aslında, onu gerçekten gülümserken gördüğümü de sanmıyordum. Pislik gibi sırttı mı? Elbette. Ama gülümsemek? Hayır.

Ne zamandan beri adamın yüz ifadelerini takip etmeye başladım? Fark etmezdi.

"Hiçbir zaman başka bir şeymişim gibi davranmadım," dedi.

İçimden gelen çılgılık atma isteğiyle savaştım. Elbisem sıırılsıklam olmuştu ve beyazdı. Çok şeffaf beyaz bir sütyen giymiştim ve meme uçlarım artık çakıl taşları kadar sertti ve tamamen görünüyordu.

Kollarımla göğsümü örtmek için hamle yaptım ama Titan beni havuzun köşesine doğru itti. Savaş ya da kaç içgüdülerim destansı bir savaş veriyor olmalıydı ama korkamayacak kadar kızgındım. Bana zarar vermeyecekti. Ancak ben *ona* zarar verebilirdim.

Etrafımdaki havuzda elbisemin eteği havalandı ve onu aşağı ittim.

"Kahretsin, harikasin, Yve."

Titan ıslak bir bukleyi yüzümden uzaklaştırmak için uzandığında başımı kaldırıp gözleriyle buluştum.

İki elimi bir kez daha göğsüne bastırdım, onu itmeye hazırdım ama donup kaldım... çünkü başı benimkine doğru iniyordu.

"Ne yapıyorsun?" Nefesim kesilerek söyledim.

"Seni öpüyorum."

"Sana yapma demiştim." Ağzı benimkine o kadar yakındı ki, kelimeleri dudaklarında hissettiğinden emindim.

"Geçen sefer beni durdurmadın. Ve ben istediğimi alıyorum, yani seni."

Öfkemdeki yanma, sıcaklık ve ihtiyaç alevlerine dönüştü. Ellerim hainleşti ve omzunu ve boynunun arkasını kavramak için yukarı kayd. Görünüşe bakılırsa, kendime koyduğum kurallarla birlikte sağduyum da binayı terk etmişti.

Sadece Tanrı'nın bildiği bir nedenden ötürü bu adamı öpmek istiyordum. Ben de öptüm.

Titan'ın sert dudakları dudaklarıma kondu ve dili hiç vakit kaybetmeden içime girdi. Öpücüğü derinleştirirken başımı eğmek için bir avucunu yüzüme bastırdı. Neden onun yönetmesine izin verdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu; muhtemelen bu konuda çok *iyi* olduğu için.

Birinin soluması gereken havaymışım gibi öpülmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve Titan da tam olarak böyle öpüyordu. Her şeyi tüketiyordu.

Aklım hemen beni mutfağa götürdüğünde ne kadar tükettiğini düşünürken kalçalarımı sıktım. Onu bu kadar çok istememeliydim, özellikle de nefret ettiğim her şeyin parlak bir örneği olduğu için. Ama yine de onu öptüm.

Titan'ın diğer eli belimden çıplak kalçama indi ve sonra yukarı doğru kayd. Yüksek kesimli külotum, kıcıımı kavrayan parmaklarına karşı herhangi bir koruma sağlamıyordu. Beni kaldırdı ve kendine doğru çekti. O kaya gibi sert ereksiyon tam da ihtiyacım olan yere baskı yapıyordu. Klitorisim basınç ve sürtünmeyle canlandı.

Çok uzun sürmedi. *Lanet* olsun. Boşalacaktım.

Bende böyle bir tepkiye neden olabileceği için dehşete düşmeliydim ama tek yaptığım ona daha sert ve daha hızlı bir şekilde sarılmak oldu.

Ağzını bir santim kadar kaldırdı. "Benim için boşalmanı istiyorum. Hemen şimdi. Oraya ulaşabilir misin?"

"Kapa çenen. Öp beni," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Ağız tekrar benimkine çarptı ve daha önce yüzümü yönlendiren eli, göğsümü elbisemin ıslanmış kumaşından kurtarmak için düştü. İnemelerim öpücüğün içinde kayboldu ama içimde yükselen orgazmı hissedebiliyordum. Sadece birkaç tane daha-

Kaskatı kesildim, dalgaların üzerimden geçmesine ve uzuvlarımda titreşmesine izin verdim. Ona karşı sallandım, bu sefer o kadar sert değil, dalgaların içimde yuvarlanmasını sağlamak için.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Buna ihtiyacım vardı.

Ona doğru sarkarken ağızımı onunkinden ayırdım. "Tanrım, bu çok ateşliydi."

Bu onun sesiydi. Lucas Titan'ın sesi. Kulağımda. Az önce boşaldıktan sonra. Her şeyi mahvetmesi gerekirdi ama beni daha da ateşlendirdi.

Bundan hoşlandığım için kendimden nefret ettim. Kendimden nefret etmek üzerimden klorlu su gibi kayarken ondan uzaklaştım.

"Bırak beni." Kollarının çemberinde döndüm ve havuzdan çıkmaya çalıştım.

Elleri belime dolandı ve beni sıkıca tutarak göğsüne yasladı. "Oh hayır. Bu sefer kaçmayacaksın."

"Bırak beni. Şimdi." Ses tonum iş anlamına geliyordu. Ciddi bir iş.

Şaşırtıcı bir şekilde beni dinledi, hatta havuzdan çıkabilmem için geri çekildi. Daha önce kullandığı havluya uzandım ve onu vücuduma çektim.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

"Yve, bekle."

Sandaletlerimin nerede olduğunu bilmiyordum, muhtemelen havuzun dibinde bir yerdeydi. *Siktir et.* Daha önce yalınayak yürümüştüm. Kapıya doğru koştum ve çekerek açtım.

Titan'dan uzaklaşmam gerekiyordu. O tehlikeliydi.

24

Lucas

ŞEY, BU HIZLA TIRMANDI.

Hay sikeyim. Dibe daldım, Yve'in sandaletlerini havuzun dibinden aldım ve dışarı çıktım. Eğer benden kaçacaksa, en azından bunu çıplak ayakla yapmadığından emin olmalıyım.

Onunla işim henüz bitmemişti. İsteddiği kadar inkâr etsin, o da en az benim kadar bunu arzuluyordu.

Masanın üzerindeki yığından bir havlu daha aldım ve bilardo salonundan aceleyle çıkarken kurulandım. Koridorda Jerome'un -Tanrı adamı korusun-Yve ile konuştuğunu duyabiliyordum.

"Ben iyiyim," diyordu ona. "Sadece gitmem gerek."

"Ama sırılsıklamsın canım."

"Bir pislik seni havuza çekerse böyle olur."

"Sanırım önemli bir ayrıntıyı atlıyorsun," diye araya girdim. "Çünkü önce sen beni ittin."

Yve'in başı döndü, yanakları şehvet olduğuna inanmak istediğim ama büyük ihtimalle utançtan kızarmıştı. Havluyu belime bağladım, çünkü aletim hâlâ sakinleşmemişti ve Jerome'un bunu görmesine ihtiyacım yoktu.

"Yve, konuşmamız gerek," dedim.

Gözleri sertleşti. "Gitmem gerek. Yapacak işlerim var. Benim de size söyleyecek bir şeyim yok."

"Yve-"

Jerome araya girdi. "Canım, sana giyecek kuru bir şeyler bulmama ne dersin? Böyle kaçıp gitmek istemezsin."

Önce Jerome'a, sonra bana baktı. "Evinde bir sürü kadın kıyafeti mi saklıyorsun? Bilirsin, böyle durumlarda onları havuza sokmak için."

Dinleyicilerimizi düşünerek söylemek istediklerimi geri çektim ve bunun yerine, "Eminim Jerome size bir şeyler bulabilir. Yeğenleri buradaydı."

"Evet," dedi Jerome dengeli bir ses tonuyla, "eminim arkalarında bir şeyler bırakmışlardır. Başka bir şey yoksa Lucas sana bir şey getirecektir."

"Sanırım ıslak kalmayı tercih ederim." Dudaklarım bir sırtışı dönüştü.

Havluyu göğsünde tutarak kapıya doğru döndü. Elbisesi ıslandığı için gerçekten de şeffaftı. Her yeri.

"Yve. Bekle." Beklemedi, ben de nadiren kullandığım bir kelimeyi söyledim. "Lütfen." Donup kalınca devam ettim. "Sana kuru giysiler getirelim. Sadece bir dakika sürer."

İsteğim uzun süre havada asılı kaldı ve sonunda "Peki. Bekleyeceğim."

"Hemen döneceğim," dedi Jerome ve yaşlı bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde Yve ve beni yalnız bırakarak gitti.

Yüzünü bana dönmedi.

"Yani geliyorsun ve sonra gidiyorsun?" diye sordum.

Yve döndü. "Siktir git, Titan. Sakın beni utandırmaya kalkma-"

Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Burada utanç verici olan tek şey şu anda çıplak ve altımda olmaman."

Yüz ifadesi sertleşti. "Bu bir hataydı. Yapmamalıydım-"

"Sikime sürtünerek mi geldin? Aynı fikirde değilim. Gerçi orada durmamı tercih ederdim."

"Tanrım, çok kabasın."

"Sadece gerçekleri söylüyorum."

Havluyu tutan ellerinden birini bıraktı ve biraz güneye kaydı. O el doğruca kalçasına gitti, eğilmiş ve küstahça. "Senden hoşlanmıyorum," diye ilan etti.

"Birini becermek istemek için ondan hoşlanmak zorunda olmadığın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Bu onu iyi bir fikir yapmaz."

"Hadi ama, Yve. Neden ikimiz için de işe yarayacak bir anlaşma yapmıyoruz?"

Avucunun yanağıma çarpmasına ya da ardından gelen acıya hazırlıklı değildim.

"Senin de anlaşmanın da canı cehenneme."

Havluyu yere fırlattı, kapıyı çekip açtı ve bana doğru yürüdü. Dışarı.

BİR MİSTRESS. BU T TÖM erkekler benim sülalemdeki kadınların iyi olduğunu düşünüyordu. Seks. Hepsi buydu. Ta ki benimle evlenmek isteyen birini bulana kadar.

Tanrım, ne kadar genç ve safmışım. Beni sevdiğini sanmıştım. Meğer sadece bana sahip olmak istiyormuş. Bazı yaralar asla kapanmaz ve Jay'in bıraktığı yaralar da en az annemin açtığı yaralar kadar acı vericiydi, ama onunkiler görünmezdi. Büyüdüğümde cesaret verici sözler kılığına bürünmüşlerdi ama hâlâ peşimi bırakmıyorlardı.

Sen güzel bir kızsın, Yve. Sana bakacak bir erkek bulmakta hiç zorlanmayacaksın. Tıpkı annen gibi olacaksın. Onu mutlu ettiğin sürece hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmazsın.

Bir anlaşma. Bu tam da onun gibi bir adamın isteyeceği şeydi. Seks karşılığında bir erkeğin *bana bakmasına* asla izin vermem. Siktir et. Dirty Dog'u benim yapma ve kendimi yetkin bir iş kadını olarak kanıtlama kararlılığım katlanarak arttı. Ben annem değildim. Vücudumdan daha fazlasını sunabilirdim. Ve farklı düşünen herkesin canı cehenneme. Özellikle de Lucas Titan'ın.

Evet, adamla bir tur daha *atmayı* düşünmüş olabilirdim ama bu lanet olası bir *anlaşmadan* çok uzaktı. Öfkeyle sokağıma dönerken direksiyonu biraz fazla sert kırdım. Bu kelime beni başka hiçbir şeye benzemiyordu. *Anlayışla* birlikte en üst sıradaydı.

Benim kitabımda -ki bu kitap berbat olabilirdi ama önemli olan tek kitap oydu- hepsi aynı lanet şey için kullanılan örtmecelerdi... fahişe olmak. Orospu değil, yatıp kalkmak da değil. Sorun etmediğim şey, birinin bana amımı kullanmam için tazminat teklif etmesiydi.

Park yerime çektikten sonra frene bastım ve dairemin merdivenlerine göz attım. Çilingir tüm yeni kilitleri takmış ve güvenlik görevlileri de bir alarm sistemi kurmuştu. İkisini de ev sahibime söylememiştim ama bunu aşması gerekecekti çünkü benim tek önemsemişim kendi lanet güvenliğimdi.

Merdivenlere doğru yürüdüm ve tırmandım. Akşamın ılık olmasına rağmen sıırıslıkla kiyafetlerimin içinde titriyordum. Anahtarımı kilide sokarken arkamdan bir motorun derin mırıltısı duyuldu.

Eğer bu bir Aston Martin'se . . .

Omzumun üzerinden baktım. Aston Martin olmadığını görünce göğsümde garip bir sızı hissettim, bu tepkinin hayal kırıklığı olduğuna inanmayı reddettim. *Gerçekçi ol kızım. Sanki Lucas Titan senin peşinden böyle koşacak.*

İstediğimden değil.

Merdivenlerden inip Geneviève'le küçük arka bahçenin ortasında, oraya koyduğum ucuz bankta buluştum.

"Ginny. Seni buraya getiren nedir?"

Ginny sarılma ve havadan öpme rutinini yapmadı. Parçalanmış elbisem ya da kesinlikle dağılmış görünümüm hakkında yorum yapmadı. Hayır, bana doğru geldi ve omuzlarımdan tuttu.

"O çıktı, Yve. Çoktan çıktı."

"Duydum."

Ginny'nin gözleri büyüdü. "Nereden biliyorsun? Haberim bile yoktu."

Bu nasıl olabilirdi? Bu beni şaşırtmıştı. O ailenin reisiydi; o ailede olan her şeyi bilirdi.

"Bir arkadaşım takip ediyordu."

"Güzel. Güzel." Her kelimeyle birlikte başını salladı. "Şu anda arkadaşla ihtiyacın var çünkü onun ruhsal durumu hakkında çok endişeliyim. Hapiste geçirdiği onca yıl... o artık aynı kişi değil, Yve. I . . . Ne yapabileceğini bilmiyorum."

O zaman neden çıkmasına izin verdin? Çılgılık atmak istedim. Ama bağırmadım. Genelde soğukkanlı olan Ginny'nin etrafında olmak soğukkanlılığımı toplamama yardımcı oldu. Bardağı ve kayıp parfümü düşündüm. O

zararsız şeylerdi, bu yüzden polise gitmemiştim. Eğer kapımın önüne ölü bir kedi bırakmış olsaydı, o zaman dinleyen herkese onun deli kışını hapse geri atmaları gerektiğini söyleyecek bir şeyim olurdu.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Oğlum bana hiçbir şey söylemiyor. Beni tamamen bu işin dışında tuttu. Boşanmayı kabul ettirdikten sonra Jay'le ilgili hiçbir konuda bana güvenmedi. Taraf seçtiğimi ve belli ki yanlış taraf seçtiğimi düşünüyor."

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım. "Av kulübesinde olabilir mi? Herhangi bir kiralık mülk?" *Yeni metreslerin evlerinde?*

Kelimeleri söylemek istedim ama söylemedim. Sadece Ginny'den böyle bir şey istemek yanlış görüldüğü için değil, Jay'ın babası yıllar boyunca anneme oldukça sadık kaldığı için -eşlerinden daha sadık olduğu için. Ama yine de, olduğundan on beş yaş daha genç görünen bir kadın için bile, annem yaşlanıyordu. Eninde sonunda hayatına devam edecekti.

Hastanede uyandığım ve odamda oturup beni beklediği günden beri annemle konuşmamıştım. O sahne hala zihnimde çok canlıydı.

Ağzından çıkan ilk kelimeler "Ne yaptın sen?" olmuştu.

Jay'i neredeyse beni öldürmesi için kışkırtmadığıma inanmayı reddetmişti. Sonunda ona boşanmayı teklif edecek cesareti bulduğumu söylediğinde bana tokat atmak için elini kaldırmıştı ama yüzüm bandajlarla kaplıydı.

"Tek yapman gereken çocuğu mutlu etmekti, Yve," demişti. "Ve sen bunu bile başaramadın."

"Ama anne, o-"

"Ne yaptığı umurumda değil, sen onun karısısın. Başına gelen en güzel şeyi mahvediyorsun. Ve eğer bu babasıyla olan ilişkiyi mahvederse, Tanrı'nın üzerine yemin ederim ki benim için öldün."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölmüş, bandajları ıslatmıştı. Ona dışarı çıkmasını emrettiğimde sesim titriyordu, çünkü o benim için zaten ölmüştü.

Jay beni evimizde kırık bir halde bıraktıktan sonra o gece dışarı çıkmış ve Valentina'yı bir bardan almıştı. Hâlâ sahip olduğunu bildiğim Güneyli çocuk cazibesini takındığını hayal edebiliyordum. O da ribaund'daydı,

tek gecelik bir ilişki arıyormuş ve alyansını cebine atmış. Kadının anlattığına göre, arabasına bindiğinde adam öfkeden deliye dönmüş, ona bağırıp çağırmış ve benim adımı söylemiş. Ve sonra deli gibi sürmüş, bu yüzden kaza yapacaklarını düşünmüş. Sonunda uzun, ıssız bir yolda durduğunda, onu arka koltuğa sürüklemiş, tecavüz etmiş, sonra onu ve çantasını arabadan dışarı atmıştı. Yardım çağırmış ve kendini koridorun sonundaki bir hastane odasında bulmuş.

Yaptıklarımın Valentina'yı etkilemesinden nefret ediyordum ama o beni affetmişti. Yine de bu kendimi affettiğim anlamına gelmiyordu. "Yve, beni dinliyor musun?"

Cehennemden gelen hafıza şeridindeki yolculuğumdan sıyrıldım ve Ginny'nin gözleriyle karşılaştım. "Ne?"

Korku Ginny'den dalga dalga yayılıyordu. "Kasabadan ayrılmalısın, canım. Korkarım senin peşine düşecek. Teklifim hâlâ geçerli. Tek yapman gereken bir şehir seçmek. Bu gece ayrılabilirsin. Eşyalarının paketlenip gönderilmesini ayarlayacağım. Seni asla bulamayacak."

Elimi omzuna koydum. "Ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey ve bu beni çok korkutuyor. Ona güvenmiyorum, oğluma da güvenmiyorum."

Omuzlarımı dikleştirdim ve sözlerimle onu üzmemeye çalıştım. "Bir yere gitmiyorum. Burası benim evim. Burası onun olduğu kadar *benim* de şehrim. Daha önce beni buradan kovmasına izin vermedim, şimdi de vermeyeceğim." Omurgamı güçlendiren çeliği buzla kapladım ve ekledim: "Ne yapacaksa yapacak. Bunun ne olabileceğini tahmin edemediğim için hayatımı değiştirmeyeceğim." Bu sözleri söylerken bile beynimde olasılıklar ve risklerin yanı sıra bunun düpedüz aptalca bir karar olma potansiyeli de dönüp duruyordu.

"Yve," dedi. "Lütfen. Bunu benim için yap."

"Üzgünüm. Yapamam. Bunu kendim için yapmalıyım. Bu benim hayatım. Onun yönetmesine izin vermekten bıktım."

Başını salladı. "Hata yapıyorsun." "O zaman öyle olsun."

Ginny başını salladı ve romatizmalı eli yüzüme doğru kalkarken titredi. "Sen iyi bir kızsın, Yve. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Keşke seni korumama izin versen."

"İyi olacağım. Gelip bana haber verdiğin için teşekkür ederim ama kendimi korumam gerekecek."

Sarılmak için beni kendine çekti. "Güvende ol canım." "Ve eğer bir şey öğrenirsen, lütfen bana söyle."

Geri çekildi ve beni bıraktı. "Sana söz veriyorum. Güle güle, Yve."

BMW'sine geri dönerken onu izledim. Arabayla uzaklaştıktan sonra daireme döndüm ve korkuyla yukarı baktım. Anahtarlarım hâlâ kilitte duruyordu ve içeri girip taşınmış ya da kaybolmuş olabilecek şeyleri görmek istemiyordum.

Bazen kendi kendine yeterli olmak berbat bir şeydi. O anda, sırtımı yaslayabileceğim birinin olmasını diledim. Bu nasıl bir şey olurdu ki?

Eğer bir babam olsaydı, gelip metaforik yatağın altında canavarlar olup olmadığını kontrol eder miydi? Eğer biriyle çıkmayı ve normal bir ilişki yaşamayı öğrenmiş olsaydım, belki de ilk önce içeri girip bir şeyleri kontrol etmesi için arayabileceğim biri olurdu.

Ama yok. Sadece kendim vardım. Ve Yve, Yve'e güveniyordu.

Elbette, arkadaşlarım vardı. Elle'i arayabilirdim ve o da Lord'u gönderirdi. Ya da eski çalışmam ve iyi arkadaşım Charlie'yi arayabilirdim, o da nişanlısı Simon'ı gönderirdi. Con'u bile arasam gelirdi. Ama hepsinin kendi hayatları, kendi sorunları vardı. Jay'in benim yerimde olup olmadığını bile bilmezken benim küçük korkak tavuklar gibi davranmama ihtiyaçları yoktu. Olabilir miydi? Kesinlikle evet. Başka kim yapmış olabilirdi ki?

Dairemin kapısına bakarken karnıma kramplar girdi. Bunu yapamazdım. Bunu yapamazdım.

Bankın üzerine oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Belki biraz ağlamak bana iyi gelirdi. Kimse bilmek zorunda kalmayacaktı.

26

Lucas

POLİTİKACILARLA GİZLİ TOPLANTILAR politikacılarla yapılan normal toplantılardan bile daha kötüydü. Çünkü gizli toplantılar tamamen gizli ve hançerliydi ve benim gibi adamların -bu şehrin anahtarlarıyla doğmamış adamların- varlığından haberdar olmadığı bir kulübün kapısında gizli bir şifre gerektiriyordu.

Kapıcı ağır deri kaplı kapıyı arkamdan kapattı ve loş ışıklı kulübe girdim. Buz gibi stilettolar giyen bir sarışın bana başıyla selam verdi.

"Hoş geldiniz Bay Titan. Bu taraftan efendim."

Anlaşılan ben bu kulüpten haberdar olmasam da onlar benden haberdardı. Onu takip ettim, bakışlarım alışkanlıktan kıcına kaydı ama ilgiyle değil. Dalgınlıkla kısa siyah eteğine ve çoraplarının arkasındaki dikişe dikkat ettim, ama içimdeki hiçbir şey onun birinci sınıf vücudundan etkilenmedi. Hayır, benimle bir an bile vakit geçirmektense benden kaçmayı tercih edecek, şımarık, kıvrımlı bir kadına karşı bir saplantı geliştirmiş gibiydim. Pençeleri ve dişleri vardı ve çok seksiydi. Bu benim mazoşist olduğumun inkâr edilemez bir kanıtıydı.

Sarışın kadın kapalı bir kapının önünde yavaşladı ama kapı koluna uzanmadı. "İçerideler efendim."

Pelerin ve hançer, gerçekten.

Kapıyı açtım ve içeride dört Louisiana eyalet senatörünün oturduğunu, purolarını üflediklerini ve Güneyli politikacılar gibi göründüklerini gördüm.

"Beyler," dedim selamlarken.

"Titan, içeri gel. Kapıyı kapat."

Dediğini yaptım ve odayı geçerek bir poker masasının etrafındaki alçak sandalyelere doğru ilerledim. Masada kâğıtlar ve fişler vardı ama el oynamıyordu.

"Oynamayı planladığınızı fark etmemiştim."

Odadaki üç Demokrat'tan biri olan Hendricks, "Oynamayacağız," dedi. "Sadece toplanmak için bir nedene ihtiyacımız vardı."

"Gestapo'nun sizi bulmasından mı korkunuz?" "Gestapo'dan değil. Haines."

Bu ucu açık iyiliği talep eden senatörün adı beni şaşırtmıştı. "Haines mi?"

Aralarındaki tek Cumhuriyetçi olan Shuman cevap verdi: "Eğer gelip sizden iyilik isterseniz, onları ağırlamanın bizim yararımıza olmayacağını söyledi."

Orospu çocuğu. "Öyle mi?"

"Aynen öyle. Bazı nedenlerden dolayı senin üzerinde çok hak iddia ediyor." Ne oluyor be? "Nedenmiş o?"

Hepsi bana bu soruyu sorduğum için bile aptalmışım gibi baktı. "Çünkü sen bir işaretçiye sahip olmak için iyi bir adamsın. Başka kimsenin senden bir şey alma şansına sahip olmasını istemediğini tahmin ediyoruz."

İşte bu yüzden politikadan nefret ediyordum.

"Peki, neden buradasınız?" diye sordum. "Eğer Haines'e karşı gelmeyecekseniz, o zaman neden benimle görüşmeyi kabul ettiniz?"

Winchell tekrar konuştu. "Çünkü sizin gibi bir adamı iyilik istemeye iten şeyin ne olduğunu bilmek istiyoruz."

"Merak. Bu yüzden mi buradasınız?"

Hepsi gülümsedi.

"Ve yine de ne olursa olsun bana yardım etmeye niyetiniz yok, çünkü Haines yardım edilmeyeceğimi söyledi?"

Masadakilerin hepsi başını salladı.

"Neden size bir şey söyleyeceğimi sanıyorsunuz ki?"

Truman konuştu. "Çünkü her ne ise, diyelim ki *cömert* kampanya katkıları karşılığında perde arkasında size yardımcı olma şansımız varsa, bazı ipleri çekmeye istekli olabiliriz."

Açgözlülük ve merak. Bu kadar sinir bozucu olmasaydı ilginç olabilirdi.

İlk içgüdüm onlara siktirip gitmelerini söylemekti. Ama kafamın arkasındaki ses -bana asla başarılı olamayacağımı ve bir evlat israfı olduğumu söyleyen ses- sesini yükseltti.

Siktir git demeyi en çok istediğim kişi babamdı ve bu onun sesiydi. Yıllardır sadece kafamın içinde duyduğum bir ses.

Dört politikacıyı inceledim, bana gerçekçi bir yardımda bulunup bulunamayacaklarını merak ediyordum. Eğer tasarımı oylamaya sunmaya ve oylamanın benim lehime sonuçlanmasını sağlamaya istekli değillerse, ne işe yarayacaklardı ki?

Ama ya bir şansları varsa?

"Pekâlâ beyler," diye başladım, terimi gevşekçe kullanarak. "İhtiyacım olan şey bu."

27

Yve

DERİN NEFES AL; DERİN NEFES VER.

Sağa tara. Sola tara.

Tekrarla.

Dokuzuncu kez dairemdeki tüm odaları dolaştım, ama yerinde olmayan hiçbir şey görmedim. Hareket eden bir şey yoktu. Hiçbir şey eksik değildi.

Belki de yeni kilitler ve alarm sistemi işe yaramıştı. Yine de çok kolay görünüyordu, değil mi?

"Tamam," dedim boş odaya. "Sanırım yatmaya gideceğim o zaman."

Yüzümü yıkamak için banyoya yöneldim. Titan'ın havuzuna girdiğim için makyajım neredeyse tamamen silinmişti. *Pislik* herif.

Aynanın önünde durdum ve donakaldım. "Aman Tanrım," diye mırıldandım. Boğulmuş bir farenin kurutulmuş versiyonu gibi görünüyordum. *Çok güzeldi.* Ginny'nin görünüşüm için bir açıklama istememiş olması bir mucizeydi, bu da ne kadar üzgün olduğunun bir kanıtıydı. Kesinlikle bir duş almalıydım, hatta daha iyisi, banyo yapmalıydım.

Banyomdaki küçük küvet-duş kombinasyonuna baktım ve Titan'ın evinin misafir odasındaki dev pençe ayaklı küveti diledim.

Onu düşünmeyi bırak, diye emrettim kendime.

Gideri kapattıktan sonra suyu gidebildiği kadar sıcak açtım ve birkaç dakika boyunca küvetin santim santim dolmasını izledim. Karar verdim.

Üç inç kadar doldurduktan sonra soyundum ve içine girdim. Su yükselmeye devam ederken sıcaklığın ve buharın beni çevrelemesine izin verdim.

Başımı arkaya yaslayarak, Ginny'nin uyarılarının bana geri getirdiği kâbuslar hakkında değil, huzurlu düşünceler düşünmeye çalıştım. Ama ne zaman zihnimi hoş bir şeye yönlendirmeye çalışsam, aklıma unutmak istediğim siyah saçlı, yeşil gözlü adam geliyordu.

Ama mutfaktaki o geceyi ve beni nasıl zorladığını, bana nasıl meydan okuduğunu ve sonunda beni nasıl *ele* geçirdiğini gerçekten unutmak istiyor muydum? Tanrım.

Hayatım boyunca hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Ve bir daha asla bu kadar sert boşalamayabilirdim.

Tabii Titan'la başka bir kaçamak yapmazsan, diye teklif etti kafamın içindeki ses. Hayır. Bu bir daha olmayacaktı. Çünkü o bir *anlaşma* istiyordu.

Ama ya ona anlaşmasını güneşin parlamadığı bir yere sokmasını söyleseydim ve kendi karşı teklifimi yapsaydım? *Onu* kullanacak kişi ben olabilirdim.

Vücudunu kullanması için ona tazminat ödemek istediğimi söylediğimde Titan'ın ağzının bir sırtışıla kıvrıldığını hayal ettim. Tazminatın canı cehenneme. Adam Midas'tan daha zengindi, peki ya ona vücudunu özgürce kullanmak istediğimi söyleseydim, ne zaman canım isterse. Ne zaman ve nerede olacağını söyleyebilmeyi ve onun da bunu gerçekleştirmesini istedim.

Şok olur muydu?

Tanrım, ama Titan'ın nutkunun tutulması fikri, yüzüme gülmesi halinde yaşayacağım olası aşağılanmaya değerdii. Plan hakkında ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok hoşuma gitti. Cesur, ukala ve biraz da çılgıncaydı; bu da Titan'la uğraşırken mükemmel görünmesini sağlıyordu.

"Neden olmasın ki?" Boş banyoya sordum. "Neden durumu biraz tersine çevirmeyelim?"

İçimi dolduran kararlılıkla ayağa kalktım ve bir havlu kaptığım gibi suyu silkeledim. Ama buhar bulutu içindeki aynaya doğru bir bakışım donup kalmama neden oldu. Ciğerlerimden bir çığlık koptu.

Seni izliyorum.

Kelimeler büyük blok harflerle camın üzerine yazılmıştı ve banyonun buharla dolmasına izin vermemiş olsaydım tamamen görünmez olacaktı.

İçimde büyük bir dehşet hissettim.

O buradaydı. Ginny haklıydı. Jay hâlâ bana saplanmıştı ve güvende değildim.

Savaş ya da kaç her zamankinden daha sert bir şekilde devreye girdi. *Kaç! diye* bağırdı tüm içgüdülerim. Yine de burada, banyonun ortasında durmuş, beynimi yeniden çalışmaya başlamaya zorlarken sırlıslık olan bedenime bir havlu tutuyordum.

O burada değildi, dairemde değildi. Kilitler değiştirilmişti ve alarm kuruluydu. Ama daha önce de buradaydı; bunu içimde hissetmiştim ve haklıydım.

Titreyen ellerimle havluyu etrafıma sardım. *Kazanmasına izin vermeyeceğim.* Seçim önümde duruyordu -savaşmak ya da kaçmak- ama kaçacak yerim yoktu. Kendime güvenebilirdim ve hepsi bu kadardı.

O yüzden sanırım savaşacaktım.

Yavaş ve düzenli bir şekilde kurulandım, ellerim titremiyormuş gibi davranmaya çalıştım ve kendime üzerime çöken hissin çaresizlik değil, sakinlik olduğunu söyledim. Gerekirse öldürücü bir sakinlik. Bunu yapabilirdim. Bunu kesinlikle yapabilirdim.

Geceyi oturma odamın köşesine büzülerek geçirdim, bir elim kumandada gece yarısı reklamlarını izlerken diğer elim tabancama uzanıyordu.

Uzun ve uykusuz bir geceydi.

Ertesi SABAH, uğraşılacak bir ruh halinde değildim, çünkü uyumamış bir Yve, yanıp sönen bir neon uyarı işareti olmadan dünyaya bakması gereken bir Yve değildi. Başka bir gün olsa işe yürüyerek giderdim ama o kadar uzun süre açıkta yakalanmak istemedim. Aptal değildim; kendimi olması gerekenden daha büyük bir hedef haline getirmeyecektim. Ama dükkânın arkasındaki ara sokağa park edip içeri girerken gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğime yemin edebilirim.

Tanrım, Levi'yi geri almak için neler vermezdim. Onun dükkândaki varlığı, tehlikeye karşı caydırıcı olmasa da, en azından beni biraz rahatlatırdı ve şu anda alabileceğim her şeyi alırdım.

Açılıştan on dakika önce biri ön kapıya vurduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Etrafı gözetleyen, buranın sahibi olacağını düşünen o sıska hatunsa, bu kızla uğraşmak için yanlış günü seçmiş olmalıydı.

Dükkânın önüne doğru yürüdüm. Sıska bir hatundu ama Jennifer değildi. En azından o Jennifer değildi.

"Merhaba," dedi şımarık bir esmer, ben kapıyı açarken el sallayarak. "Ben Jennifer. Senin geçici personelinim."

Ona baktım. "Kimliğini görelim." Alnı kırıştı. "KIMLIK MI?"

"Geçici ajans size bunu sağlamanız gerektiğini söylemedi mi?" Bu standart bir prosedürdü ama genellikle insanları kapıdan ilk ben içeri alırdım. Bugün hariç, kendimi o kadar da güvende hissetmiyordum.

"Evet, söylediler. Bekleyin." Omzunda çanta olarak taşıdığı devasa çantasına uzandı. Şirindi ama çok büyüktü. O şeyin içinde kesik bir kafa bile taşıyabilirdi.

Tamamen hastalıklı ve berbat olmanın yolu, Yve. Düşündükçe ürperdim. Cidden, neşelenmem gerekiyordu.

Ehliyetini almak için cüzdanını çıkardı ve kapıyı açtığımda bıraktığım boşluktan bana uzattı.

Jennifer Patrice Ralston. Geçen ay itibariyle yirmi bir yaşında. Yeterince iyi.

Kapıyı daha geniş açtım. "İçeri gel."

İçeri adımını attı ve ben de arkasından kilidi çevirdim. "Bu dükkânı hep sevmişimdir. Beni hatırlıyor musun bilmiyorum ama buraya daha önce de gelmiştim. Bu elbiseyi almıştım."

Hızlı bir pirouette ve twirl yaptı ve sinirlenmek yerine anında kızdan hoşlandığıma karar verdim. En sevdiğim elbiselerden birini almıştı - kırmızı ve siyah, sevimli kayık yakalı ve geniş pilili etekli - ve özellikle de süper sevimli elmas taklidi çivili gümüş ayakkabılarla eşleştirerek iyi giymişti. Çok iyi uyum sağlamıştı.

"Elbiseyi hatırlıyorum ama özür dilerim, sizi hatırlamıyorum." "Önemli değil. Elbise kesinlikle benden daha akılda kalıcı."

Piercingli burnunu ve apoletlerle dövülmüş omuzlarını inceledim.

"Sanırım bu haksız bir ifade."

Gülümsemesi hızlıydı ve kıkırdaması daha da hızlıydı. Bu kız kesinlikle koruma sağlamayacaktı ama arkadaşlığı hoş karşılanabilirdi.

"Size etrafı göstermeme ve envanter hakkında bilgi vermeme ne dersiniz?"

Ellerini birbirine sürttü. "Hadi yapalım şunu."

İki saat sonra yeni geçici çalışanıma aşık olmuştum. Aslında, eğer iki yüz doların üzerinde bir ürün daha satarsa, onu geçici şirketten tamamen çalmaya çalışabilirdim. Her şeyi berbat ettikleri ve onu göndermeleri gereken gün göndermedikleri için özür dilemişlerdi. Acaba bu, imzaladığım sözleşmedeki kaçırma yasağı maddesini geçersiz kılmalarını sağlayabileceğim anlamına mı geliyordu?

Çünkü bir iş kadını böyle düşünür, dedim kendi kendime. Bu da bana, burayı gerçekten diğer sıksa sürtük Jennifer'a kaptırmadan önce bir sonraki hareket tarzıma karar vermem gerektiğini hatırlattı.

Beynimin bir yanı Harriet'e gidip her şeyi anlatmam gerektiğini haykırıyordu ama diğer yanı da elim boş gidemeyeceğimi biliyordu. Her iki durumda da kendime bir son tarih belirlemem gerekiyordu. Gelecek hafta bu saatlere kadar bir planım olmazsa ona gidecektim. Gururlu olabilirdim ama aptal değildim.

Arka zil çaldı ve saatimi kontrol ettim. Her gün gelen Noel gibi olan günlük UPS teslimatımızın zamanı gelmişti.

Kapıya yöneldim ve çekerek açtım. "Hey, Kevin, işler nasıl?" Neredeyse dükkândaki ilk günümünden beri bana çıkma teklif eden iri yarı siyah adama sordum.

"Benimle çıksanız her şey daha iyi olurdu Bayan Yve."

İyi bir adamdı, çıkmam gereken türden bir adam. Ama sorun da buydu, iyi bir adamla ne yapacağımı bilmiyordum. Bir geceliğine eve davet edebileceğim türden bir adam değildi; her gece yatağını ısıtacak bir kadın arıyordu, beni etkilemek için güzel bir yere götürecek türden bir adamdı. Ciddi bir şey denemek için üçüncü randevuya kadar bekleyecek ve sonra otuz üçüncü randevuda muhtemelen diz çöküp evlenme teklif edecek türden bir adam.

Tanrı biliyordu ki bir daha asla evlenmeyecektim. Hayatta olmaz. Evliliğin görebildiğim hiçbir iyi tarafı yoktu. Peki ya Kevin gibi iyi bir adam? Onun kalbini kırdım.

Bu yüzden hayır dedim. Yine hayır dedim. "Biliyorsun bu sadece bela aramak olur." "Ama yine de sormaya devam ediyorum, güzelim."

İltifatına gülümsedim. "Her zaman pürüzsüzsün, bunu sana vereceğim."

"Çünkü bir gün bana teslim olacaksın."

"Sana umutlanmammanı söyleyip duruyorum."

Elinde tuttuğu paketi almak için uzandığımda, "Umudu olmayan bir adamın neyi olabilir ki, Yve?" dedi. Ses tonu

sıcak kahverengi gözleri benimkilere dikilmişken ciddiye.

Böyle bir cümleyle, eğer hayatım tam bir felaket olmasaydı, belki onunla çıkmayı düşünebilirdim. *Belki* de.

Ön kapının zili çaldı ve JP'nin, kendisine böyle hitap edilmesini tercih ettiğini söylemişti, içeri giren kişiyle sohbet ettiğini duydum.

"Umut tehlikeli bir şey olabilir, Kev." Gülümsemem neredeyse kesinlikle üzücüydü, ama cesaretinin kırılmasına izin vermedi.

"Bence sana umudun var olan en güzel şey olduğunu gösterecek birine ihtiyacın var, belki sen hariç."

"Güzel cümle," dedi derin bir ses arkamdan.

Kaynağını tanımak için omzumun üzerinden bakmama gerek kalmadı. Titan'ın sesi hafızama kazınmıştı ve muhtemelen doğal hayatımın geri kalanında da öyle olacaktı. Ayrıca ona vereceğim tepki de tahmin edilebilir olmaya devam edecek gibi görünüyordu. Onun yakınlarda olduğunu fark eder etmez tüm vücudum harekete geçti.

Kevin omzumun üzerinden baktı ve çenesini kaldırdı. "Sıra falan yok. Ve sen bölüyorsun."

"Teslimatçıyı mı rahatsız ediyorum? Ne için? Seksi dükkân sahibine asılmaya mı çalışıyorum? Bana bunun her gün olan bir şey olmadığını söyle, ben de şok olayım."

Yanaklarım utançtan yanıyordu. Eğer Titan iyi bir adama hıyarlık edecekse...

Kevin doğruldu ve göğsünü kabarttı. Boktan bir tuğla ev gibi inşa edilmişti, Titan'dan kolayca bir iki santim daha uzundu ve ondan en az otuz kilo daha ağırdı.

Oh, harika. Bir sidik yarışına tanık olmak üzereydim. Tam da ihtiyacım olan şey.

Ama Titan adil oynamadı. İkisini de görebilmek için yanlarından geçmeme fırsat kalmadan Titan'ın elleri omuzlarıma dolandı ve göğsüme bir kolye düştü.

"Sanırım bunu dün gece evimde unutmuşsun."

Avucum göğsüme gitti ve altında bir kolye hissettim. Tanıdık olmayan bir kolye.

Bu da neydi böyle?

Ona bakmak için döndüm, ağzım ne yaptığını sandığını sormak için açıldı ama Kevin sözümü kesti.

"Demek bu kadar. Başka bir adam daha olmalı diye düşündüm. Sanırım bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Umarım ne yaptığını biliyoursundur, Yve."

"Kevin-"

"Gitsem iyi olacak. Uymam gereken bir programım var."

Ve arka kapı arkasından gürültüyle kapanarak gitti.

Az önce boynuma taktığı kolyeyi çıkarmak için geri uzandığımda Titan'a döndüm. "O da neydi öyle?"

Omuz silkti. "Senin stoklarında vardı. Sana ait gibi görünüyordu."

"Ve sen de *yalan söylemeye* mi karar verdin?"

Gözleri kısıldı. "Uygun olanı yapmaya karar verdim. Adam sana zaten yarı aşıkmiş gibi bakıyordu. Açıkça onunla hiçbir şey yapmak istemiyordun ve tahminimce her gün kendini bu garip durumdan kurtarmaya çalışıyordun. Senin için bunu hallettiğim için bana teşekkür edebilirsin."

"Senden bunu istemedim-"

"Hiç kimseden yardım istedin mi, Yve?"

Durakladım. Bunu bana ilk kez sormuyordu ama beni nasıl bu kadar kolay okuyabiliyordu? Adam bencildi, tamamen bencildi. Karakterim hakkında doğru bir çalışma yapamaması gerekirdi.

"Fark eder mi?"

Kutuyu elimden aldı ve beni köşeye sıkıştırmadan önce yere koydu. Başka biri olsa, özellikle de geçirdiğim geceden sonra, bu manevra beni duvarlara tırmandırırdı ama Titan'la değil.

Neden olmasın?

Onu şok edeceğime, nutkunu tutturacağıma dair ettiğim yemini hatırladım. Şimdiki zaman gibisi yok.

"Gerçekten benden bir parça mı istiyorsun, Titan? Mutfağında olanların tekrarlanması mı istiyorsun?"

Yeşil gözleri arka koridorun loş ışığında parladı. "İstedığimi biliyorsun."

"O zaman *senin* için bir *planım* var."

Karanlık, kibirli bir kaşı kalktı. "Öyle mi?"

"Evet. Sadece seks. Bağlanmak yok. Ne zaman istersem, nerede istersem." "Peki ya benim ne istediğim?"

Sırıttım ve umarım hissettirdiği kadar sinsi görünmüştür. "Ne istediğin umurumda bile değil. Tek istediğim *senin* o siki ve bana yaşatacağın orgazmlar."

Dudakları seğirdi. "Kimsenin karar vermesine izin vermem. Asla."

"O zaman bu kıçtan bir parça daha alamayacaksın." Vurgulama için kalçamın yan tarafına vur d u m .

"Beni baştan çıkarıyorsun, kadın. Beni ne kadar baştan çıkardığın hakkında hiçbir fikrin yok." "O zaman günaha boyun eğ, Titan."

İki avucunu da başımın iki yanındaki duvara bastırdı. "Beni dezavantajlı duruma düşürecek hiçbir şeyi kabul etmiyorum."

"Benim ganimet çağrım olmak istemiyor musun?" Alay ettim.

Boğazının altından bir hırıltı yükseldi. "Ne zaman?

Nerede?" Ve ben *kazanmıştım*.

Çenemi kaldırdım. "Ben ne zaman dersem. Nerede dersem." Hırıltı derinleşti. "İki şartım var."

"Sana ne istediğini sormadım, Titan." "İki şartım var, Yve."

"Ne?" Talep ettim.

Başını kulağıma doğru eğdi. "Ne zaman ve nerede olacağını sen söyleyeceksin, nasıl olacağını ben söyleyeceğim -hangi pozisyonda, ne kadar sert, kaç kez boşalacağını. Her seferinde boşalmam için yalvaracaksın, anladın mı beni?"

Kollarımı boynuna doladım. "Kimse için yalvarmıyorum."

"Benim için yalvaracaksın."

"O zaman iyi yapsan iyi olur."

"Şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisi olacak; bundan şüphen olmasın. Tadına baktın ama hepsi bu."

Onun bu açıklaması karşısında hızlı bir nefes aldım. "Tamam."

"Ve ikinci şart," diye mırıldandı dudakları elmacık kemiğimden ağzıma doğru süzülürken. "Seni istediğim her yerde öpebilirim, bu günah kadar seksi ağız da dahil." Dudaklarımın üzerinde gezindi, nefeslerimiz her an daha da birbirine karışıyordu.

Aklım başımdan giderken o, kalp atışları arasında bir cevap bekledi.

Onu çoktan öpmüştüm. Şimdi ne önemi vardı ki?

İstediğim şeye, yani bu kibirli ve güçlü adama karşı üstünlük kurmaya bir adım daha yaklaşmak için yaptığım seçimin mantıklı olmasından korkuyordum.

"Her neyse," dedim nefes nefese.

Daha söze başlamadan dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve anında kontrolü ele aldı, dili içeri daldı, eliyle başımı kavrayarak beni istediği yere doğru eğdi.

Kesinlikle hayır. İki elimi saçlarına gömdüm, bir bacağımı kalçasına doladım ve onu istediğim yere çektim. Dudakları benimkilerin altında bir gülümsemeye dönüştü ve umurumda değildi. Yetkinin kimde olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Öpücüğü geri çektim. "Bunun senden hoşlandığım anlamına geldiğini sanma," dedim nefes nefese.

Titan saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı. "Böyle bir şey düşünmeyi aklımdan bile geçirmem." Güldü. "Sen sadece sikimi ve sana verebileceği orgazmları istiyorsun. Beni yerime koyduğunu düşün, Yve."

"Kesinlikle."

Tekrar yakınımaya eğildi ve kalp atışlarım beklentiyle hızlandı. Ama bu sefer beni öpmedi. Hayır, sadece "Ama yalvarmayacağını düşünme. Eşit bir zemin bulacağız ve sen altımdayken, sikimi o kadar derine alırken, benim tarafımdan doldurulmamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamayacaksın."

Oh, tatlı bebek İsa. İçim sıvılaştı. Bunu istiyordum. Şimdi.

"Sanırım göreceğiz," dedim çenemi kaldırarak. "Çıkarken numaranı bırakabilirsin."

Titan sırtıttı ve arka duvarı itti. "Sen inatçı bir kadınsın. Bunun bu kadar seksi olduğunu daha önce hiç bilmiyordum. Aramanı bekliyor olacağım, Yve. Çok uzun sürmesin, yoksa seni aramaya gelirim."

Arkasını dönüp uzaklaşırken bakışlarım kıkına yapışmıştı. Tek merak ettiğim, onu öperken neden iki avuç dolusu almadığımdı.

Bu muhtemelen aklıma gelen en kötü fikirdi. Ama en eğlencelisi olmayacaksa da lanet olsun.

Kevin'in aksine, Titan söz konusu olduğunda duyguların işe karışması konusunda hiçbir endişem yoktu. Kalbi yoktu ve benden hiçbir şey istemiyordu. Bu onu daha güvenli yapıyordu. *Değil mi?*

Uzandım ve kutuyu yerden kaldırdım.

Noel Baba Kevin'in bugün bana ne getirdiğini görme zamanı gelmişti.

Kapının üç farklı kez çaldığını duyana kadar dükkânın ana bölümüne geri dönmeye cesaret edemedim. Ne olur ne olmaz. Tezgâha ulaştığımda JP

bir satışı bitirmiş ve özel çantalarımızdan birini tezgahın üzerinden bir müşteriye uzatıyordu.

"Umarım bu eteği beğenirsiniz. Bana bahsettiğiniz bluzla harika görünecek. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, tekrar gelin ve bizi görün."

Gülümsemesi geniş ve samimiydi ve tezgâhın arkasına Charlie'den beri hiç olmadığı kadar yakışmış görünüyordu. Elle'den zihinsel olarak özür diledim, ama Dirty Dog'da çalışan dövmeli ve piercingli bir ateşle ilgili doğru görünen bir şey vardı.

Hiç vakit kaybetmeden bana döndü. "Peki, kimdi o uzun boylu, esmer ve güpegündüz onu becerip uygunsuz teşhir suçlamalarını göze alacağım yakışıklı adam?"

Evet. Tam ona göreydi. "O hiç kimseydi."

Kollarını kavuşturdu. "*Kimse* senin için bir şey bırakmadı."

İyi çocuk, Titan. Emirlerle uymanın yolu, diye mırıldandım zihnimden, sanki o bir köpek yavrusuymuş gibi. Bunun için beni boğmak ya da domaltıp kıcıma şaplak atmak isteyebilirdi. Ki bu muhtemelen hoşuma giderdi.

"Öyle mi?"

JP uzandı ve tezgâhtan bir kart kaptı. Kartı uzatırken suratını astı. "Gerçekten bana bu adamın kim olduğunu söylemeyecek misin? Kartını gördüğüme göre Google'da aratabilirim ama arkadaşlar böyle şeyleri birbirlerine anlatır, Yve."

Sözleri, özellikle de *arkadaşlar* kelimesi beni etkiledi. "Burada bir gündür çalışıyorsun ve şimdiden arkadaş olduğumuza mı karar verdin?"

JP kollarını yeniden kavuşturdu. "Buralarda başka harika bir yardımcı göremiyorum. Ayrıca, başka bir arkadaş arayışındayım. Sonuncusu kıyafetlerimi çalıp geri vermeyen bir kaltak çıktı. En azından arkadaş olsaydık ve burada çalışmaya devam edersem, kıyafetlerimi çalarsan nerede olduğunu bilirim ve seninkileri de çalarım çünkü çok iyi olacaktıdır."

Kıza zar zor ayak uydurabiliyordum. "Her gün bir gün, kızım."

Karta baktım. Ofis numarasının altında, zaten tanıdığım o kalın el yazısıyla yazılmış başka bir telefon numarası vardı. Bunun onun cep telefonu olduğunu düşündüm.

Sonra kartı ters çevirdim. Arkasında ne yazdığını görünce şaşırdım.

Ben.

*Yarın sabah 9'da NOLA Girişimci Fonu'nda randevunuz var.
Geç kalmayın. İş planını getir.*

Ne oluyor be?

Bankadaki karşılaşmamızı ve çenesini tutamayan kredi memurunu hatırladım. Titan, Dirty Dog'u istediğimi biliyordu, sermayeye ihtiyacım olduğunu biliyordu, bu yüzden gidip hibe almak için randevu almayı düşündüğüm yerde benim için bir randevu mu ayarlamıştı?

Onun bu küstahlığına kızmak istedim. Bu saçma küstahlığı yüzünden kartviziti yırtıp çöpe atmak istedim. Ama yapmadım, çünkü Kirli Köpek'i daha çok istiyordum. Çantamı kaptım ve kartı cüzdanıma yerleştirdim. Yüzüme inat burnumu kesmeyecektim ama bu ona kutlama amaçlı bir oral seksle teşekkür edeceğim anlamına da gelmiyordu.

Lucas Titan'ın sikini ağzıma alma düşüncesiyle işime geri döndüm.

29 *Lucas*

TELEFONUMU masamın çekmecesine attım ve kapattım. O lanet şeye bakıp çalmasını beklemeyecektim. Yve arayacaktı ya da aramayacaktı ve ben bunun ne zaman olacağını merak edip bekleyecek kadar serseri, mızımız bir kaltak değildim. Yirmi dört saatten fazla olmuştu ve hâlâ bir şey yoktu.

Ne zaman ve nerede olacağına ben karar veririm. Şu lanet kadın. Onu yalvartacağım. Çünkü bu çok saçmaydı. Ben Lucas Titan'ım ve benden başka kimse karar veremez.

Ucu açık bir iyilik isteyen bir eyalet senatörüm vardı ama ona bu iyiliği yapmayacaktım çünkü dezavantajlı duruma düşmeyi reddediyordum ve bu, babamın yanıldığını kanıtlamanın ve Titan Endüstrileri'nin kâr hanesine potansiyel olarak milyarlar eklemenin ikiz ödülleri karşısındaydı. Ve yine de şimdiye kadar sahip olduğum en tatlı, en şımarık amcığın içine geri dönmek için kendimi dezavantajlı bir duruma soktum.

Bu kadında ne vardı böyle?

Ofisimin kapısı çarparak açıldı ve Colson içeri girdi.

"İçeri gelsene, neden gelmiyorsun?" Tersledim.

Kafasını kaldırdı. "Donuna ne oldu? Almak ister misin? Bir hatun var, muhtemelen ikimizi de alır. Eğer bu işlerden hoşlanıyorsan

türden bir şey." Yere baktı. "Aletini görmek istediğimi falan söylemiyorum ama-"

"Hayır. Ve bu konuyu bir daha asla açma."

Omuz silkti. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"O zaman bana omurgalı bir grup senatör bularak yardımcı olmaya ne dersin?"

"Üzerinde çalışıyorum. Ama Hendricks ve Shuman hakkında söylediklerin temas kurduğum diğer herkes için geçerli. Eyaletin neresinde olurlarsa olsunlar, Haines'in senden ve tasarıdan uzak durmaları gerektiğini söylediği anlaşılıyor."

"O pislik."

"Farkında olmadığın bir tür kini mi var?"

"Onun hakkında soruşturma yapan sensin," diye tersledim. "Sen söyle."

Colson başını salladı. "Seninle ya da Titan Industries'le hiçbir bağlantısı yok. Senin iyiliğini arka cebinde istemesinden başka bir anlamı yok. Ne ilk ne de son olacak. Occam'ın Usturası, değil mi? En basit cevap genellikle doğru olandır."

Çekmecemdeki telefonum çaldı.

"Tabii. Her neyse. Çık dışarı."

"Ne?"

Çekmeceyi açtım ve telefonumu aldım. Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj uyarısı vardı.

"Çık dışarı dedim." Başımı kapıya doğru salladım. "Peki.

Gidip daha fazla senatör toplayacağım."

Ona el salladım ve ekran kilidini açmak için kodumu girdim.

Uygulamaya tıkladığımda bir metin çıktı.

Bu gece. Gece yarısı. Dirty Dog. Takım elbise giyme.

Emir almadım, yıllardır almadım. Ama bunun için bir istisna yapabilirdim.

"Bu sırtıma ne için? Normalde hepsini tanırım ama bu yeni ve farklı."

Başımı kaldırıp baktım, Colson'ın söylediği sırtış hemen kayboldu.

"Sana dışarı çıkmanı söylemiştim."

"Ben de seni küçük bir çocuk gibi sırtan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum."

Ona kaşlarını çatarak, "Defol git. Eğer bir şey bilmeni istersem, sana söylerim."

Kapının kolunu tuttu. "İstesen de istemesen de sana göz kulak oluyorum. O yüzden bunu kabullen." Kapıyı benim yapacağım gibi arkasından çarpmadı ama yine de patron bendim. Kararlı bir tıkırtıyla kapandı.

Tekrar telefonuma baktığımda sırtışıam geri geldi.

Takım elbise giyme.

Her zaman takım elbise giydiğimi mi sanıyordu?

Oh, Yve.

Bu eğlenceli olacaktı.

Dirty Dog'un arka kapısına yanaştım, teslimatçının kullandığı kapıya ve park ettim. Quarter'da gece yarısı arabam için pek güvenli değildi ama risk almaya hazırdım. Yve Santos çok iyi bir teşvikçiydi. Zili çaldım ve bekledim.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Yve içeride durdu. Onu retro görünümlü elbiselerinden birini giymiş olarak bekliyordum, çünkü onu hep öyle görüyordum. Yanılmışım.

Yve Santos bir elbisenin içinde muhteşem görünebilirdi, ama yırtık şortu ve dar bir atleti içinde, saçları seksi, dağınık bir düğüm halinde kafasında, daha az gösterişli görünüyordu. Daha gerçek. Sert bir sikiş gecesine hazır bir kadın gibi.

Düşüncelerim anlamsızdı. Ben kadınlarımın mükemmel bir şekilde süslenmesini ve bakımlı olmasını severdim. Bunun Yve'in bana, nasıl görüldüğü hakkında ne düşündüğümün umurunda olmadığını ve eğer bunu yapacaksak, onu nasıl elde edersem edeyim alabileceğimi söyleme şekli olduğunu hissettim.

Eğer beni kapatmayı ya da sinirlendirmeyi düşündüyse, taktiksel bir hata yapmıştı.

Dükkândan içeri girer girmez ona "Soyun," dedim.

"Siktir git."

Kaşlarım kalktı ve gülümsedim. Bu çok eğlenceli olacaktı. "Plan buydu, değil mi Yve?"

Bana sırtını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Ona yetiştim, bir kolumu beline doladım ve onu vücuduma doğru çektim. Kıpırdanıp üzerimde döndüğünde bile seksi bir kucak dolusuydu.

"Burada kararları ben veriyorum," dedi.

"Hayır, zamanı ve yeri sen belirle, geri kalan her şeye *ben* karar *veririm*. Ve seni çıplak istiyorum."

Yve'nin boğuk kahkahası küçük dükkânı doldurdu. "Ve bu gardırobu odanın diğer tarafına taşımama yardım etmeni istiyorum, böylece yarın yeni bir sergi hazırlayabilirim." Elini odanın bir tarafından diğer tarafına doğru salladı.

"Ne?"

"Tek gecelik bir ilişki için mağazamı seçeceğimi mi sanıyorsun? Hadi ama Titan. Ben bir iş kadınıyım, aptal değil."

Bir elimi saçıma götürdüm, nasıl bu kadar yanlış anladığımı merak ediyordum. "Saat gece yarısı."

Gülümsedi. "Sadece gerçekten gelip gelmeyeceğini görmek istedim." Yaramaz bir gülümsemeyle başını eğdi.

"Yani bu ..." Söyleyecek sözüm bile yoktu. Oyuna getirilmiştim. *Lucas Titan oyuna gelmez.*

"Bir heves," dedi göz kırparak. "Şimdi gel de şunu taşımama yardım et."

"Şaka yapıyor olmalısın." Kocaman mobilyaya baktım. Antika ve ağır görünüyordu.

Yve ellerini kalçalarına dayadı. "Ne yani? Bunu yapacak kadar güçlü ve erkek olmadığını mı düşünüyorsun? En azından emirlere uyabilirsin. Bu arada, takım elbisenin dışında da fena görünmüyorsun. Bence takım elbise içinde daha iyi görünüyorsun."

Kargo şortuma ve Stanford tişörtüme baktım. "Bir erkeğin egosu için cehennem gibisin, değil mi?"

Yve başını geriye attı ve güldü. "Bence sende fazlasıyla ego var. Şimdi şu tarafını tut ve kaldır. Unutma, dizlerini kullan, sırtını değil. Bir milyarderin canı yandığında nasıl sızlandığını duymak istemiyorum."

Arsız küçük ağzından çıkan her kelimeyle, gelmek için daha uzun süre yalvarmasını sağlayacağıma yemin ettim. Bunun için çığlık atana, her şeyi kabul etmeye hazır olana kadar onu sınırdaki tutacaktım. Adil olan buydu.

Bir tarafını tuttum ve ağırlığını test etmek için kaldırmaya başladım. Çok ağırdı. Hemen durdum. "Bunu taşımama asla yardım edemezsin. Yardım edeceğim."

Sabah buraya birini getirip bunu yapmasını sağlayacağım."

"İlginiz için teşekkürler ama He-man gibi davranmanıza gerek yok.
Bir arabam var. Sadece o kısımda yardıma
ihtiyacım var." Gözlerimi kısıtım. "İyi o
zaman. Hadi yapalım şu işi."

LUCAS TITAN'IN GECE YARISI MOBİLYALARI TAŞIMAMA YARDIM ETMESİNİ İZLEMEK, Louisiana'da Kuzey Işıkları'nı görmek ya da kaldırımında bir milyon dolarlık piyango bileti bulmakla eşdeğerdi; inanması imkânsızdı. Ama oluyordu.

Gardırobu yerine yerleştirdik ve o da çekiciyi altından çekip çıkardı.

O.

"İşte."

İnceledim ve başımı salladım.

"Mükemmel." "Şimdi soyun."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Pardon?"

"O mesajı gönderdiğinde ne olacağını biliyordun. Sen buraya geldiğimde ne düşüneceğimi biliyordum. Sakın bana bunun bir oyun olduğunu söyleme, Yve."

O yırtıcı gözleriyle beni izlerken içimdeki sıcaklık kayıyordu.

Yeşil, keskin ve hiçbir şeyi kaçırmayan.

"Birazcık oynadı," diye itiraf ettim. "Ama senin düşündüğün şekilde değil." Neden ağzım kurumuştü ve kelimeler neredeyse içime yapıştıyordu?

Titân bana doğru bir adım attı. "O zaman söyle bana. Ve bunu kıyafetlerini çıkarırken yap."

"Çok patronluk taslıyorsun," diye mırıldandım.

Bir adım daha yaklaştı. Elini kaldırdı ve dağınık topuzumdan kaçan bir bukleyi yüzümden uzaklaştırdı. "Çünkü patron benim. Şimdi soyun. Seni çıplak görmek istiyorum. Ben sabırlı bir adam değilim."

Ellerim, ona orta parmağımı göstermemi söyleyen beynimi mi yoksa soyunmamı ve vücudundaki tüm giysileri yırtmamı söyleyen şehveti mi takip edeceklerine karar veremiyordu. Bu bir ikilemdi.

Siktir et.

"Sağ tarafta mükemmel bir sayaç var-"

Titan'ın elleri atletimin eteklerine inmeden ve onu başımın üzerinden yırtmadan önce kelimeleri bile söyleyemedim.

"Sütyen yok mu? Tanrım. Burada sütyensiz dolaşıyormuşsun ve ben bunun farkında bile değilmişim."

Göğüslerim -Titan'ın da belirttiği gibi sütyensiz- yüksek ve sıkıydı ve atletimin içine yerleştirilmiş raftan daha fazla desteğe ihtiyaç duymuyorlardı. Ve ayrıca elleri tarafından da örtülmüşlerdi. Büyük, zeki elleri. Meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlayıp çekiştirirken boğazımdan kısık bir inilti yükseldi.

"En seksi meme uçlarına sahiptin. Çok duyarlı. Onlarla oynamamı seviyorsun, değil mi?"

Titan'la ilgili herhangi bir şeyi sevdiğimi itiraf etmekten nefret ettiğim için cevap vermeyi reddettim.

Bunun yerine kalçalarımın ona doğru sallanmasına izin verdim. "Cevap ver bana Yve, yoksa dururum."

"Kapa çeneni, Titan. Bunu mahvetme."

Gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Bana yalvaracaksın. Yemin ederim." "Sanırım bunu göreceğiz."

Göğüslerimi bırakıp belimi kavrarken, "Gelmek istiyorsan geleceksin," diye söz verdi.

Kasanın yanındaki tezgâha oturmadan önce ağzımı açacak zamanım bile olmadı. O şeyin ne kadar sağlam olduğunu bilmeseydim, ağırlığımla çatlatacağımı söyleyerek itiraz edebilirdim.

Titan şortumun düğmelerini açmış ve daha beynim durumu kavrayamadan şortumu çekiştirerek çıkarmıştı. Umurumda da değildi. Bu durumda düşünmenin kesinlikle abartıldığına karar vererek beynimin kapanmasına izin verdim. Burada asırlık içgüdülerimle hareket ediyordum.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrettim ona.

"Affedersiniz?" Titan dizlerimi açıp aralarına girerek sordu. Parmakları tangamın ince kemerine takıldı ve onu gerdi.

"Dizlerinin üzerine çök dedim. Yeterince açık değil miydim?" Güç içimde dalgalandı. "Yüzünü bacaklarımın arasında istiyorum."

"Oh, Yve." Titan yumruğunu külotunun kemerine doladı. "Sanırım burada kimin yetkili olduğunu unutuyorsun." Çekiştirdi ve külot koptu.

Bacaklarımın arasında zaten birikmekte olan sıcaklık erimeye başladı. "Sadece dizlerinin üzerine çök, Titan. Belki o zaman beni yalvartabilecek misin görürüz."

Şok olmuşum, bana uydu. Külotumu kenara fırlattı, ellerini kalçalarımın iki yanındaki tezgâha bastırdı ve kendini önümde yere bıraktı.

Uzun boyluydu ve tezgah beni mükemmel bir yüksekliğe yerleştirdi. Titan parmak arası terliklerimi çıkardı ve ayaklarımı teker teker kaldırdı, böylece cama düz bir şekilde bastırıldılar ve geniş bir şekilde yayıldım - hiçbir sır kalmadı. Dengem bozuldu ve geriye doğru sallandım.

"Bekle," dedi, avuç içlerimi ayaklarımın yanındaki tezgâhın kenarına sarmak için bir anlığına ayağa kalktı. Beni istediği gibi yerleştirdiğinde, ağzını merkezime doğru indirdi ve geri çekilmedi.

Dudakları, dişleri, dili. Beni tattı, bana ziyafet çekti ve birkaç dakika içinde mağazamın kasasında kıvranıyordum.

Genelde kolay boşalmazdım. Çoğu erkekle, kendimi o ana zorlamak ve dikkatimi dağıtan her şeyi bir kenara itmek zorunda kalırdım. Ama Titan'la her seferinde hiç zorlanmadan geri dönüşü olmayan sınıra ulaşırdım.

İnlemeye başladım. "Ben-"

"Yalvaracaksın," diye bitirdi ağzını çekerken ve dili klitorisimden ayrılırken.

"Neden duruyorsun?" Kelimelerim sert, nefes nefese çıkıyordu ve hayal kırıklığımı fark etmemek imkânsızdı.

"Çünkü henüz yalvarmıyorsun."

"Oraya geri dön ve işi bitir, lanet olsun."

Titan'ın elleri kalçalarımın yukarı doğru kayd, am dudaklarımı aralayıp ağzını tekrar indirene kadar hızlandı ve kavradı.

Bir santim ötemde durana kadar vücudum rahat bir nefes aldı.

"Boşalana kadar bu güzel amcığı yemem için bana yalvar."

"Cehenneme git!"

Yer değiştirdi, bir parmağını içime kayd,rdı.

Oh. Tanrım. Tanrım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Hemen şimdi. Sınırdan asılı duruyordum ve bu orgazm üzerindeki hakimiyetimi kaybetmek istemiyordum. Kocaman, yoğun ve çok ama çok yakındı.

"Sadece-"

"Bana kibarca sor,
Yve." "Senden nefret
ediyorum," diye yemin
ettim.

"Bunun nefretle hiçbir ilgisi yok ve her şey egemenlikle ilgili. Bu küçük oyunun kurallarını belirledik ve sen de kabul ettin. Bu gece senin isteğin üzerine geldim ve pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim. Sana ne yapman gerektiğini söyledim. Bana tek bir kelime söyleyin, size istediğinizi vereyim."

"Git-"

İkinci bir parmağını içime soktu, G noktama vurmak için onları bükte ve kıvırdı.

"Aman Tanrım." Uçurumun kenarına doğru yuvarlanıyordum. Beni durduramazdı, beni geri tutamazdı. Titan'dan ihtiyacım olanı alacaktım ve ...

Parmaklarını çekti ve uzaklaştı. Onun hiçbir parçası benim hiçbir parçama dokunmuyordu ve ben çığlık atmak istedim.

"Sen tam bir pisliksin," dedim, tezgâhtaki tutuşumu bırakıp klitorisime uzanarak.

"Hayır, yapmıyorsun." Titan bir elini bileğime doladı ve parmaklarımı tam istediğim yerin üzerinde tuttu. "Bu gece seni boşaltacak tek kişi benim. Ve tek yapman gereken, *'Lütfen Lucas, boşalmama izin ver'* demek. Hepsi bu, Yve."

Kendine duyduğun saygının çok çok düşük bir bedeli karşılığında sana en çok istediğin şeyi teklif ederken şeytanın yüzüne bakmak gibiydi.

Birbirimize dik dik bakarken hâkimiyet savaşı devam ediyordu ve ihtiyacımın iki elimle kavradığım su gibi akıp gitmesini bekliyordum. Ama öyle olmadı.

Titan'ın yanan yeşil bakışları beni diken üstünde tutuyordu. Üstüne gitmem gerekiyordu. Buna ihtiyacım vardı.

"Senden nefret ediyorum," dedim tekrar. Bu sefer kelimeler daha az sıcaklık ve daha fazla hayal kırıklığı taşıyordu.

"Etmeseydin hayal kırıklığına uğrardım."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve konuşmak için ağzımı açtım. "Bunu söylerken bana bak," diye emretti.

Gözlerimi açtım ve her kelimeyi net bir şekilde ama dişlerimi sıkarak söyledim. "Lütfen Titan, gelmeme izin ver."

Zafer yüzünü aydınlattı, ama umursamayı bıraktım çünkü elimi tezgahın kenarına sardı ve ağzını klitorisime indirmeden ve bir parmağını ve sonra ikincisini içime sokmadan önce "Dayan" diye homurdandı.

Anlar.

Orgazmımın içimden geçmesi, daha iyi muhakeme yeteneğimi ve çekingenliğimi paramparça etmesi sadece birkaç dakika sürdü. Ben boşalırken onun adı dükkânın duvarlarında yankılandı.

Titan ayağa kalkıp beni tekrar kalçalarımın kavradığında ve beni tezgâhın üzerine yüzüstü çevirdiğinde orgazmımın doruklarından aşağıya doğru süzölmeye başlamıştım.

"Ne-"

"Bugünlerde bir tezgâha bakamıyorum, özellikle de kendi lanet mutfagında, seni çıplak ve üzerine eğilmiş olarak istemeden."

Bir prezervatif paketinin yırtıldığını duydum ve henüz azalmaya başlayan sıcaklık daha da yüksek bir dereceye çıktı. Titan'ın kalın sikini içime itişini, beni gerişini, beni *alışını* hatırladım.

Bundan nefret etmem gerekirken, bayılmıştım.

Kendine güvenen, buyurgan biriydi ve damarıma basmasına rağmen çıldırmamı tetiklememişti. Hiç mantıklı gelmiyordu ama bunu sorgulamayacaktım. Çünkü şu anda, günlerdir hayalini kurduğum performansın tekrarını alacaktım.

"Şimdi konuş, yoksa sikim iki saniyeden kısa bir süre içinde içinde olacak."

"Acele et. İki saniye çok uzun," diye karşılık verdim.

Sıcak bir avuç içi sırtımın küçük kısmına bastırdı ve ben de bu temasla doğruldum. Aletin başını girişime dayadı ve ben onu içimde isteyerek geri ittim ama sırtımdaki el beni yerimde tuttu.

Sözlerini duymadan önce nefesini kulağında hissettim. "Nasıl olacağına ben karar veririm, Yve. Seni ne kadar sert alacağıma. Seni kaç kez sikeceğime. Kaç kere boşalacağına. Beni anladın mı?"

"Evet, lanet olsun!"

"Aferin kızıma."

İçime bastırırken dişleri kulak mememin üzerine kapandı. Sert ve hızlı olmasını bekliyordum, ama aldığım şey yavaş, nefis ve akıllara durgunluk veren bir şeydi. Bir kez

Kabzasına kadar gömülmüştü, Titan doğruldu. Bir elini kalçalarım doladı ve hareket etmeye başladı.

Vücudunun içime doğru her kayışı beynimdeki tüm zevk merkezlerini harekete geçiriyordu. Sanki Titan'ın sikinin G noktamı belirleyen ve ona defalarca vuran sihirli bir yer belirleme sistemi vardı.

Bu da onun mutfak tezgahını neden bu kadar sık ve sevgiyle hatırladığımı açıklıyordu; hayatımın en iyi sekslerinden biriydi. Belki de en iyisiydi.

"Yarın müşteri sayarken seni burada becerdiğimi düşünecek misin? Aminin sikimin etrafına ne kadar sıkı sarıldığını ve adımı ne kadar yüksek sesle haykırdığını hatırlayacak mısın?"

Daha önce sesi ve sözleri, kendimi boşluğa bırakabileceğim sınıra gelmemi engelleyen bir şeydi ama şimdi Lucas Titan'ın sesi başlı başına bir tetikleyici olmuştu. Kirli sözleri beni geri dönüşü olmayan noktaya doğru daha hızlı ve daha sert itiyordu.

"Cevap ver bana, Yve. Bana bunu hatırlayacağımı söyle."

"Evet, lanet olsun. Şimdi beni boşalt."

"Kuralları biliyorsun, tatlım. İyi bir küçük kız gibi bana soracaksın."

"Sana gidip kendini becermeni söylemeliyim." "Ama ben seni sikmeyi daha çok seviyorum." "Piç kurusu."

"Muhteşem, inatçı kadın."

Küçümsemekten çok pohpohlayan sözleri beni kırılma noktasına daha da yaklaştırdı.

"Bekle," dedi, sonra pozisyon değiştirdi ve beni tezgahıtan geri çekti, böylece bir elini aşağı kaydırıp klitorisime ulaşabildi.

"Aman Tanrım." Temas ettiği anda inledim. Daha fazla dayanamazdım. Sikinin G noktama sürtünme açısı ve bu eklenen akıllara durgunluk veren zevk arasında değil.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," diye hatırlattı bana itişlerini yavaşlatmadan ve şimdi en enfes türden baskıyı ekleyerek.

Gözlerim dalgalanarak kapandı ve bedenim ona kenetlendi. *Çok yaklaştım.* Ve sonra durdu.

"*Lütfen,*" diye bağırdım.

"Yeterince iyi." Titan'ın sesi boğuk ve sertti, ama ben paramparça olana kadar hızına -kararlı ve emin- devam etmek için hiç zaman kaybetmedi.

Bu sefer dudağımı ısırđım, böylece hiç çığlık atmadım, sadece hislerin dalga dalga üzerimden geçmesine izin verdim. Titan öyle bir kükredi ki, Bourbon Caddesi'nden birkaç blok ötede, partilerin hiç bitmediğı bir şehirde olsaydık komşuları uyandırmaktan endişe ederdim.

İkimiz de hareketsiz kaldık, dükkânın içindeki tek ses nefes alış verişlerimizdi. O anın çılgın yoğunluğu geçtikçe, az önce yaptığım şeyin gerçekliğı de ortaya çıktı.

Gerçekten profesyonelce, Yve. Sen tam bir iş kadınısın.

Şu anda bile alnımdaki terin ticaret yaptığım tezgâha damladığını hissedebiliyordum - et ticareti değil. Klas, gerçekten.

Ama onu buraya ben davet etmişim. Bir yanımda bunun olabileceğini biliyordu. *Olabilirdi.*

Titan tezgahından uzaklaştı ve bedenimden kurtuldu. Bu hiç gülünç derecede garip olmaz mıydı? Diğer her biriyle- Bir gecelik ilişki ya da kaçamak, bunu büyük bir mesele haline getirmeyen kolay bir dostluk geliştirmişim, ama Titan ile farklıydı.

Kendimi kaldırdım ve etrafta şortumu ve atletimi aradım. Neyse ki ikisi de kolayca ulaşabileceğim bir yerdeydi. O arkadaki küçük tuvaletten döndüğünde ben onları giymeye başlamışım bile. Şortunun fermuarını çekmişti ve havalı üniversite tişörtünü hiç çıkarmamıştı.

Bu neden geçen seferkinden daha garipti? Hiç mantıklı gelmiyordu. Koşamadığım için mi? Benim bölgemde olduğumuz için mi?

Titan benim hissettiğim garipliğı hissetmiyor gibiydi. Artık çıplak olmadığım gerçeğinden dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Yırtık külotumu yerden aldım ve havaya kaldırdım. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

Sırıttı, en ufak bir pişmanlık duymuyordu. "O an için en uygun seçim gibi göründü."

Onları cebime soktum, sabah çöprü kontrol ederse JP'ye bunları açıklamak zorunda kalma riskini almak istemedim.

"Yardımanın için teşekkürler," dedim. *Çok iyiydi, Yve. Gerçekten pürüzsüz.*

Titan'ın bakışları üzerime dikildi ve öylece kaldı. "İşte şapkan, acelen ne?"

"İkimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyor değildik." "Peki ya seninle işim bitmezse?"

"Artık fazla seçeneğin yok, değil mi?"

Titan'ın ifadesi sertleşti. "Peki ya sana benimle eve gelmeni istediğimi söylersem?"

Bir an için o büyük ayaklı küveti ve içindeyken karşımdaki adama binmeyi düşündüm. Bunu kabul eder miydi? Denemeye cesaret edebilir miydim?

Hayır. Bunu basit tutuyordum. Benim şartlarım. Ne zaman olacağını ben söyleyecektim. Nerede olacağını ben söyleyecektim. Eve gitmem, toparlanmam ve kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Şansın yok diyebilirim."

"İyi. Araban nerede? Seni geçireyim." Ses tonu sertti, ama jesti düşünceliydi ... ve atlamasını dilediğim bir jestti.

"Araba dükkânda. Uzun bir yürüyüş olacak."

Titan çoktan kapıya yönelmişti ki durdu ve aniden sarsıldı. "Bu şeye bir ton iş yapıldı. En az bir yıl daha sorunsuz çalışması gerekirdi."

"Fatura konusunda yalan söylediğini biliyorum."

"Aş artık bunu, Yve. Ne halt oldu?"

"Birkaç saat önce envanter üzerinde çalışmak için buraya geldim ve telefonumu arabamda unutmuşum. Onu almak için dışarı çıktığımda altında dev bir yağ birikintisi vardı. Kuzenimi aradım-"

"Stevie çekici kamyonla mı?"

"Evet." Hatırlamasına şaşırmıştım. "Ve arabayı garaja geri götürdü. Umarım işleri batırmışlardır ve yeni bir sorun çıkmamıştır."

"Sana yeni bir araba lazım. Güvenilir bir şey."

Bir elimi kalçama koydum. "Benim için hayatımdaki her şeyden daha önemli olan işimi satın almam için bana kredi verecek birini bulur bulmaz ve sonra, bilirsiniz, yeni bir Ferrari'nin ön koltuğunda gökkuşağının sonunda bir altın küpüne rastlar rastlamaz, bu konuyla ilgileneceğim Bay Titan."

Şirret sözlerimi duymazdan geldi ve tek bir noktaya odaklandı. "Girişimci Fonu'ndaki randevun nasıl geçti? Gittin mi? Yoksa sırf bana inat olsun diye atladın mı?"

Ona benimle görüşüklerini, iş planıma, projeksiyonlarıma ve referanslarıma baktıklarını, sonra da gülümseyip başlarını sallayarak yakında iletişime geçeceklerini söylediklerini söyleyecek değildim.

Yakında, birkaç gün içinde olsa iyi olur. Sıska kaltak Jennifer'ı bugün yine mağazanın dışında görmüştüm, büyük ihtimalle ayağını inceliyordu.

Trafik. Harekete geçmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Harriet'le konuşmayı beklerken kendimi aptal gibi hissediyordum ama gurur çılınca, aptalca bir şeydi.

Bunları Titan'la paylaşmak yerine ters ters baktım. "Ben aptal değilim. Sırf sana bir şey kanıtlamak için böyle bir şeyi atlamam. Buranın her şeyden daha önemli olduğunu söylediğimde anlamadın mı? Bunu anladığını sanıyordum. Şirketin için de böyle hissetmiyor musun? Yoksa seni mutlu eden sadece Varyemez McDuck kasanda bütün gün yüzerek ve sayarak geçirdiğin altınlar mı?"

Titan bana doğru yürürken başını sallıyordu. "Sen başka bir şeydin, kadın. Gel hadi." Elini uzattı ve ben bir an için elini düşündüm.

Görünüşe göre çok uzun bir an, çünkü benimkini tuttu ve beni sürükledi.

"Bekle, çantam."

Durakladı ve elimi bıraktı. "Al da gidelim." "Sen tanıdığım en patron adamsın, Titan."

"Kaç tane milyarderle tanıştın?"

"Touché." Çantamı aldım ve kapıya doğru yöneldik.

Birkaç hafta önce bana hayatım boyunca kaç kez Aston Martin'e bindiğimi sorsaydınız, size koca bir *sıfır* söyledim. Ama bu sayı hızla artıyor gibiydi. Daha önce atladığım sokağın köşesine yaklaştık ve Titan kilitleri vurdu.

Deneyisel olarak kolu tuttum ve kilidi çektim. Kımıldamadı.

"Çocuk kilitleri. Çünkü birileri uygunsuz zamanlarda sürgüyü çekmeye meyillidir."

"Nerede yaşadığımı gerçekten bu kadar önemsiyor musun? Önemli bir şey değil." Daha önce bilmemesini tercih etsem de, *artık gerçekten umurumda* değil köşesini yuvarladığımı tahmin ediyordum.

"Ne taraftan?"

"Sağdan. Ara sokağa gir. Soldaki yeşil üçte bir ev. Küçük bir park alanı var."

Talimatlarımı izledi ve binamın arkasına çekti. Kapının kilidini açtığı anda dışarı atladım. Beni takip etmesini beklemiyordum ama Titan kafamda onun için belirlediğim kurallara göre oynamadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"İçeri girdiğinden emin oluyorum."

"Kapıma giderken soyulmayacağım. Yüz metre ötede."

"Ama yine de seninle oraya kadar yürüyorum."

Merdivenleri yarılamiştık bile, bu yüzden konuşma saçma bir hal almaya başlamıştı.

"Beyefendi gibi davrandığın nadir anlardan biri mi bu?" Cevap vermedi, sadece kapıma kadar beni takip etti.

Anahtarı kilide soktuktan sonra "O gece seni koşturan neydi?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil," diye yalan söyledim.

"Önemli bir şey. Ve polisi aramadın. Yine mi oldu?"

Kapıyı açar açmaz alarm kodunu girdim ve Titan davet edilmeden beni içeri kadar takip etti.

"Artık gidebilirsin."

Güvenlik sistemine ilgiyle baktı. "Eminim yenidir. Kilitler de yeni mi?" Bakışları bana kaydı. "Her ne olduysa seni fena korkutmuş ve hâlâ bana hiçbir şey söylemiyorsun."

Çantamı kapımın solundaki aynanın altındaki küçük masanın üzerine bıraktım. "Bak, Titan. Bir kaçamak yapıyor olabiliriz, ama ikimizin de bunun bir arkadaş-çıkâr ilişkisi olduğu izlenimine kapıldığını sanmıyorum."

Kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslandı. "Bunun benim için yeni bir durum olduğunu söylemeliyim, bir kadın beni aletimden başka bir şey için istemiyor."

"Ağzını ve ellerini unutma. Bunlar da önemli." "Ama param, nüfuzum, korumam ya da yapabileceğim başka bir şey değil. teklif ediyorum."

Koruma kelimesi bana t e r s gelmişti. Bu sadece bir kadını korumanın eski bir tanımıydı.

"Senden başka bir şey istemiyorum."

"Çok inatçısın." Aramızdaki mesafeyi bir adımda kapattı. "Yine de seni başka birini istediğimi hatırlayamadığım kadar çok istiyorum."

Kelimeler içime işledi ve açıkçası ödümü kopardı. Onu kendi şartlarımla istiyordum; saplantısını ya da gerçek ilgisini istemiyordum.

"Bunu yapmamalısın. Beni sadece benim seni istediğim kadar istemelisin. Başka bir şey hata olur." "O zaman öyle olsun."

Bir elini saçlarıma gömdü, başımı arkaya yatırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Düşünmedim. Hareket etmedim. Nefes almadım. Lucas Titan'ın evimde beni öpmesine izin verdim ve dünyanın ne zaman bu kadar tersine döndüğünü merak ettim.

Beni bıraktı ve uzaklaştı. "Bir sonraki seks çağrısını göndermek için fazla bekleme, Yve. Çoktan sertleştim."

O gittikten sonra alarmı sıfırladım ve evimin her odasını kontrol ettim. Hareket eden ya da kaybolan başka bir şey yoktu. Diğer şeyleri hayal ettiğimi düşünebilirdim ama aynadaki kelimeleri uyduramıyordum.

Bir yanım Titan'ın onunla eve gitme teklifini kabul etmiş olmayı diliyordu, belki iyi bir gece uykusu çekmekten başka bir sebep olmasa bile. Ama kendimden başka kimseye güvenemezdim. Bu bir hata olurdu.

Uykuya dalarken, bana eşlik edecek kocaman, korkunç bir köpeğim olmasını diledim. Belki kız arkadaşım Charlie midilli büyüklüğündeki iti Huck'ı ödünç almama izin verirdi. . .

31 Lucas

Yve'den gelen mesajına baktım.

On bir. Bu gece. Senin evinde.

Artık beni şaşırtamayacağına yemin edebilirdim. Ama bana gelmek istediğini söylemesi? Bu beklenmedik bir şeydi.

Telefonumdaki saate baktım. Saat yediyi geçiyordu. Hâlâ ofiste olan tek kişi bendim ve tasarının geçmemesi durumunda projem için finansal projeksiyonlar üzerinde çalışıyordum. İyi bir durum değildi. Bu tasarı geçmezse ilk yıl zar zor denkleştirecektik. Titan Industries için bu kabul edilemezdi.

İsteyeceğim son şey, kâr hanesine bir şey katmayacak projelerle kendini şımartan CEO'lardan biri olmaktı. Kabul ediyorum, bu benim şirketimdi ve mutlu etmem gereken hissedarlarım yoktu ama yine de bu durum canımı sıkıyordu. Buraya kadar gelmiş, milyarlarca dolar değerinde kararlar almıştım ve eğer bu proje kesinlikle duygusal bir öneme sahip olmasaydı ve bana başka biri tarafından getirilseydi, onlara bana iş durumunu göstermelerini söyler ve yoluma devam ederdim.

Ama bu projede bunu yapamazdım. Bu proje benimdi ve lanet olası politikacılar istediğim ipleri çekebilselerdi kazanacağım milyarlardan çok daha fazlası söz konusuydu.

Neden mi? Çünkü bu, Almanya'da Zugspitze'ye tırmandığımız gün babamla tartıştığımız teknolojinin aynısıydı. Sadece birimiz

O dağdan nefes alarak çıktım ve oradan bir katil olarak çıktım.

Zamanımı boşa harcadığıma, bunun asla işe yaramayacağına yemin etmişti. Ama şimdi bile onun yanıldığını, teknolojinin sadece iyi değil, aynı zamanda pazarlanabilir ve değerli olduğunu kanıtlamaya kararlıyım. *Ben değerliydim.*

Önümdeki belgeleri topladım ve tekrar dosyaya yerleştirdim. Yve gelmeden önce yüzsem iyi olacaktı, çünkü onu yüzmeye ikna edebileceğimden şüpheliydim. Sanırım göreceğiz. Peşine düştüğüm son iki kadının aslında benimle hiçbir şey yapmak istememesi bir erkeğin egosu için cehennem gibiydi.

Babamın sesi kafamın içinde tekrar yükseldi. *Çünkü sen değersizsin. Hep yanlış şeylerin peşindesin.*

Onun sesi ne dediyse, ben tam tersini yaptım. Bu da daha çok kovalayacağım anlamına geliyordu.

Yve beni büyülüyordu. Kur yapmam gereken sosyetiklere hiç benzemiyordu, ama onlar sırtır, yaltaklanır ve bana hiçbir konuda gerçeği söylemezlerdi. En azından parmaklarına bir yüzük takana kadar.

Yve kendini tutmazdı ve nedense onun saçma sapan dürüstlüğü babamın kolayca bulduğu düğmelere basmazdı. Hayır, beni diken üstünde tutuyordu ve ayrıca geri gelmeye devam ediyordu, bu da beni istediği gerçeğine engel olamadığını gösteriyordu.

Ben de onun beni daha çok istemesini sağlıyordum.

KAPI BEN DOKUNMADAN AÇILDI.

Belli ki geleceğimi biliyordu. Ne de olsa zamanı ve yeri ayarlayan bendim, çünkü bu benim oyunumdu.

Yaklaşık bir saat önce mesajıma kendi mesajıyla cevap vermişti.

Gelip seni alacağım.

Sadece "Hayır" diye cevap verdim, sonra tramvaya atlayıp en yakın durağa gittim ve yolun geri kalanını yürüdüm. Titan Garden District'e aitmiş gibi görünmüyordu; Mississippi'ye bakan süslü bir çatı katı dairesine aitti. Ama buradaki evini beğendiğime itiraz edemezdim. Kapıdan içeri girdim, arkamdan kapattım ve eve doğru ilerledim.

Jerome'un burada olup olmayacağını ya da Titan'ın onu gece için bir yere gönderip göndermeyeceğini merak ettim. İkincisinin doğru olmasını umuyordum, yaşlı adamı sevmediğimden değil, ama yapacağımı umduğum çıgıllıklara kulak misafiri olmasını istemiyordum.

Neden buradayım ki? Bu çok yakından sorgulamak istediğim bir şey değildi. Motivasyonlarımı incelemekten hoşlanmıyordum. Kendime bunun sadece Titan'ın daha önce kimsenin yapmadığı bir şekilde kaşıntımı kaşıdığı için olduğunu söyledim. Ayrıca işleri zorlaştırmak isteyen en son kişiydi. Bunu ona verdim

Aramızdaki şey bir gece daha, en fazla iki gece sürecekti ve sonra onu bir daha asla göremeyecektim. Bu düşüncenin ardından gelen pişmanlık duygusunu görmezden geldim.

Ön kapı açıldı ve Titan üzerinde sadece atletik bir şort ve beyaz bir tişört olduğu halde orada durdu. Saçları ıslaktı ve ayakları çıplaktı.

Bu nasıl adil olabilirdi?

Bilerek normalde giyeceğimden daha rahat giyinmiştim ama mobilya taşıırken giydiğim gibi değil. Lacivert chevron desenli, eflatun renkli, sade bir pamuklu elbise giymiştim. Saçlarım yukarıda ve açıktı çünkü aklımda hâlâ pençe ayaklı küvet vardı. Yine de çok samimi görünüyordu, sanki yaptığımız şey her neyse onun yerine insanların seviştiği bir yermiş gibi. Ama yine de bu fikirden kurtulamıyordum. Bu sefer kulaktan kulağa oynayacaktım.

"Yve."

"Titan."

Gördüğünüz gibi, selamlaşmalarımız bile yabancıydı. Samimi *değildik*. Bu sadece seksti.

"Orada mı duracaksın, yoksa içeri mi gireceksin?"

Kapıyı daha geniş açtı ve ben de içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapattığında donup kaldım, planlarım aniden beni terk etti. Bu gece nasıl geçecekti? Sinirlerim ön plana çıkarken kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Neyim vardı benim?

Bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalıydı, belki de hissetmemişti ama "Bir içkiye ne dersin?" diye sordu.

"Evet. Kulağa hoş geliyor. Elinizdeki viski her neyse, muhtemelen çok iyi gider."

"O zaman yolu bildiğine inanıyorum."

Titan eliyle önünü işaret etti, ben de başımı sallayarak kış bahçesine doğru ilerledim. Yine de kütüphanenin açık kapısında adımlarım yavaşladı. Elimde değildi; oda muhteşemdi. Merdivene tırmanmak, rafların arasında süzölmek ve kitapları inceleyerek saatler geçirmek istiyordum.

"İçeride beklemekten çekinmeyin. Ben viskiyi getireyim," dedi Titan ve bakışlarım onunkilere kaydı. Yeşil gözleri bir tür eğlenceyle parlıyordu, muhtemelen zavallı kızın kitaplara aşık olmasıyla. Yine de bunu kabul etmedim. Başımı salladım ve kütüphaneye girdim.

Kokusu bile cennet gibiydi. Eski kitaplar. Deri. Murphy'nin Yağ Sabunu. Son koku bana Ginny'nin evinin salonunu hatırlattı.

Onunla vakit geçirmek ve Jay'den uzaklaşmak için oraya kaçtım. Koku beni rahatlattı ve gevşetti.

Odanın içinde dolaştım, parmak uçlarım odanın sonundaki büyük cumbalı pencerelere ulaşana kadar dikenleri takip etti. Pencere alanın ortasında büyük, erkeksi bir masa duruyordu ve ağır deri bir yönetici koltuğu ve açık duran şık bir dizüstü bilgisayar ile açıkça ustanın masasıydı.

Görünüşe göre Titan çalışmayı hiç bırakmamıştı. Şaşırtıcı değildi.

Elimi masanın ahşabında gezdirdim, antika eşyanın ne kadar pahalı olduğunu merak ediyordum. Ve gözlerim dizüstü bilgisayarın yanındaki dosya yığınının takıldı, özellikle de en üstte benim adımın yazılı olduğu dosyaya.

Bu da ne böyle?

İlk düşüncem beni araştırttığı, geçmişimi kontrol ettiğiydi. Benim kirli geçmişimi ve tarihim biliyordu.

Mümkün değil, Yve. Tüm o kayıtlar mühürlü. Jay'in babası bundan emin oldu.

O zaman ne? Üstünkörü bir soruşturmanın sonuçları mı? Dosyayı aldım, kendimi hiç de müdahaleci hissetmiyordum. Ne de olsa *benim* lanet adımdı.

Dosyayı çevirip açtım ve içinde NOLA Girişimci Fonu'na yaptığım başvuruyu görünce şok oldum. Tüm projeksiyonlarım, bütçelerim ve neden hibe almaya hak kazandığımı düşündüğüme dair kişisel ifademle birlikte orijinali, kopyası değil. İçimi dökmüş, dükkânın ve mahallenin benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlatmıştı.

Ve Lucas Titan bunu anladı.

Beni çıplak halimden daha fazla gördüğünü hissediyordum. Bununla başa çıkabilirdim ama bu, onunla asla isteyerek paylaşmayacağım içimdeki parçalara kadar soyulmuş halimdi. Tecavüze uğramış gibi hissediyordum. Gözetlenmiş. İhanete uğramış.

Neden?

"Bunu görmemen gerekiyordu."

Arkamı döndüğümde Titan'ı elinde iki bardak viski ve yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi olmadan buldum.

"Bunu görmemem mi gerekiyordu? *Senin içmemen* gerekiyordu. Ne oluyor Titan?" Onu masaya vurdum ve bir an düşündükten sonra tekrar elime alıp göğsüme bastırdım. "Bu neden sende? Bu senin değil. Benim. Kişisel bilgilerim. Finansal bilgilerim. *Hayatım. Lanet olası rüyalarım.*"

"Randevuyu ben aldım, Yve. Nasıl aldım sanıyorsun? Ben fonun en büyük destekçilerinden biriyim. Yönetim kurulundayım. Başvuruların önemli bir kısmını kendim inceliyorum çünkü parayı çarçur etmek yerine gerçekten bir şeyler yapacak insanlara verdiğimizden emin olmak istiyorum."

"Bana söylemeliydin."

"Neden? Neden sana söylemeliydim? Topuklarını sıkıp asla başvurmayacağını söyleyebilir miydin?"

"Yani seni becerdiğim için ekstra puan mı aldım?" diye sordum.

Çenesi sıkıştı, kasları titriyordu. "Aramızda olanların bununla hiçbir ilgisi yok." Titan bir bardak viskiyi masaya çarptı, başvuruyu elimden aldı ve yığının üzerine geri fırlattı.

"Oh, yani ne olursa olsun benim için o randevuyu alacak mıydın?"

"Dirty Dog'u satın alarak topluma yatırım yapmak isteyen, kafasının içinde bir beyin olan yarı iyi bir iş kadını olduğunu bilseydim? En azından orayı denemenizi önerirdim."

"Ama bilmeseydin-" "Bunun gerçekten bir önemi var mı?"

"Dikkatli ol Titan, yoksa senin iyi bir adam olduğunu düşünmeye başlayabilirim. Belki de herkesten sakladığın bir tür iyilik yapma kompleksin vardır."

Gözleri kısıldı. "Beni her zaman olduğumu düşündüğün şeyden başka bir şeyle karıştırma. Ben iyi bir adam değilim. Yetkin olmadığınızı düşünseydim başvurunuz lehine oy kullanmamın imkanı yoktu. Hâlâ davayı inceliyor ve yargılıyorum."

"Beni yargılamasını isteyeceğim son kişi sensin, seni pislik."

Titan masadaki diğer viski bardağını yere çarptı ve likör kenarından akarak altındaki kâğıtları ıslattı. Ama kâğıtlar fazla kalmadı, çünkü Titan onları ve dizüstü bilgisayarı masanın diğer ucuna itti.

"Şimdi beni domaltıp masanın üzerinde mi becereceksin?" Onunla alay ettim. "En çok böyle sevdiğini biliyoruz."

Bana doğru uzanırken gözleri içimi yakıyordu. Dehşete kapılmam gerekirdi ama bacaklarımın arasında sıcaklık birikti. Onu böyle istiyordum. Öfke yerine öfke iplikleriyle beslendiğinde şehvete teslim olmak daha kolaydı.

daha yumuşak, daha nazik bir duygu. Bizim yaptığımız bu değildi. Biz bunu yaptık. Nefret sikişi. Ve bu inanılmazdı.

Titan iki eliyle belime sarıldı ve beni masaya oturttu. "Hayır, bu sefer seni kimin becerdiğini görmeni istiyorum. Sanırım sana kimin seni bu kadar sert boşalttığını hatırlatmam gerekiyor ki beni ve temsil ettiğim her şeyi küçümsediğini iki saniyeliğine unutasın."

İçeri girmesini beklemedim. Elbisemi kalçalarımaya kadar ittirdim ve altında tamamen çıplak olduğumu ortaya çıkardım. "En azından bu sefer külotumu yırtmayacaksın."

"Tanrı aşkına, kadın."

Burun delikleri alevlendi, şortunu yere itti ve bu gece komando olan tek kişi ben değilmişim gibi görünüyordu. Titan'ın siki -kalın, düz ve mükemmel damarlı- önümde kalktı ve ağzım sulandı. Bu haftanın başlarında, bu adamı hayatının bir santimi içinde üfleyerek dizlerinin üstüne çöktürmenin nasıl bir şey olacağına dair düşüncelerim su yüzüne çıktı.

Ama çoktan üzerime çıkmıştı ve kalçalarına yer açmak için bacaklarımı birbirinden uzaklaştırıyordu. Aletinin başı girişime doğru kaydı ve içeri doğru itti.

"Aman Tanrım." Bu istilaya hazırlıksız bir şekilde inledim.

Bu gece, beni becerdiği diğer tüm zamanların yanında uysal kalıyordu. Beni masanın içine doğru itti, ben ağrıyana kadar, ama mümkün olan en lezzetli şekilde.

Vücudum ona kenetlenirken, "Bunun için yalvar bana," dedi.

"Canın cehenneme Titan," dedim, elimle klitorisimi kapattım ve sessiz bir çığlıkla beni uçurumun kenarına fırlatmak için ihtiyacım olan ekstra baskıyı kendime verdim.

Üzerimde öne doğru düştü, kalçalarının hareketi derin iniltisiyle durana kadar yavaşladı ve sıcaklık içimi doldurdu.

İşte o zaman fark ettim.

Geniş omzuna bir tokat attım. "Prezervatif kullanmadın, seni aptal.

Aklından ne geçiyordu?"

Titan geri çekildi, burun delikleri hâlâ parlıyordu ama bu sefer öfkeyle. "Bana salak deme." Tişörtünü yırttı ve bana fırlattı. "Bununla temizlenebilirsin. Ve kendi çıkış yolunu bulabilirsin." Yerden şortunu kaptı ve bacaklarını içine sokarak odadan çıktı.

Orada, tanıdığım en zengin adamın masasında oturuyordum, görünüşe göre hayallerime ulaşmam için beni doğru yola sokmaya çalışıyordu ve kendimi annemden daha büyük bir fahişe gibi hissediyordum. Midem bulandı, ta ki onun süslü halısının üzerinde hasta olacağımı düşünene kadar.

Az önce ne olmuştu böyle? Ben ne halt etmişim? Titan'ın aşılmaz zırhında bir gedik mi bulmuştum?

Ve şimdi ne yapacaktım?

Kendimi temizledim, doğum kontrol hapi kullandığım için Tanrı'ya şükrettim ve Titan'ın önüne çıkan her kadınla yatmadığını umdum. Sonra masadan kaydım.

Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim vardı. Onu takip edebilirdim ya da gidebilirdim.

33 Lucas

HAVUZUNA GİRDİM ve suyu kesmeye başladım. Kulaçlarımın ritmik hareketi her zaman sinirlerimi yatıştırırdı ama bu gece değil. Bu gece sınırdaydım. Beni takip etmese iyi olur. Sadece gitmesi gerekiyordu.

Ama lanet olsun, eve dönmesinin hiçbir yolu yok.

Umursamama izin veremezdim. Ben iyi bir adam değildim. Ayrıca, Yve akıllı bir kadındı. Hem sokak zekası hem de iş zekası sayesinde her durumda başının çaresine bakabilirdi.

Ancak her darbede vücudundaki neredeyse solmuş yara izleri aklıma geliyordu. Belirgin değillerdi ve ne o ne de ben onlardan bahsetmiştik. Hatta onları gizlemeye bile çalışmamıştı; kolunda silik bir kesik ve parmak eklemlerinde bir kavgaya karışmış gibi görünen yıldız patlamaları vardı.

Ne kadar iyi saklasa da savunmasızdı. Görünüşe göre, tıpkı benim gibi. öyleydi.

O lanet masayı yakmam gerektiğini biliyordum. Çok fazla harcadım önünde halıya çağrıldığım ve ne kadar zaman, para ve hayat kaybı olduğumun söylendiği yıllar. Aptal, babamın en sevdiği lakaplardan biriydi. Aptal. Moron. Embesil, eğer votka içmeye başlamışsa.

Bu kelimeyi masanın yakınında duymak beni hiç beklemediğim bir şekilde şaşırtmıştı. Hem de hiç.

Şu anda onu orada bacaklarını açmış ve döllerim vücudundan akarken bıraktığım için suçluluk duymalıyım. Ama hissetmedim. Utanç hissettim. Babamın oğlu olduğum için utandım. Babamın katili olduğum için utanç. Olduğum kişi olmamdan başka bir sebep olmaksızın benden muhtemelen her zaman nefret edecek bir kadını istediğim için utanç. Peki bununla nasıl başa çıktım? Onu korumayarak benden nefret etmesi için ona daha fazla sebep verdim.

Tanrım, ona hamile kalmasının sorun olmayacağını söylesem yüzüme gülerdi. Birlikte hallederdik. Hallederiz derken, *ilgileniriz* demek *istemedim*. Benim gibi kalpsiz bir piçin başkalarının istediği şeyleri istemesine izin verilmezdi ve ben de istediğimi asla kabul etmezdim.

Ama lanet olsun, şimdi bu düşünce kafamdayken Yve'i evimde, çocuğuma hamile olarak görmekten kendimi alamıyordum. Şiddetle koruyucu bir anne olacak, çocuğuyla olası tehditler arasında duracaktı. O bir aslandı; gururlu, güçlü ve ona karşı gelen herkesi mahvederdi. Annesini kaybetmiş ve korumasız bir şekilde babasının gazabına uğramış olan içimdeki çocuk, çocuklarım için bunu istiyordu.

Yine de Yve istemem *gereken* türden bir kadın değildi. Sosyetedeki yerimi sağlamlaştıracak eski bir sosyete kızı, bir genç oyuncu seçmeliydim. Bu iyi bir iş hamlesi olurdu.

Yüzmeye devam ettim, ne kadar süre yüzdüğümü bilmiyordum ve bir yanım Yve'in topuklarının fayans zeminde çıkardığı tıkırtıyı duymayı umuyordu. Ama hiç gelmedi. Kollarım, göğsüm ve bacaklarım yanana kadar yüzdüm.

Havuzdan çıkıp boş odayı incelediğimde, her ne yapıyorsak artık bittiğine karar verdim.

Saatlerce döndüm ve döndüm. Bu sefer beni ayakta tutan Jay ya da öcü korkusu değildi. Hayır. Gömleğini bana fırlatıp kendi çıkış yolumu bulmamı söylediğinde Titan'ın yüzündeki ifadeydi.

Ele geçirilmiş bir adam gibi tur üstüne tur atarken koridordan onu izlemiştim. Bir aslanın inine girmekten daha fazla aklım vardı ve bilardo salonu tam olarak buna benziyordu. Kendimi koruma becerim her şeyin üzerindeydi ve tüm içgüdülerim ona yaklaşmamın benim için iyi olmayacağını söylüyordu. Kurtulmak için bir okyanus boyu yüzmeye çalıştığı şey her neyse, aramızda olanlardan daha büyüktü.

Hayatımda böyle bir yüke ihtiyacım yoktu. Kendi sorunlarımla zar zor başa çıkabiliyorken başkalarının sorunlarına ihtiyacım yoktu. Uzun zamandır kayıp olan eski kocamın beni yakalamak için dışarıda olması ya da olmaması gibi.

Tekrar yuvarlandım ve saate baktım.

Sabahın beşi. Sabahın makul bir saatiydi. Kötü rüyalar ve canavarlar tarafından yatağımdan kovalandığımı itiraf etmek zorunda kalmadan kalkabileceğim kadar geç bir saatti. Ben de öyle yaptım. Ve işte o zaman kokuyu aldım.

Gaz kokusu.

Bu da ne böyle?

Çok değer verdiğim kendimi koruma içgüdüsü beni harekete geçirdi. Kot pantolonumu ve gömleğimi giydim ve ayaklarımı

sonra masadan çantamı aldım ve kapıdan dışarı koştum. Park yerime doğru ilerlerken cep telefonumu aradım.

Ama sokağa iki ayağımın üzerinde varamadım. Hayır, arkamda patlayan binanın gücü beni yere savururken oraya ellerim ve dizlerim üzerinde ulaştım.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye tekrar tekrar bağırdım. Omzumun üzerinden baktım ve milyon yıl geçse de unutamayacağım bir renk olan parlak turuncu gri gökyüzünde parladı.

Kutsal. Lanet olsun. Kahretsin.

Kendimi ayağa kaldırmaya çalıştım ama kollarım çok kötü titriyordu, bu yüzden kırımın üzerine yuvarlanmaya razı oldum. O binada yaşayan tek kişi ben değildim. Alt kattaki yaşlı kadın Bayan Jones ve orta yaşlı bir posta çalışanı olan Astrid Thomas da hâlâ içerideydi.

Kendimi ayağa kaldırıp alevlere doğru koşarken gözyaşlarım yüzümü yaktı ama iki adım atamadan kollar beni yakaladı.

"Dur kızım. Geri çekilmen gerek. İtfaiye geliyor."

Kulağımda bir erkek sesi vardı, kim olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Diğer kadınlar hakkında tutarsızca gevezelik ettim ve o da beni göğsüne bastırıp sirenler sabah havasını delene kadar salladı.

İtfaiyeciler beni Kızıl Haç'tan gelen gönüllülerle oturtana kadar evsiz olduğumu ve hiçbir şeye sahip olmadığımı fark etmemiştim. Beynim o kadar ileri gitmemişti. Hâlâ alevleri görüyor ve sıcağı sırtımda hissediyordum. *Hayatta* olduğum için minnettar olmakla meşguldüm.

"Gidebileceğin bir yer var mı canım?" diye sordu gönüllü. "Eğer yoksa, sorun değil. Seni şehirdeki bir motelde üç gece misafir edebiliriz. Ayrıca sana içinde biraz para olan bir banka kartı vererek bazı şeyleri değiştirmeye başlamana yardımcı olacağız."

"Biraz param var."

Nazik kadın Donna elimi okşadı. "Biliyorum canım, ama düşündüğünden çok daha hızlı olacak ve bu zaten fazla bir şey değil. Dileriz

Daha fazla da olabilirdi ama bekâr olduğunuz için size ancak birkaç yüz dolar tahsis edebiliyoruz."

"Sorun değil. İhtiyacım yok." "Al işte."

Onunla tartışamayacak kadar yorgundum. Uykusuz bir gecenin yanı sıra sabahın fiziksel, zihinsel ve duygusal travması da etkisini göstermişti.

Sadece olumlu tarafa odaklandım, ölmemiştim ve başka kimse de ölmemişti. Bayan Jones'un Florida'da kız kardeşini ziyaret ettiğini öğrendiğimde uyumuş bir halde başımı salladım. Dört gün önce ayrılmıştı ve ben fark etmemiştim. Astrid posta işinden ayrılmış ve bir fabrikada üçüncü vardiyada çalışmaya başlamıştı. Yine fark etmemiştim. Ama bu iki şey de hayatlarını kurtarmıştı. Benimkini ise sadece aptal şans ve Tanrı'nın lütfu kurtarmıştı.

Donna ve kocası - bana atanan gönüllü ekip - kurtarılabilecek bir şey varsa, dumandan zarar gören eşyalar konusunda uzmanlaşmış yerler olduğunu ve yangında kaybolan ilaçlarım veya gözlüklerim varsa, bir Kızıl Haç hemşiresinin bunları değiştirmeme yardımcı olacağını anlattılar.

Ancak bir motelde geçirdiğim üç gece ve banka kartım dışında -ki her ikisi de beklediğimden fazlaydı- temelde tek başıyım. Bana kilisede yardım sağlayabilecek sosyal yardım kuruluşlarının bir listesini verdiler, ancak kendi geçimimi sağlamanın bir yolunu bulabilecekken vergi mükelleflerinin ve başkalarının yardımlarıyla yaşayan bir kız olmayacaktım. Annem, aile soyumuzun hiçbir zaman sosyal yardıma muhtaç olmamasından her zaman gurur duymuştu. Metres olmanın daha saygın olduğuna ne zaman karar verdiğinden emin değildim ama kesinlikle daha eski bir meslekti.

Kızıl Haç'la işim bittiğinde ne halt edeceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Arabam hâlâ dükkândaydı, çantamın içindekiler ve sırtımdaki giysiler dışında hiçbir şeyim yoktu ve tek istediğim bir duş almak ve bu mükemmel yabancıların önünde ağlamamaktı. Sokaktaki adam itfaiyecilerden birinin sorularını yanıtlamam için beni kenara çektiğinden beri kendimi tutuyordum. Verdiğim cevaplara göre, en olası suçlu ya kundaklama ya da kazara bir gaz kaçağı gibi görünüyordu.

Kundaklama düşüncesi aklıma Jay'i getirdi ve kanım dondu.

Ölmemi mi istiyordu? Muhtemelen. Ama bu onun tarzı değildi.

Jay bunu bir yangının yapmasına izin vermektense içimdeki hayatın tükenişini kendi gözleriyle izlemeyi tercih ederdi. Beni incitmek isterdi. için

bana acı çektirdi. Onun hakkında bu kadarını biliyordum ve İsa'yı hapishanede bulduğundan şüpheliydim.

Gönüllülerin beni getirdikleri kiliseden çıktım -bu standart bir prosedür gibi görünüyordu çünkü eskiden eviniz olan şeyin kalıntıları önünde otururken tüm sorularını cevaplamak çok dikkat dağıtıcıydı- ve sokağın her iki yönüne de baktım. Cüzdanımda kırk yedi dolar, kredi kartlarım ve birkaç saat içinde aktif hale getirdiklerinde kullanabileceğim Kızıl Haç banka kartım vardı. Şu anda beni korkutan para değildi, ancak kesinlikle haklıydılar. Sahip olduğum her şeyi yenilemek pahalıya mal olacaktı. Kiracı sigortası için Tanrı'ya şükürler olsun.

Bir CVS ve yirmi dört saat açık bir spor salonundan sadece bir blok ötedeydim ve yöneticisini tanıdığımı emindim. Her iki durumda da, cehennem sabahımı duyduktan sonra, birinin düş almama izin vermeyi reddettiğine inanamıyordum.

CVS'den temel ihtiyaçlarımı aldıktan sonra çantamdan telefonumu çıkardım. Kapalıydı. Açtığımda Lucas Titan'dan bir düzine, Jerome'dan on, Elle'den altı ve Charlie'den dört cevapsız arama olduğunu gördüm.

Yutkundum. Anlaşılan herkes yangını duymuştu. Beni en çok şaşırtan aramalar Titan'ın evinden gelenlerdi. Neden zahmet etmişti ki? Dün gece beni dışarı atmıştı. Her ne halt ettiysek artık, genel pislik eğilimleri dışında neden böyle bir tepki verdiğinden hâlâ tam olarak emin olmasam da, bunun bir dönem sonu olduğu kesindi. Ama dün gece daha fazlası gibi görünüyordu. Düğmelerinden birine dokunmuştum ve o da tepki vermişti.

Şimdi soru şuydu, önce kimi arayacaktım? Hepsine bir telefon borcum vardı ama bu hikâyeyi tekrar tekrar anlatamayacak kadar yorgundum. Ve özellikle de yeni şartlı tahliye olmuş eski kocamın beni öldürmeye çalışmış olabileceğini düşündüğümü itiraf etmek için. Eğlenceli zamanlardı.

Ekran tekrar canlanana kadar telefonuma baktım, beynim durgun daireler çizerek çalışıyordu.

Jerome. Ne oluyor be?

Aramayı açtım. "Alo?"

"Tanrı'ya şükür canım, Dedektif Hennessy bizi arayıp evinden bahsettiğinden beri senin için çok endişeleniyoruz ama nerede olduğunu söyleyemedi."

Hennessy. Bu adam her yerde karşımıza çıkıyor gibiydi. NOLA'nın en iyilerinin evimin yandığı haberini yaymaktan başka yapacak işleri yok muydu?

"Ben iyiyim Jerome. Ben iyiyim." "Emin misin?"

"Evet." Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak tükenmiş olduğumu açıklayacak değildim ve saat daha sabah on bile değildi ama bir hafta uyuyabileceğim gibi hissediyordum. Ama muhtemelen tek gözüm açık uyuyacaktım çünkü bir sonraki uyuduğum yerde başıma neler geleceğini kim bilebilirdi ki?

Bir daha rahat uyuyabilecek miydim? Belki on yıl sonra.

"Tamam. Güzel. Çok iyi. Şimdi kapatmam gerekiyor, çünkü Bay Titan'a telefonunuza cevap verdiğinizizi söylemem gerekiyor. Ve lütfen, eğer isterseniz, onun çağrısına cevap verin."

"Ne-"

"Hoşça kal, canım." Ve Jerome telefonu kapattı.

Yirmi saniye içinde Titan'ın adı ve numarası tekrar yandı. Gerçekten cevap vermek istiyor muydum?

Beynim şu anda sofistike bir muhakeme yürütmek için çok yavaş hareket ediyordu. Boş ver. Cevap verdim.

"Selam."

"Hangi cehennemdesin sen?" diye sordu Titan.

"Duş almak üzereyim, bu seni ilgilendirmez." Görünüşe göre içimde hâlâ biraz küstahlık kalmıştı. Patlama yüzünden tamamen yok olmamıştı.

"Bana nerede olduğumu söyle ve kımıldama. Seni almaya geliyorum." "Ciddi misin?"

"Beni zorlama."

Ona nerede olduğumu söyledim. Küstah olabilirdim ama tartışacak enerjim yoktu. Ayrıca, onun duşu spor salonunununkinden daha güzeldi. Yine de kıyafete ihtiyacım vardı. Dirty Dog'da benim bedenime göre alabileceğim fazladan stok vardı ama bu beni uzun süre idare etmezdi. Çok aptalca görünüyordu ama şimdi can kaybı olmadığını bildiğim için eşyalarımın kaybına üzülme daha az saçma geliyordu. Çoğunlukla eski, türünün tek örneği ve yeri doldurulamaz.

Boğazımdaki yumruyu geri yuttum.

Dirty Dog'u satın almak işe yaramazsa, gardırobumu yeniden inşa etmek için eşsiz becerilerimi kullanabilirdim. Ama Kirli Köpek'e sahip olmasaydım ve başka bir işte çalışmak zorunda kalsaydım, daha az

Ben mi? Bu düşünce beni hiç olmadığı kadar dehşete düşürdü. Bu kadar küçük ve önemsiz bir şeyin beni öfkeliendirmesi çılgıncaydı ama yıkıcı bir kayıp duygusu beni sararken gözyaşlarım kapaklarımdan taşıdı. CVS'nin yanındaki kaldırıma oturup çantamı tuttum ve düşmelerine izin verdim.

Sadece birkaç dakika kendime acıdıktan sonra toparlanıp yoluma devam edecektim.

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım ve gözyaşları daha hızlı ve daha sert düştü. *Her şey gitmişti. Evim. Evim. Eşyalarım.*

Sadece eşyalar, Yve. Ve eviniz artık güvenli bile gelmiyordu. İçimdeki, daha mantıklı benliğim bu olayı çözmeye çalıştı, ama tam olarak teselli edilemiyordum, çünkü mantığa hazır değildim. Sadece ağlamak istiyordum.

Aston'un alçak mırıltısı kaldırımda çok hızlı bir şekilde yavaşladı ve benim acıma partim henüz sona ermemiştir. Ellerimin tersini yanaklarıma sürterek ne kadar berbat görüldüğümü merak ettim. Makyajsız, yatak başı, gözyaşı lekeli yüz, evimi yerle bir eden patlamadan sonra henüz duş almamıştım.

Boş ver. Bugün bir pas hak etmiştim.

Ve eğer bir pislikse kafasını koparıp ona yedirebilirdim. Şu anda bunu kaldırılabileceğimi sanmıyordum. Duvarlarım yoktu ve Titan'la savaşa zırhsız girmenin bir yolu yoktu.

Geçmiş karşılaşmalarımıza dayanarak -özellikle dün gece- bana sadece içeri girmemi söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Ama demedi. Arabanın kapısının açıldığını duydum ve tam zamanında kafamı kaldırıp onun önümde çömeldiğini gördüm.

"Zor bir sabah mı?"

Gülmeye çalıştım, gerçekten güldüm ama onun yerine yine gözyaşlarına boğuldum. "Kahretsın."

Başka bir şey söylemedi, beni arabaya taşımadan önce merdivenlerden kaldırıp kollarına aldı. Beni arabaya bindirdi, emniyet kemerimi taktı ve kapıyı kapattı.

Sürücü koltuğuna tırmanıp vites değiştirdiğinde son kez olmasını umduğum bir şekilde gözyaşlarımı siliyordum. Eskiden benim evimin olduğu mahalleden çıkıp şehrin diğer tarafına doğru ilerlerken hâlâ konuşmuyordu. Evine vardığımızda, arabadan inmeme, eve girmeme ve misafir banyosuna gitmeme yardım ederken hala hiçbir şey söylemedi.

Küvetin kenarına oturdum ve çantamı ve CVS poşetini kavradım. Bazı nedenlerden dolayı, kendimi onun gözlerine bakmaya ikna edemiyordum. Çok çığ ve savunmasızdım.

"Suyu senin için başlatmamı ister misin?" Sözleri ne sert ne de yumuşaktı. Sadece normaldi. Sanki az önce arabasının ön koltuğunda hüngür hüngür ağlamamışım gibi.

"Ben iyiyim."

Göz kapaklarımın altından elini uzattığını gördüm. Cüzdanımı ve çantamı elimden çekip aldı ve yere koydu. Saçlarımdan bir tutam yüzüme düştü ve geri çekilip kapı çerçevesine yaslanmadan önce kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"İyi değilsin. Ama olacaksın." Kapının kolunu tuttu ve arkasından çekerek kapattı.

Ondan ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama bu değildi. Özellikle de dün geceden sonra.

Küvetten duşa baktım ve düşün daha iyi olacağına karar verdim. Dairemin arkasında yere atıldığım için biriken kirin içinde ıslanmak istemiyordum.

Bu yüzden duşu açtım ve kıyafetlerimi çıkarıp içeri adım atmadan önce buharın kabini doldurmasını bekledim. İki avucumu soğuk fayansa bastırdım ve başımı eğerek sıcak suyun üzerime dökülmesine izin verdim.

Burnumu çekerek başladılar. Küçük hıçkırıklar ve nefesimi tutmalar. Ve birkaç dakika içinde, tüm vücudumu sarsan hıçkırıklara dönüştüler.

Ölebilirdim.

Bir elimi duvardan indirdim ve ağzımı kapattım. Ama görünen o ki hasar çoktan verilmişti. Banyo kapısı açıldı ve ayak sesleri duş kapısında durdu. Kafamı kaldırıp bakmadım, sadece gözyaşlarımı durdurmaya çalışarak öfkeyle gözlerimi kırptım.

Cam kapı açıldı.

Daha dik durdum, Titan içeri adım atarken gözyaşlarımı sildim. Çıplaktı.

"Ne yapıyorsun?" Mırıldandım, sesim hıçkırıklardan pürüzlüydü.

Her iki eliyle bileklerimden birini yakaladı ve ellerimi Yüzünü.

"Seni tutuyorum," dedi ve beni kollarının arasına çekti. "Böylece kırılmaktan ve dağılmaktan korkma. Sadece bugünlük, Yve, izin ver seni bir arada tutayım."

Sözleri umutsuzca aramıza örmeye çalıştığım kalkanı delip geçti. Biri benim yükümü omuzlamayalı ne kadar olmuştu? En son ne zaman kendimi *bırakmıştım?*

Burnumu çekmeye yeniden başladım ve gözyaşlarım kabarak göz kapaklarımın üzerinden Titan'ın sağlam omzuna döküldü.

Sadece bugünlik.

Kendimi bıraktım.

Ve o beni tuttu, ikimizi de yere indirdi ve tüm gözyaşlarımı akıtana kadar beni kucağına çekti.

LUCAS ikimizi de kuruladıktan sonra beni duştan misafir odasındaki yatağa taşıdı. Beni yumuşak çarşafın üzerine yatırırken hiçbir şey söylemedi. Beni takip etti ve iri bedenini benimkinin etrafına sardı.

Lucas Titan'ın gücü ve sıcaklığıyla kozalandığımda katı duvarlarım sarsıldı ve daha da parçalandı.

Her şey gitti.

Ölebilirdim.

Bu iki düşünce beynimde karışık olarak oynuyordu. Artık gözyaşı dökmüyordum ama bedenim hâlâ titriyordu.

Lucas'ın kolları bana daha sıkı sarıldı. "Bunu düşünmeyi bırak." Bir nefes çektim. "Bu imkânsız."

Saçlarıma bir şey bastırdı ve bana sarılan Lucas'tan başka biri olsaydı başımı öptüğünü düşünebilirdim.

"Hiçbir şey imkânsız değildir."

"Belki senin için değildir," dedim, sıcak, dolgun dudaklar omzuma dokunduğunda nefesimi içime çekerek.

"Senin için de. Artık değil."

Ona tekrar sokuldum, ereksiyonunu kıcımda hissettiğimde sadece bir an durakladım.

Unutmanın bir yolu da buydu.

"Beni tekrar 6p," dedim y6z6m6 ona doğru 6evirerek. "Bana unuttur."

Lucas hi6 vakit kaybetmeden dudaklarımı yakaladı ve ağzıma aldı. İ6imden ateş fışkırıyor, derin ve uyuşturu6u 6p6c6ę6n her anında bacaklarımın arasında birikiyordu.

Ta ki geri 6ekilip yataktan yuvarlanana kadar.

Uzandım ve elini tuttum. "Gitme." G6zleri benimkilere kaydı. "Gitmiyordum." "O zaman ne?" Sorunun havada kalmasına izin verdim.

"Prezervatif."

"Oh." İ6imi 6ektim. "Evet."

Dikkatim Lucas'ın heykel gibi kıcını takip ederek yatak odalarının arasındaki, benim tarafımdan kilitlenmiş olan kapıya gitti. S6rg6y6 66zd6 ve kapıyı 6ekerek a6tı. Sadece bir anlığına gitmişti ama a6ık kapıya odaklandığım i6in bunu fark etmemiştim bile. Sanki aramızdaki duvarda bir 6atlak keşfetmiş gibiydim.

Lucas ben daha fazla d6ş6nemeden geri d6nd6. Prezervatifi yatağa fırlatıp 6zerime eğildi ve tekrar ağzımı buldu.

İlk defa bedenlerimiz arasında şimşek gibi 6akan şey saf şehvet değildi. Tutku ve a6lık oradaydı ama başka bir şey tarafından yumuşatılmışlardı. Lucas'la yatakta bulmayı beklemediğim bir şey.

Eli v6cudumda gezinip g6ęs6m6 avu6layıp meme ucuyla oynadığında d6ş6ncelerim dağıldı. Bacaklarımın arasında bir kez daha sıcaklık birikti ve ona bastırmak i6in kal6alarımı kaldırdım.

Ona ihtiyacım vardı. İ6imde. Şimdi.

Arzuladığım şeyi elde etmemi sağlayacak herhangi bir şey s6ylemek i6in ağzımı a6tım ama Lucas benden 6nce davrandı. Dudakları g6ęs6mden aşaağı inip g6ę6s ucumu yakaladı ve diz 66k6p prezervatifi almadan 6nce 6ekiştirdi. Hızlı ve etkili hareketlerle paketi yırtıp a6tı ve dizini bacaklarımın arasına indirip kal6alarımı ayırmadan 6nce prezervatifi taktı.

Parmakları merkezimi buldu, kayganlığımın i6inden ge6ti ve i6eri daldı. O zeki parmakları ve başparmağı, diğer dizi bacaklarımın arasına kaymadan ve siki girişıme s6rt6nerek 6zerime yerleşmeden 6nce beni sınıra getirdi.

Lucas yavaşı6a, lezzetli santim santim i6ime girerken g6zleri benimkilerle buluştı.

Beni tüketti. Her itişinde ve geri çekilişinde beni çözüyordu. Zihnim bulanıktı, parmakları klitorisimi bulduğunda bedenimi parçalayan zevkten başka bir şey tanıımıyordum.

"Ben-" Beni bir arada tutan sarmallar kopmadan ve orgazmım serbest kalmadan önce kelimeleri bile çıkaramadım.

Lucas, ben daha fazla dayanamayana kadar sikini ve parmaklarını kullanarak sabit ritmini sürdürdü. Kendini içime boşaltırken çıkardığı inilti odanın sessizliğini bozdu. Üstümde ön kollarının üzerine düşerek kulağıma doğru nefes aldı.

"Hiçbir şey imkânsız değildir, benim muhteşem kızım."

Anlamı beni çarptı ve cevap verecek enerjiyi toplayamadım. Yaşadığım orgazmın etkisiyle sarhoş bir halde, birkaç dakika daha zihnim bomboş, öylece uzandım.

Lucas geri çekilip prezervatifi atmak için banyoya yöneldiğinde gerçeklik bir kez daha araya girdi. Ama gözyaşları uzakta kaldı. Kenarlarım biraz yırtık pırtık olabilirdi ama artık kendimi küçük parçalara ayrılacakmış gibi hissetmiyordum.

Lucas Titan az önce beni rahatlatmış mıydı?

Sözleri zihnimde yankılandı. *Seni bir arada tutmama izin ver.*

Gerçekten ciddi miydi?

Esnedim, yorgunluk beni sarmıştı. *Belki de biraz kestirmeliyim.*

Dakikalar sonra uykunun ağırlığı beni altına çekerken gözlerim kapandı.

Ellerimi misafir banyomdaki tezgahın üzerine koyup aynada kendime baktım.

Ben ne yapıyordum? Önüme çıkan her şeyi hallediyordum ama kendimi birinin hayatına sokup onu düzeltmeye çalışmıyordum. Ama Yve için her şeyi düzeltmek istiyordum, o bana asla izin vermese de.

Şimdi onunla ne yapacaktım? Asıl soru buydu. Jerome arayıp sonunda telefonuna cevap verdiğini söylediğinde bir toplantıdan çıkmıştım. Çıkmamam gereken bir toplantıydı ve sonuçlarıyla başa çıkmak için geri dönmem gerekiyordu. Benimki gibi bir imparatorluk kendi kendini yönetemezdi.

Ama ben gitmedim. Onun yerine Jerome'u Yve'e kıyafet bulması ve Dirty Dog'u halletmesi için gönderdim. Hennessy bize dairesinden geriye hiçbir şey kalmadığını söylemişti ve ben de hemen ardından oraya gidip Yve'in hiçbir yerde olmadığını gördüğümde bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Kızıl Haç tarafından bir yere götürüldüğünü biliyordum ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Etrafı araştırmak yerine ofise gittim ve onu gülünç sayıda aramaya başladım.

Bunu neden yapmıştım? Emin değildim.

Muhtemelen tanıdığım en inatçı kadın olduğu içindi ve eğer haklı olsaydım yardım istemezdi. Kimsenin tek başına başa çıkmak zorunda kalmaması gereken bir durumu kendi başına atlatmanın yolunu bulurdu.

Yerdeki giysi yığınının içinde telefonum çaldı ve eğilip onu çıkardım. Yine Hennessy.

Dedektifi Vanessa Frost'un peşine düştüğümde tanımıştım, *peşine* düşmekten kastım şantaj yapmaktı. O zaman için uygun olmuştu ama planladığım gibi sonuçlanmamıştı.

Cevap vermeden önce yatak odasına baktım. Yve battaniyenin altında yatıyordu, gözleri kapalıydı. Göğsü yavaş ve düzgün bir ritimle inip kalkıyordu.

Onu bugün kaybedebilirdim. Bu kabul edilemezdi - içimde uyandırdığı çaresizlik gibi. *Kimse* onu benden alamazdı.

Banyo kapısını kapattım ve telefona cevap verdim. "Başka ne biliyorsun?"

Hennessy selam vermemem karşısında hiç istifini bozmadı. "Kundakçılıktan arkadaşım köpeklerin dış cephede herhangi bir hızlandırıcı izine rastlamadığını söylüyor, ama sebep-sonuç uzmanları içeri girene kadar daha fazlasını öğrenemeyecekler. Bina içeri girip kontrol etmek için hala çok sıcak. Yine de, köpekler bir şey bulamamış olsa da, genellikle basit bir gaz sızıntısından kaynaklanan bu tür bir yıkım görmediğini söylüyor. Bu daha çok büyük bir sızıntı ya da kasıtlı bir sızıntı gibi görünüyor. Sızıntı kesinlikle, hanımefendi tatil deyken birkaç gündür boş olan alt kattaki birimden gelmiş."

Yve'nin evi değil.

Hennessy ekleyene kadar rahatlama zor ve hızlı geldi, "Ama garip olan şey, dairesinin olduğu bayan mı? Bir radyo çekilişinde kız kardeşini ziyaret etmek için bilet kazandığını söylüyor... var olmayan bir istasyondan. Hiçbir kayıt yok. Bilet kazandığı gün evine kargoyla gönderilmiş ve kırk sekiz saat içinde kullanılması gerekiyormuş, ki bu daha önce duyduğum hiçbir radyo çekilişine benzemiyor."

"Kesinlikle hayır, benzemiyor."

"Kulağa öyle geliyor ki, birileri ocağı kurcalayıp patlamaya neden olmak için evin boş olduğundan emin olmaya çalışmış."

"Peki ya diğer kiracı? O ne dedi? Hiç düşmanı var mıydı?"

"Bana söylendiğine göre, birkaç ay önce emekli olana kadar posta servisinde çalışmış. Sıkılmış ve birkaç hafta önce üçüncü vardiyada çalışmaya karar vermiş. Araştırmak için daha fazla zamana ihtiyacım var ama bana söylediğine göre oldukça sakın bir hayat yaşıyormuş. Asıl soru şu: Peki ya Yve?"

"Kazmaya başladın mı?"

"Bunun benim davam olmadığını biliyorsun, değil mi? Ben sadece bağlantılarımdan edindiğim bilgileri söylüyorum."

"Hadi ama Hennessy. Şu anda merak etmediğini söyleyemezsin."

"Elbette merak ediyorum ama masamda bugün halletmem gereken bir sürü başka iş var. "

"Peki. Ona kendim sorarım."

"Öğrendiklerini bana da bildir." "Evet, haber veririm."

Telefonu kapattık ve Yve'nin bana geçen sefer, o gece çalışma odamda onu havuzumda bulduktan sonra anlattıklarından daha fazlasını anlatıp anlatmayacağını merak ettim.

Artık hayatının bedeli olabileceğine göre, saçma sapan cevaplar için zaman geçmişti. Her şey fazlasıyla planlanmış gibiydi ve Yve'nin korkusu onu en olası hedef haline getiriyordu.

Kapıyı açtım ve yatağa doğru ilerledim. Biraz daha uyumasına izin verecektim ve sonra bazı cevaplar alacaktım.

Yve'nin kendisiyle savaşmak zorunda kalsam bile onu güvende tutacaktım. Bunu bilmesine gerek yoktu ama o da korumak için öldürebileceğim insanlar arasına katılmıştı.

Jerome bir saat sonra hâlâ dönmemişti ve Yve de uyanmamıştı ama ne olduğunu anlamak için sabrım tükeniyordu. Odamdan bir şort ve tişört alıp misafir odasına geri döndüm.

Yve gözlerini açtığında hâlâ yatağa bir metre uzaktaydım.

"Acaba bir daha hiç gürültü duymadan uyuyabilecek miyim?" diye mırıldandı, belli ki benimle değil kendisiyle konuşuyordu. Doğrulup avuçlarının topuklarını gözlerine bastırdı, sonra avuçlarını kucağına bırakıp bakışlarımla buluştu.

"Ne?" diye sordu.

Yatağa doğru ilerledim ve giysileri uzattım. "Al. Bunları giy. Konuşmamız gerek."

Yüz ifadesi hemen değişti. "Bir süreliğine unutmaya devam edemez miyim?"

"Unutmak seni kimin öldürmeye çalıştığını bulmamıza yardımcı olmayacak."

Yve'nin bedeninde kalan tüm rahatlık bir anda yok oldu ve bir anlığına pişman oldum ama sadece bir anlığına.

Onu hayatta tutmam gerekiyordu. Buradaki ilk önceliğim buydu. Hâlâ hayatta olduğu sürece benden nefret edebilirdi ve ben de bundan mutlu olurdum. Şimdilik.

Yan döndü ve kıyafetleri benden kaptı. Doğrulup tişörtü silkeledi ve havaya kaldırdı. İçinde yüzecekti ama şu anda yapabileceğim en iyi şey buydu.

"Jerome sana başka bir şey bulana kadar bunlar iş görür," dedim.

Tişörtü başının üzerinden geçirdi ve bal rengi muhteşem teninin tamamını örttü. Ardından şortu giydi.

Yve ayağa kalkarak omuzlarını dikleştirdi ve bana döndü. "Jerome'u zahmete sokma. Bunu kendim halledeceğim."

Ne kadar inatçıydı.

"Hiç kimsenin sana yardım etmesine izin verir misin, Yve?"

SORU aramızda havada asılı kaldı. *Hiç kimsenin sana yardım etmesine izin verir misin, Yve?*

Lucas bunu ilk kez sormuyordu. Jay'in şartlı tahliye edildiğini öğrendiğim gece Elle'in bana yardım etmesine izin vermiştim. Sayılır. O gece yalnız kalmak istememiştim ve o da kalacak bir yer önermişti. Bir zamanlar onun patronuydum, her ne kadar ikimiz de bu işte para için değil, yapacak bir şeye ihtiyacı olduğu için çalıştığını bilsek de.

"Bu konuda beni yargılaması gereken son kişi senmişsin gibi hissediyorum. En son ne zaman yardım kabul ettin? Ve bu arada, neden bana yardım etmek istiyorsun ki? Tekrar söylüyorum, sen sensin. Benim gibi insanlara yardım edecek türden bir adam değilsin."

"Peki ya ben sana yardım etmek istersem?"

Üzerimdeki giysileri işaret ettim. "Kendime yardım edilmiş sayarım." "Bir planın var mı?"

"Henüz değil, ama yapacağım."

Adam konuyu kapatmadı. "Ailenle mi kalacaksın?" *Aile* kelimesi kalbimde hiçbir zaman mutlu bir his uyandırmadı.

"Hayır."

"Arkadaşlarınla mı?"

Bunu zaten düşünmüştüm. Charlie ve Simon'ın odası vardı ama şu sıralar düğün planlamasına dalmışlardı. Elle ve Lord, Lord'un Zincirler'den pek de uzak olmayan küçük evinde yaşıyorlardı ve fazladan odaları yoktu. Vanessa ve Con muhtemelen teklif ederlerdi ama Con'la onlar bir araya gelmeden önceki kısa geçmişim düşünüldüğünde bu bana garip geliyordu.

Ve bu benim arkadaş listemin sonuydu. Altı kişi. *Burada* yaşayan Levi'yi de sayarsam yedi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Lucas sanki bir şeye karar verilmiş gibi hızlıca başını salladı. "O zaman burada kalacaksın."

"Ben sadaka vermem," dedim içimi bir tedirginlik kaplayarak. Lucas'la bu dinamiğe kaymak istemiyordum - karşılıksız bir şey almak. Her ne yapıyorsak yapalım, eşit bir zemindeydik ve bu da benim için her şeyin yolunda gitmesini sağlıyordu.

"Bu bir sadaka değil. Düzüştüğün adam benim. Sana kalacak bir yer teklif edersem, bu nasıl büyük bir olay olur?"

Bu nasıl büyütülecek bir şey? Anlamadı. Anlayamazdı. "Çünkü ben bir fahişe değilim."

Lucas'ın başı yana eğildi. "Sana bir fahişe gibi davrandığımı mı düşünüyorsun? Nasıl? Söyle bana." Durakladı. "Dün gecedен mi bahsediyorsun? Bana aptal dendiğinde iyi tepki vermem. Bir moron. Aptal. Seninle ilgili değildi."

Bu bir özür değildi ama ölümlü bir adam olduğunun işaretlerini gösteriyordu. "Ve yine de bir pislik olarak adlandırılmak seni rahatsız etmiyor mu?"

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Hayır. Çünkü bu doğru."

Bu konuyu kapatmak zorundaydım. Onu yanılabilir bir insan olarak görmek istemiyordum. Bu işleri karmaşıktırılıyordu. Tehlikeli. Beni duşta nasıl tuttuğunu ve yatağa nasıl taşıdığını hatırladım. Evet, kesinlikle tehlikeliydi.

Aramızdaki bu hassas dengeyi koruyabilmem için Lucas'ın pislik kartını oynamaya devam etmesi gerekiyordu. Bu endişe, alışık olduğum bir şey değildi ve her şeyi değiştirebilecek güce sahipti.

Konuşmayı tekrar rayına oturtmaya çalıştım. "Dirty Dog'un arka odasına her zaman bir karyola koyabilirim." Bunu söylerken bile orada da kendimi güvende hissetmeyeceğimi biliyordum. Burada hissettiğim kadar güvende hissetmiyordum.

Dudakları düzleşti, inatçılığımдан duyduğu rahatsızlık açıldı. "Arkanda boş bir yatak var ve açık bir davetin var."

Kararlılığım parçalanıyordu. Onu sağlam tutmak için savaştım.

"İpler nedir?" diye sordum, çünkü tecrübelerime göre, yardım her zaman koşullarla birlikte gelirdi.

Başını salladı. "Koşul yok, Yve. Tabii seni becermek istediğim gerçeğinden bahsetmiyorsan, ama bu bir sır değil. Bu sadece işi çok daha kolay hale getiriyor."

"Bunu benim için düzeltmene ihtiyacım yok."

"Biliyorum ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin, Yve."

Birkaç dakika boyunca, onun teklifini kabul etmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Güvenliğin cazibesi güçlüydü. Lucas'ın kendisinin cazibesi daha da güçlüydü.

Çenesi gerildiğinde ve bana yaklaştığında tereddüt ediyordum. Yatağı işaret ederek, "Otur. Konuşmamız gerek. Ciddi olarak."

Ses tonundaki ani değişiklik, üzerimde bir örümcek sürüsü gibi gezinen endişeye yol açtı. "Ne hakkında konuşacağız?"

"Kimin senin ölmeni isteyebileceği hakkında. Çünkü az önce Hennessy'yle konuştum ve itfaiyedeki arkadaşı bunun bir kaza olmadığını düşünüyor."

"Ama patlama alt kattan geldi. Bu-"

Bana Bayan Jones'un var olmayan bir radyo kanalında kız kardeşini görmek için nasıl bilet kazandığını anlattı. Endişe eski moda bir korkuya dönüştü.

"Ama yine de-"

Lucas -ne zamandan beri Titan yerine Lucas olmuştu benim için- çenemi çevirip ona baktı. "İnkâr ediyorsun ve bana yalan söylüyorsun. Sır sahibi olmanın ne demek olduğunu anlayan biri varsa o da benim. Ama bu sırlar hayatını tehlikeye atmaya başladığında, sana yardım edebilecek birine açılmanın zamanı gelmiş demektir."

Güçlü olma ve bu işin üstesinden tek başıma gelme kararlılığım temelden sarsıcı bir darbe daha aldı.

"Neden? Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

"Çünkü bir pislik olmama rağmen, burada her ne halt oluyorsa tek başına yüzleşmene izin verecek türden bir pislik değilim."

Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi.

Bekle, ne söylemesini bekliyordum? Beni önemsediyi mi?

Bu arkadaş değiliz ama bazı çıkarlarımız var olayının hangi noktasında onu önemsemeye başlamıştım?

Dün gece yüzüşünü izlemiş, onu bu kadar çabuk döndüren şeyin ne olduğunu merak etmiş ve yatağıma uzanıp bunu düşünmüştüm. Ve bu sabah evim alevler içinde kaldığında, aramak istediğim ilk kişi o olmuştu ama kendime izin vermemiştim. Çünkü bir şekilde... bir şekilde... Lucas Titan benim için *o kişi* olmuştu. Etrafında olmak istediğim kişi. Bir şeyler anlatmak istediğim kişi. Beynimde herkesten daha fazla yer kaplayan kişi.

Mümkün değil. İmkânsız.

Lucas'ın daha önce söylediği sözler beynimde yankılandı. *Hiçbir şey imkânsız değildir.*

Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? Başka bir zengin adam mı? Benden vücudumdan başka bir şey istemeyen biri, ki benim de ondan istemem gereken tek şey buydu.

Ondan başka bir şey isteseydim, başım belaya girecekti. Çünkü Lucas için *o kişi* olmadığım kesindi. Onun gibi erkekler benim gibi kadınlara zaten elde ettiklerinden daha fazlası için bakmazlardı. Öyle değil mi?

Beni daha fazlası olarak görüyor olabilir miydi? İçimde bir umut şeridi kıvrıldı... ta ki annemin sesi onu boğana kadar. *Sütü bedavaya verirsen ineği satın almaz, kızım.*

En azından annem kendi tavsiyesine uymuştu. Lucas'ınkini alıp yardımını kabul edebilir miydim? Sürekli bu kadar güçlü olmaya çalışmaktan yorgunluk kemiklerime yerleşmişti. Birinin benim için güçlü olmasına izin vermek nasıl bir şey olurdu?

"Yve, sadece bana neler olduğunu anlat."

Onu rahat bırakmaya karar verdim. En azından yapabildiğim kadarıyla.

"Eski bir sevgilim var. En büyük hayranım değil," diye itiraf ettim sonunda. Zihinsel olarak bunun yüzyılın yetersiz ifadesi olduğunu kabul ettim.

"Peki korktuğun kişi o mu?"

Diz çökerek verdiğim tepki korkmadığımı söylemek oldu ama kelimeleri bir araya getiremedim. Onlar bir yalandı. Düpedüz yalan. Jay'in ait olduğu kafesin dışında olduğunu her düşündüğümde kaslarım geriliyor, kaçmaya hazırlanıyordu. Ama bunu itiraf edemezdim; Lucas'ın yüzünde acıma ifadesi görmek istemiyordum. Bu küçük düşürücü olurdu.

Bu yüzden belirsizliği tercih ettim. "Sonu iyi bitmedi ve bir süredir ortalıkta yoktu ama şimdi geri dönmüş olabileceğini düşünüyorum. Nerede olduğundan emin değilim ama benden daha iyi insanlar onun izini bulmaya çalıştı ve bulamadı." Lucas

Ağzını açtı ama ben hızla devam ettim. "Sana onun adını söylemeyeceğim ve sen de onu benim için bulmayacaksın."

Kısık bir sesle -buna kolayca hırıltı da denebilirdi- gürledi. "Neden?" Her kelime net bir şekilde telaffuz ediliyordu.

Çünkü bana bakışını değiştirmek istemiyorum, diye düşündüm. Onun yerine, "Çünkü geçmişimin geçmişimde kalmasını istiyorum" dedim. Ve dürüst olmak gerekirse, o patlama onun tarzı değildi."

Beni en çok korkutan da buydu, *kimin* böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordum. Evet, Jay mantıklı olan tek kişiydi ve hapisanede yepyeni bir delilik tarzı geliştirmiş olabileceğini tahmin ettim.

"Onun tarzı tam olarak neydi?" Lucas sanki sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi bir sesle sordu.

Ona baktım. Çenesindeki o belirgin kasın titrediğinden emindim. Öfkesinin benim adıma olduğunu bilmek içimde bir şeyleri yumuşattı. Yutkundum ama ağzım kurumuştu.

"O daha çok fiziksel bir tipti." "Verdiği zararı ilk elden görmeyi severdi," diye açıklarken gözlerimi Lucas'tan ayırmadım.

"Buradaki ilk gecende irkildiğinde sana vuracağımı sandın. Bu yüzden, değil mi?"

"Bana vuracağını düşünmemiştim. Yine de sarsılması zor bir tepki. Biri bana el kaldırmayalı uzun zaman oldu ama bazen bedenim bunu hatırlamıyor."

"Ama o

yaptı."

Başımı

salladım.

Lucas uzanıp kolumu kaldırdı ve başparmağını kolumdaki silik beyaz yara izinin üzerinde gezdirdi. "Peki bu neydi?"

Hatırlatmak bile içimi burkan acının anılarını geri getirdi. "Ütülediğim bir gömlek onun standartlarına uymadığı için kolumu kırdı. Bileşik kırık. Deri düşündüğünden çok daha fazla yarıldı." "Tanrım, Yve. Neden ölmedi?" Sesi alçaktı ve

Ciddiyim.

O sırada kendimi korumak için bir silahım olmaması, gerçek olmasına rağmen harika bir cevap gibi görünmüyordu.

"Bilmiyorum. Benim kararım

değil." "Bunu hak ediyor."

"Evet, hak ediyor," diye kabul ettim, bu duygudan dolayı hiçbir

pişmanlık hissetmiyordum. "Ve bana onun adını vermeyecek misin?"

Başımı salladım.

"Ve neredeyse hiç çaba harcamadan onu bulabileceğimi biliyorsun."

Bakışlarını karşıladım ve tuttum. "Lütfen yapma. Bırak öyle kalsın."

"Benim nasıl bir adam olduğumu anladığını sanmıyorum. Çünkü sen korku içinde yaşarken onun gibi bir pisliğin nefes almaya devam etmesine izin verecek türden bir adam değilim."

"Kötü tarafına denk gelen insanları ortadan kaldıran bir tür sokak serserisi gibi konuşuyorsun."

Gülümsemediğinde, gülmediğinde ya da cevap bile vermediğinde ne diyeceğimi bilemedim. Birkaç kalp atışı sonra tekrar, "Bana bir isim ver." dedi.

"Lütfen bırak. Artık bitti."

"Aynı fikirde değilim. Sen evsizsin. Kabul etmesen bile bu patlamanın senin için olduğuna inanıyorsun."

Bunu bu kadar açık bir şekilde ifade ettiğinde boğazımdaki safra yükseldi. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve onu bastırmaya çalıştım. Şimdilik bunu düşünmeyi bırakmıştım.

"Kahretsin, Yve. Bırak beni-"

Gözlerimi açtım ve onunkilerle buluştum. "Şimdilik bu konuyu kapatabilir miyiz? I . . . Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum." Komodinin üzerindeki saate baktım. Dirty Dog bir saattir açık olmalıydı. Kollarımı kavrayamadığım bu tehdit ya da Lucas Titan'la ilgili duygularım olan değişken kumlar yerine kontrol edebileceğim bir şeye tutundum. "Senin işe dönmen gerekiyor, benim de öyle."

Başını iki yana salladı. "İşe gitmiyorsun. Jerome şimdiye kadar orada olmalıydı. Senin geçici personelinle konuşacak ve dükkânın sorunsuz çalıştığından emin olacak."

Tam da adamın zorba doğasının sandığım kadar kötü olmadığını düşündüğüm anda yanıldığımı kanıtlamıştı. Dirty Dog *benim* alanımdı.

"Gerek yok. Beş dakika içinde hazır olurum. Orada üzerimi değiştirecek bir şeyler bulurum."

Lucas ayağa kalktı ve tuğladan bir duvar gibi yolumu kesti. "Hayır."

Bir kaşımı kaldırdım. *Hayır* kelimesinden gerçekten hoşlanmıyordum, özellikle de iş bana ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı can simidini verecekse. "Bana aynı şeyi yapmayacağını söyleyemezsin. Ben çaresiz değilim. Ağladım ve şu anda yaptığım hiçbir şey olanları değiştirmeyecek. Yapabileceğim tek şey ilerlemek ve Dirty Dog'un ortalığı kasıp kavurmaya devam etmesini sağlamak, böylece burayı satın almak için bana borç para verecek birini bulabilirim."

Patlamadan uzak başka bir konuya odaklanarak Lucas'a doğru dikkatle baktım. "Ve sen de Kirli Köpek'i satın almak için

Bana yardım et. O fonun yönetim kurulunda olman umurumda değil. Dosyayı bana geri vereceksin ve kendini tüm tartışmaların dışında tutacaksın. Tarafsız olamazsın ve bu adil değil."

Kaşlarını çatmasını ya da bana saçmaladığımı söylemesini bekledim. Ama onun yerine sadece güldü, nadiren yaptığı bir şeydi bu, o yüzden durup o eşsiz sesin tadını çıkarmam gerekti - cehennem kadar seksi, boğuk, derin bir kıkırdama.

Durduğunda dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "İş dünyasında ya da hayatta olan herhangi bir şeyin tarafsız ve adil olduğunu sana düşündüren nedir? İnsanlar kimi tanıdıklarına göre yükselirler, ne kadar iyi olduklarına göre değil. Fon ayda kaç başvuru alıyor biliyor musun? Yüzlerce. Kaç tane hibe verdiğini biliyor musunuz? Bir avuç. Sen onlardan birini hak ediyorsun ve bunu seni becerdiğim için söylemiyorum. Söylüyorum çünkü burayı çok iyi yönetiyorsun. Sahip zihniyetine sahipsin ve şimdi sermayeye ihtiyacın var."

"Bunu biliyorum," dedim, iltifatına içten içe sevinerek. "Ama bu herhangi bir iyilik istediğim anlamına gelmiyor."

Lucas başını salladı ve ben de kapıdan çıkarak bu konuşmayı bitirmek için ideal bir zaman olduğuna karar verdim. Elini koluma dolamadan önce eşiğe ulaşmıştım.

"Hâlâ işe gitmiyorsun."

Arkamı döndüm. Ona karşı hissettiklerim kafa karıştırıcı olabilirdi ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Bana saygı duymasını istiyordum.

"Bana emir vermeyi gerçekten bırakmalısın. Meşgul olmam lazım. Bütün gün burada oturup her şeyi yeniden yaşamayacağım. Ben-" Gözlerimi sıkarak kapattım ve sesim kesilmeye başladığında şok oldum.

Lucas'ın göğsü göğsüme bastırdı. *Güvenlik. Güç.* Kollarını bana doladığı anda ikisini de hissettim.

"İşte bu yüzden burada oturmayacağız. Dışarı çıkıyoruz."

Gözlerimi açtım ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım.

"Bu kıyafetlerle mi?" "Bunun için endişelenme." Başparmağı tenimin üzerinde gezindi.

Kolunu. "Seni koruyacağımdan emin olabilirsiniz."

Lucas sessizce beni izledi. O da ben de çok inatçıydık. Ben zorlardım, o da karşılık verirdi. Ama kim pes edecekti?

Uzun, çok uzun zamandır ilk kez kendime tüm kararları vermek istemediğimi, bu kadar güçlü olmak zorunda kalmak istemediğimi itiraf edebiliyordum. İçimdeki mücadele tükenmişti.

"Tamam. Hadi gidelim."

Lucas başını salladı ve avucunu kolumdan aşağı kaydırarak parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Güzel. Bunu seveceksin."

Lucas, Aston'ı bir kilometre uzunluğunda gibi görünen kıvrımlara ve dönüşlere doğru yönlendirirken kabuk SÜRÜCÜ tekerleklerin altında gıcırdadı. Kocaman meşeler güneşten koruyordu ve yolun sonunda Margaret Mitchell'ın Tara'sının bir kopyası olabilecek, geniş bir çiftlik evi duruyordu.

"Nedir bu?"

"Düşündüğüm bir yatırım."

"Beni milyon dolarlık bir eve bakmaya mı getirdin?" diye sordum. Dehşet içinde kıyafetlerime baktım. "Bunlarla mı?"

Lucas başını salladı ve arabayı evin birkaç yüz metre ötesine sürdükten sonra çoğu insanın içinde yaşamaktan mutlu olacağı ahırların önünde durdu.

"Seni buraya ata binmen için getirdim. İçeride bir sürü kıyafet var. Binicilik partileri için gelen konuklara alışık oldukları için hepsi farklı bedenlerde." Şüpheyle ahırları inceledim. "Daha önce hiç ata binmedim. Asla."

Bana bir sırtış fırlattı. "O zaman sanırım at üzerinde kalmakla o kadar meşgul olacaksın ki başka bir şey düşünecek vaktin olmayacak."

Ne demek istediği çok açıktı. "Etkili bir dikkat dağıtma planı."

"Elbette."

"O zaman burayı görelim." Dedim ki, kapıyı iterek açtım ve tırmandım. Dışarı.

Kutsal. Vay canına. Bir zenginlik vardı, bir de *zenginlik*. Lucas beni süslü bir şekilde oyulmuş koyu renkli ahşaptan yapılmış, hepsi de boş olan ahırların önünden geçirdi.

"Bunların hepsini dolduracak atlar burayla birlikte mi geliyor?" Soruyu şaka niyetine sormuştum.

Lucas arabadan iner inmez tuttuğu elimi sıktı. "Evet, aslında. Burayı satın almayı düşünmemin en büyük sebeplerinden biri de onlar."

Ağzım zar zor kapalı kaldı ve çenemin yerde sürüklenmesini engelledi. Yanından geçip gittiğimiz tezgâhları hızlıca saydım. "Ciddi olamazsın. Bu çok fazla iş demek. Yani, harikalar ama *lanet* olsun."

Lucas'ın kahkahası damgalı beton zeminde ve yüksek, lekeli ahşap tavanlarda yankılandı. "Tam zamanlı sevislere ve ahır görevlilerine sahip olmanın güzelliği de bu. Bu kadar çok hayvanla, gerçekten başka seçeneğiniz yok. Bu sadece sahiplerin değil, hayvanların da yararına."

Eğer bu ahır dolu olsaydı, çok fazla at *olurdu*. "Bu kadar çok ata sahip olmalarının bir nedeni var mı?"

O soruma cevap vermeden önce koridorun sonundaki bir odaya ulaştık ve muhtemelen on sekiz yaşlarında bir çocuk dışarı çıktı.

"Tekrar hoş geldiniz Bay Titan."

Lucas onun elini sıktı. "Seni görmek güzel Chris. İki binek hazırlayabilir misin? Titan ve yeni başlayanlar için uygun bir tane?"

Çocuk, Chris, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi bana baktı. Alışılmadık kıyafetim hakkında hiçbir şey söylemedi. "Elbette. Sorun değil. Siz üzerinizi değiştirirken ben de gidip onları toplayayım. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Chris gider gitmez Lucas'ın elini çektim. "Ciddi misin? Kendi adını taşıyan bir ata mı bineceksin?"

Kahkahası yine serbest kaldı. "Pek sayılmaz. O büyük bir canavar, adını Titanlar'dan aldı, benden değil. İyi bir binek. Onu kurtardıktan sonra rehabilite ettiler."

"Kurtarıldı mı?"

Lucas başıyla onayladı. "Sorunun cevabı bu, neden bu kadar çok oldukları. Şu anki sahibi yarısından fazlasını kötü durumlardan kurtarmış. Bazılarının rehabilite edilip tekrar binilebilecek hale gelmesi yıllar alıyor."

Lucas Titan atları kurtarmak istiyor. Beklediğim gibi bir açıklama değildi.

"Bu aslında çok havalı."

Rahat duruşu sertleşti. "Önemli bir şey değil. Ahır safkan ve Arap atlarıyla dolu olsaydı bile alırdım. Ki birkaç tane var. Ve safkanlar yarışlardan eve bol miktarda para getiriyor."

Bunu saklamaya çalışıyordu ama istismara uğramış hayvanlara karşı duyduğu merhamet parıltısını yakalamıştım. Yine de, birkaç dakika önceki rahatlığı geri getirecekse, tamamen parayla ilgiliymiş gibi davranmasına izin verecektim. Bana deli diyebilirsiniz ama bu adamı gerçekten anlamaya başladığımı düşündüm.

"Kralların sporu. Senin için uygun görünüyor."

Gülümsemesi tekrar parladı. "Belli ki." Sonra çenesini Chris'in çıktığı odanın yanındaki odaya doğru salladı. "Hadi üstümüzü değiştirelim."

Lucas'ın bana verdiği kıyafetlere şüpheyle yaklaşmıştım ama şaşırtıcı bir şekilde kıçım bu jodhpurların içinde oldukça iyi görünüyordu. Gösterişli beyaz gömlek, siyah ceket ve kadife binici kaskı da hiç fena görünmüyordu. Diz üstü deri botlar harikaydı. O kadar harikaydı ki onları giyerek dışarı çıkmayı denemek istedim.

Lucas kot pantolon ve tişört giyerek erkeklerin soyunma bölümünden çıktığında, "Bu da ne? Neden bu kıyafeti giyen bir tek ben varım?"

Gülümsemesi -artık daha hızlı ve daha sık geliyordu- tekrar parladı. Omuzlarımdan tutarak beni kapıya doğru çevirdi ve başını eğerek kulağıma doğru konuştu. "Çünkü kıçının bunların içinde harika görüneceğini biliyordum. Kayıtlara geçsin, haklıydım."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Peki kıyafetlerin nereden geldi? Orada kot pantolon görmedim."

"Geçen sefer burada bırakmıştım."

Cevabı başka bir soruyu gündeme getirdi. "Burayı satın almayı ne zamandır düşünüyordun?" Sanki birden fazla kez ziyaret etmiş gibiydi. Çocuk onu ismiyle tanıyordu ama bu belki de şaşırtıcı değildi. Asıl şaşırtıcı olan onun çocuğu ismiyle tanımasıydı. Ama yine yargıda bulunuyordum. Belki Lucas herkesin adını hatırlıyordu.

"Birkaç ay önce. Buraya aslında misafir olarak geldim ve o zamandan beri görüşmelerimiz devam ediyor. Bir karar vermemi bekliyor."

"Seni karar vermekten alıkoyan ne?"

Lucas'ın gülümsemesi soldu. "Kendimce sebeplerim var." Başını ahırın kapısına doğru salladı. "Bineklerimiz şimdiye kadar hazır olur. Hadi gidelim."

Lucas'ın söylediklerini ve söylemediklerini ayırtırmaya çalıştım. Burayı istediği açıktı ama bir şey onu engelliyordu. O şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum ve bunu öğrenmeyi çok istiyordum.

Zihnim bu gizemi çözmeye odaklanmıştı, dışarı çıktık ve önümdeki devasa, muhteşem at canavarını görünce nefesim kesildi. "Bu Titan olmalı."

"Evet, hanımefendi. Bay Titan için kesinlikle uygun bir binek."

Parlak koyu kahverengiydi ve siyah yelesi vardı. Ayağa kalktı, toynaklarının üzerinde neredeyse sabırsızca kıpırdandı.

Evet, kesinlikle uygun bir binekti.

"Creole Belle sizindir hanımefendi. Biz ona Belle deriz." Çok daha ufak tefek, beyaz yelesi, gümüşü gri bir kırsalın alnını okşamak için bir adım attı. Arka ayaklarında beyaz benekler vardı. "O bir Appaloosa. Yaklaşık beş yıldır burada ve biniciliğe daha az aşina olan misafirlerimizin favorisi."

Ve umarım hiç aşina olmayanların da.

Titan'a kıyasla küçük olsa da bana kıyasla devasa görünüyordu.

Damat bazı temel talimatlar verdikten sonra bana bir binek taşı uzattı.

Hay Allah. İşte başlıyoruz. Bloğun üzerine çıktım, midem bulanıyordu. Büyük bir el belimin sol tarafına indi.

"Harika olacaksın, Yve." Lucas'ın diğer eli sağ tarafıma dolandı. "Seni oraya çıkarmamı ister misin?"

Lucas'ın teklifi hakkında ne düşündüğünü merak ederek damadın durduğu yere doğru baktım ama o çoktan ortadan kaybolmuştu.

"Elbette," dedim sesim biraz titreyerek. "Bunu yapabilirim, değil mi?"

Aslında bu soruyu Lucas'a yöneltmiyordum ama yine de cevap verdi. "Tabii ki yapabilirsin."

Beni kaldırdı ve tek bir yumuşak hareketle bacağımı diğer tarafa geçirdim. Belle kımıldadı ve ben de önümdeki eyerin kenarından tuttum.

"Şu küçük saplı şey nerede? Neden bende onlardan yok?"

"Bu bir av koltuğu, Western değil." "Sanırım Western'i daha çok seviyorum."

Lucas yine güldü ve bu sese alışabileceğime karar verdim. Derin, karanlık ve inişli çıkışlıydı. Neredeyse rahatlatıcı olmaya başlamıştı.

Beynimin bununla ne demek istediğini anlayamadan atına bindi ve yanıma geldi. Sonra uzanıp dizginlerimi tuttu ve kendi dizginleriyle birlikte ellerime yerleştirdi.

"Tamam, Chris sana temel bilgileri verdi ama bir süre ağırdan alacağız, yürüyüşle başlayacağız. Sonra tırısı geçeceğiz ve sen de durmayı öğreneceksin."

"Uh, yürümek iyi. Düştüğümde değil, sadece istediğimde yere geri dönmeyi tercih ederim."

Lucas'ın eli, dizginleri can havliyle tuttuğum benimkinin üzerine kapandı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Ciddi ve vakurdular, son zamanlardaki neşeli hallerine tezat oluşturunlardı.

"Söz veriyorum," diye ekledi.

Sadece iki kelimeydi ama o anda Lucas'ın dudaklarından döküldüklerinde bir yemin gibi geliyordu. Sanki bu attı olabileceklerden çok daha fazlasından bahsediyor gibiydi.

"Sana güveniyorum." Cevabım beklenmedik olsa da tamamen dürüsttü. Bunun ne zaman *gerçekleştiğinden* emin değildim ama Lucas'a güveniyordum.

Bakışları benimkilerden uzaklaştı ve ellerimi bıraktı. "Bu konuda güvenmelisin. Diğer her şey içinse bu kötü bir bahis." Konunun kapandığı belliydi çünkü ekledi, "Dizginlerini sağa çek. Hadi gidelim."

Neden ona güvenmemi istemiyordu? Neden beni uyarıyordu? Sanki bir eliyle beni kendine çekiyor, diğer eliyle de uzak tutuyordu. Benimkilere rakip olacak sırları mı vardı?

Merakım bunu öğrenmemi gerektiriyordu.

Atlar ağaçları kesen bir patıkaya doğru ilerlerken, vücudumun Belle'in adımlarının hareketiyle sallanmasına odaklandım. Bu konuda kendimi rahat hissettiğimde, aklım hemen yanımdaki adama gitti. Gözlerimi atımdan ayırıp ona bakmaya cesaret ettim. Lucas eyerde rahatça oturuyor, sanki masa başında olduğu kadar rahatmış gibi görünüyordu.

"Buraya çok sık gelir misin?" diye sordum.

"Birkaç kez geldim," dedi gözlerini önden ayırmadan.

"Karar vermesi bu kadar uzun sürecektir bir adama benzemiyorsun."

"Peki benim nasıl bir adam olduğumu anladığını düşündüren nedir?"

Yol ayrımına geldiğimizde atım yavaşladı ve kendimi bir Robert Frost şiirini yaşıyormuş gibi hissettim. Patikalardan biri güneşli ve aydınlıkken diğeri daha karanlıktı, görkemli ağaçlar tarafından daha fazla gölgelenmişti.

*Sarı bir ormanda iki yol ayrılıyordu. Ve
her ikisinde de seyahat edemediğim için
üzgündüm.*

Çoğu kişinin kötü adam olarak gördüğü bir adama güvenmeye çoktan karar vermiştim. Hata mı yapıyordum? *Sanırım öğrenecektim.*

Lucas atını durma noktasına çekti. "Hangi yoldan gitmek istiyorsun, Yve?"

Gözlerine baktım. "Seni takip ediyorum Lucas. Yolu göster."

Kararımı vermiştim.

Sonunda insan yapımı büyük bir gölün yakınında yavaşladık. Ne kadar ilerlediğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü Belle'in hareketlerinin ritmine ve Lucas'ın şaşırtıcı derecede rahat arkadaşlığına kendimi kaptırmıştım. Fazla konuşmamıştık, sadece formumla ilgili birkaç yorum yapmıştı, çoğunlukla da "topuklarını indir" ve "iyi otur" gibi şeyler. Yine de öyle *olmak* güzeldi.

Lucas atından indi ve atının dizginlerini, oraya bu amaçla yerleştirilmiş gibi görünen bir direğe doladı. Ben daha ne olduğunu anlamadan yanıma gelmiş ve beni aşağıya indirmişti. Ayaklarım yere değdiğinde tökezledim ama Lucas hazırlıklıydı. Ben omuzlarını kavrarken o belimi tutmaya devam etti.

"Vay canına," dedim bacaklarım titrediğinde şaşırarak.

"Sakin ol. O kadar uzun süre ayakta oturmaya alışık değilsin. Kasların için alışmak biraz zaman alır." Başını kulağıma doğru eğdi. "Seni üste koymayı ihmal ettim. Benim hatam. O zaman biraz kondisyon kazanmış olurdun."

Omzunu ittim. "Sen tam bir erkeksin."

Lucas belimi sıktı. "Bu durumu düzeltmeye hazır olan biri." "Şu anda bacaklarımın beni taşıyabileceğinden şüpheliyim," dedim gülerek.

Lucas döndü ve beni kendi tarafına çekerek kolunu omuzlarıma doladı. "Hadi, biraz yürüyelim, seni biraz esnetelim ve sonra bana binebilirsin."

Ona bakmak için başımı salladım. "Yani geri dönelim."

Lucas'ın baştan çıkarıcı sırıtışı yerindeydi. "Öyle mi?"

"Biliyor musun, hıyarlık yapmadığın zamanlarda gerçekten de çok çekici olabiliyorsun." demeden önce düşünmedim.

Tek kaşım havaya kalktı ve duvarların yerine oturmasını bekledim. Ve bekledim.

"Bana iltifat mı ediyorsun, Yve?"

Rahatladım. "Sadece seni bu halinle sevdiğimi söylüyorum. Etrafında olmak kolay. Bu çok hoş. Benim oyum burayı satın almaktan yana çünkü bunun seni mutlu edeceğini düşünüyorum."

Lucas'ın bakışları dondu ve yüzündeki gülümseme soldu. "Beni mutlu edecek şey senin çıplak olman."

Görünüşe göre sohbetimiz sona ermişti ama bu konu değişikliğiyle rahatlamıştım.

Elleri ceketimin düğmelerine ulaşana kadar yukarı kaydı, sonra teker teker çözdü. Hepsini çözdükten sonra Lucas ceketimi çekiştirerek çıkardı ve beni gölün yanındaki banka çekti. Ceketini üstüme sererek gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı.

Ben de onun tişörtünün eteklerine uzandım. "Bence senin çıplak olman beni de mutlu eder."

Lucas tişörtümün kenarlarını ayırdı ve ben de onunkini yukarı çekip başının üzerinden geçirmesine yardım ettim. Gözleri -bu sefer sıcak ve aç-yarı çıplaklığımın tadını çıkarıyordu.

"Bunu yeterince söylemiyorum ama harikası. Bunu sana daha sık söylemeliyim."

İçimde tam olarak ne olduğunu kestiremediğim bir şey neredeyse acı verici bir şekilde sıkıştı. "Neden bunun yerine bana göstermiyorsun?"

Lucas gömleği kollarımdan çekip aldı ve onunkinin üzerine, bankın üzerine koydu. "Memnuniyetle." Etrafına bakındı. "Yine de seçeneklerimiz sınırlı."

"Şikâyet etmiyorum." Ben de kesinlikle etmiyordum.

Lucas bir prezervatif taktı ve sınırlı seçeneklerimizi değerlendirdi. Ben bankın arkasına doğru eğilirken iki koluyla beni sıkıca sardı ve omuzlarıma, boynuma ve çeneme ağzı açık öpücükler kondurdu. Bana ne kadar güzel olduğumu, içime gömülmenin ne kadar iyi hissettirdiğini ve beni bırakamayacağını söylerken dişleri boynumdaki tendonları sıyrıyordu.

Aldığım zevk, birlikte olduğumuz diğer zamanlardaki kadar yoğundu ama bu Lucas'ta çok farklı bir şey vardı. Neredeyse tapınır gibiydi.

Aramızda bir şeyler değişmişti.

Boşalırken hiç zorlamadan onun adını inledim. Dudaklarıma getirebildiğim tek kelime buydu. Ve kalbimin üzerindeki sıkı tutuş kaymaya başladı.

Daha sonra muzaffer bir kahkahayla bineğimi yavaşlattım. "Tırısı kalktım! Ve şu gönderme şeyini yaptım!"

Lucas yanımda yavaşladı.

"Düşmedim bile." Bir yumruğumu havaya kaldırdım ve dizginlerimi bir anlığına cesurca bıraktım. "Kazandım!"

Onu hâlâ bacaklarımin arasında hissediyordum. Bu da her şeyi daha da etkileyici kılıyordu.

"Sana iyi olacağını söylemiştim. Bir atı iyi oturtuyorsun."

Lucas'ın iltifatıyla içime bir sıcaklık yayıldı. Daha önce abartmıyordum; onu bu haliyle gerçekten seviyordum. Hâlâ her zaman olduğu gibi kibirli bir adamdı ama şimdi onda belli bir rahatlık vardı. İkimizin de o kadar yüksek tuttuğu duvarların altından biri tünel kazmış ve ben de onun gizli kalmış bir yönünü görmüş gibi hissettim.

"Teşekkür ederim."

"Başka şeyleri de aynı şekilde, hatta daha iyi yapıyorsun."

Ona yandan bir bakış attım. "Yine mi oraya gidiyorsun?"

Kaşları çatıldı ve sonra gülümsedi. "Hayır, ama aklımdan geçenleri bilmek güzel."

Gözlerimi devirdim.

"Dirty Dog'u işletmeyi kastetmiştim. Dün öğleden sonra Girişimci Fonu'ndan alınan hibeyle açılan yeni bir işletmenin kurdele kesme törenine katıldım. Yeni sahibi sizi övüyordu çünkü görünüşe göre ona büyük gün için giyeceği elbiseyi siz bulmuşsunuz. Orada bulunan hanımlardan birkaçı da övgüler yağdırdı ve dürüst olmak gerekirse, daha önce sahibi olan bir şeyi giydiklerini kabul etmelerini asla beklemeyeceğim kadınlardı."

Bu iltifat karşısında gülümsedim. "Ne kadar çok sosyetik tipin müdavimi olduğumu bilseniz şaşırsınız. Vintage Chanel, Dior, Dolce & Gabana, YSL, Versace - iyi şeyleri nereden bulacağımı biliyorum. Ve bu günlerde vintage olmak çok şık."

"İnsanların ne istediğini, bunu nasıl elde edeceklerini ve en çekici hale nasıl getireceklerini biliyor olmanız sizin için bir övünç kaynağı."

"Bu benim işim."

"Peki ya buranın sahibi olduğunuzda? Mücadelenin geri kalanına hazır mısın?"

Ona bir göz attım. Yeteneklerimi sorguluyormuş gibi değil, sadece merak ediyormuş gibi görünüyordu.

"Öyle olmasaydım satın almaya bu kadar kararlı olmazdım. Düşündüğünüzün aksine, Harriet işin para kısmını yürütmüyor. Her şeyi ben yapıyorum. Ona aylık olarak mali tabloları iletiyorum ve herhangi bir sorusu olduğunda bana haber veriyor. Ayrıca her ay, yıldan yıla etkileyici bir oranda artan sağlıklı bir kâr marjı sunuyorum." Durakladım. "İşletme diplomamı UNO'da aldığımı biliyorsun, değil mi? Onur derecesiyle, tam burslu olarak mezun oldum ve tam zamanlı çalıştım."

Bunu hibe başvurusunda okumuş olmalıydı, bu yüzden şok olmamalıydı.

"A tipisin, hedef odaklısın, yüksek başarılısın. Sen harika bir kadınsın, Yve Santos."

Bir başka iltifatın daha ışıltısını yaşayamadan ahıra ulaştık. Damat Chris bizi dışarıda karşıladı. Lucas attan indi ve Chris beni binek taşına götürmeden önce yanıma geldi. Belle'i isteksizce bıraktım; bu günün bitmesine hazır değildim.

"Senin için nasıldı?" Chris sordu.

"Mükemmeldi. Bu biraz korkunç, çünkü şimdi bunu tekrar yapmak isteyeceğim." Gerçekten de istiyordum. Ata binmenin inanılmaz rahatlatıcı bir yanı vardı.

"Creole Belle'in güzel bir kadın için mükemmel olması ne kadar da uygun," dedi Chris utangaç bir tavırla başını eğmeden önce.

Bakışlarımı Lucas'a kaydurdım. Çocuğa şimşek gibi bir bakış fırlatıyordu, ben de onu dürttüm.

Lucas'ın bakışları bana kaydı. "Bu nasıl bir sorun olabilir? Bunu tekrar yapmak mı istiyorsun?"

Kendimi işaret ettim. "Ödünç kıyafetlerle ödünç bir atın üzerindeydim. Bu tam olarak benim hayatım değil."

Lucas düşünceli bir şekilde beni izledi. "Olabilir." *Bu ne anlama geliyordu?*

Ne söyleyeceğimi bilemedim ve sessizlik ağırlaşp garipleşti. Onun yerine pratik şeylerle doldurdum. "Gidip üstümü değiştirmem gerek."

Başını salladı ve o an geçti. "Kıyafetlerimi alıp arabada buluşalım."

On dakika sonra eve dönüyorduk ama bir kez daha sessizlik garip olmaktan ziyade arkadaşçaydı.

Lucas'ın sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

Olabilirdi.

Bu sözlerden ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama kalbim kendi sonuçlarına varıyor gibiydi, çatlaklar umutla doluyordu.

Bir AĞIRLIK HİSSİ beni uyandırdı ve kaskatı kesildim. Lucas'ın Asia'yla yaptığı konferans görüşmelerini bitirmesini beklerken uyuyakalmış olmalıydım.

"İyisin," diye mırıldandı Lucas. "Ne oluyor-" diye mırıldandım.

"Yanlış yatakta uyuyakalmışsın. Seni benim yatağında istiyorum."

Beynim tartışamayacak kadar bulanıktı. Soğuk çarşafların arasına girdiğimin farkındaydım ama ondan sonra ... hiçbir şey olmadı.

Birkaç saat sonra sırtıma bastırılmış büyük, sıcak bir bedenle uyandım. Nadiren biriyle uyurdum ve *asla* kucaklaşmazdım.

Kalçamın üzerinde ağır bir yük vardı ve bir el beni yerimde tutuyor, külotumun bel bandının hemen üstünden karnıma bastırıyordu.

Lucas kaşıkla mı? İmkânı yok.

Yer değiştirdim ve hareketlerim uyuyan devi uyandırdı.

"Uyumaya devam et, Yve."

"Neden senin yatağındayım?"
Fısıldadım. "Çünkü seni istediğim yer burası."

Aramıza birkaç santim mesafe koymak için uzaklaşmaya çalıştım ama Lucas beni bırakmadı.

"Kadın, uykuna geri dön."

İçimden bir duygu cümbüşü geçti. Umut bunların başında geliyordu ama boyumdan büyük bir işe kalkıştığım korkusunu da bir türlü içimden atamıyordum.

Neden biriyle bu şekilde kıvrılmış uyumak, yaptığımız onca seksten daha korkutucuydu? Çünkü bu Lucas'tı. Ve ben de bendim.

Ne yapıyorduk biz?

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak ve uyumaya devam et."

Tekrar yer değiştirdim ve Lucas'ın sıcak nefesi enseme çarptığında kendimi sırtüstü dönmüş ve Lucas kollarını başımın iki yanına dayamış halde buldum.

Dizleri kalçalarımın arasında kayıyordu. "Gecenin bir yarısı uyanık olmamızın tek sebebi benim senin içinde olmam ve senin de boşalmanın eşiğinde olman."

Karnıma doğru büyüyen ereksiyonunu fark ettiğimde vücudumun alt kısmına doğru ısı yayıldı.

Seks. Seksle başa çıkabilirdim. Kafamı karıştıran, ödümü koparan diğer her şeydi.

"O zaman ne bekliyorsun?" Kalçalarımı kaldırıp ona doğru sallandım ve bacaklarımı beline doladım.

"Dur, Yve."

Donup kaldım. "O zaman bırak beni."

"Seni bayıltana kadar sikmem gerekecek ki kollarımdayken biraz uyuyabileyim, anlıyorum."

Hırıltılı ifadesini algılayacak vaktim yoktu çünkü zihnim ellerinin ne yaptığını ölçmeye çalışıyordu. Birkaç dakika içinde külotum ve üzerimdeki tişört gitmiş, Lucas'ın ağzı ağzıma yapışmıştı. Çeneme, kulağıma ve sonra boynum boyunca göğüslerime doğru kaymadan önce harap etti ve yuttu.

Tenimi sıcak, ağzı açık öpücüklerle kapladı ve vücudumun daha da güneyine doğru kaymadan önce sadece "Çok yumuşak ve mükemmel," diye mırıldanmak için ağzını kaldırdı.

Bir süre sonra Lucas nefret ettiğim biri olmaktan çıkıp sevgilim haline gelmişti. *Bu ne zaman olmuştu?*

Kendi soruma cevap verme şansım olmadı çünkü dudakları klitorisimin etrafında kapandı ve beni kızdırmaya, emmeye ve sınıra doğru sürüklemeye başladığında umursamayı unuttum. Tek istediğim Lucas'tı.

"Çok yakınım-"

Saçlarının pürüzsüz ipeğini kavradığımda bile geri çekildi. "Ben içindeyken boşalacaksın." Kendini üzerimde yeniden konumlandırıdı, sikinin başı girişime doğru bastırıyordu.

"Bekle, kondom mu?"

Lucas dişlerini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Kondom olmadan içinde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeden edemiyorum. Ben temizim. O ilk geceden beri senden başka kimseyle birlikte olmadım."

"Ben de öyle, ama-"

"Korunuyorsunuz."

"Evet."

Loş ışıktaki neredeyse simsiyah olan yeşil gözleri benimkilere dikildi. "Seni çıplak istiyorum ve bir itirazın yoksa, bu saçmalıkla işimiz bitti."

Başımı sallamadan önce bunu sadece bir anlığına düşündüm. "Hayır. Sadece acele et."

Lucas içime girdi -gözleri hâlâ benimkilerle kilitliydi- aramızda hiçbir engel yoktu.

Beni içine alma şekli her şeyi tüketiyordu çünkü Lucas Titan başka bir yol bilmiyordu ya da en azından benim tutkuyla uyuşturulmuş beynimde oluşan teori buydu. Ama bu eskisi gibi çılgınca, çılgınca bir sevişme değildi. Her hamlesinde beni kendine yakın tutuyor, asla bırakmıyor, bakışlarımı asla düşürmüyordu.

Sonunda beni uçurumun kenarına sürükleyen orgazma yenik düşerek gözlerimi kapattığımda, kulağıma doğru tek bir kelime hırladı. "Benim."

Zevk uzuvlarımda parıldarken, her şeyin değiştiğini biliyordum.

"Eğer bugün Dirty Dog'da çalışmak istiyorsan Jerome seni korumak için orada kalacak. Bunu yapmakta bir sakınca görmesen bile güvenliğini riske atmayacağım."

Mutfakta Lucas'la karşı karşıya geldim. Kollarını kavuşturmuştu ve tam bir *malikânenin efendisi* modundaydı. Bir kaşımı kaldırdım. "Jerome benim yeni korumam mı?"

Lucas kollarını indirdi. "Eski bir İngiliz SAS ajanı. Yaşlı olabilir ama hâlâ ölümcüldür."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Lucas, Jerome'un bana giyecek bir şeyler bulmasını sağladığı için kabul etmek adil görünüyordu. Beyaz-turuncu çizgili bir elbise ve bir çift mor topuklu ayakkabı -ikisi de Dirty Dog'un envanterinden çıkmıştı- bu sabah uyandığımda banyodaydı.

Lucas çoktan gittiği için yalnız uyanmıştım. Dün gece beni oraya taşıdığı için *onun* yatağında uyandığım gerçeğini düşünüp çıldırmak yerine giyinip mutfığa -ve bu tartışmaya- doğru yol aldım.

"Ama bana sonsuza kadar bakıcılık yapamayacağının farkındasın."

Lucas bir elini çeneme doğru kaldırdı. "Polisler ve kundaklama müfettişleri tam olarak ne olduğunu ve kimin sorumlu olduğunu bulana kadar bakabilir."

"İkimiz de seni koruyabileceğimi biliyorken seni anlamsız bir şey yüzünden kaybetmeyeceğim," diye eklemekten önce duraksadı.

Korunmaya ihtiyacım olmadığını söylemek dilimin ucundaydı. Ama içimde büyüyen önsezi hissi bununla çelişiyor, Lucas'ın beni korumak *istediğini* bilmenin verdiği sıcaklıkla birleşiyordu.

"Şimdilik," dedim kaşlarımı çatarak.

"İnatçı kadın."

"Hey, pes ettim. Buna alışma."

"Buna cesaret edemezdin," dedi, parmağını çenemde gezdirirken sesi alçaktı.

"Ben gideyim o zaman. Geç kalacağım."

"Sana bakmayı bitirmedim."

Konuşamamak çok sık yaşadığım bir şey değildi ama yüzümü ezberlerken kelimeler ağızımdan kaçtı.

"Güzel. Zeki. Kararlı. Hâlâ şansın varken kaçmalısın."

Yutkundum. "Peki ya kaçmak istemezsem?"

Çenesi gerildi. "O zaman Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun."

Lucas bir adım uzaklaştı ve elini bırakıp benimkini tuttu. "Jerome'u bulacağız. Seni işe götürecekt."

Dirty Dog'a doğru yürürken aklım Lucas'la ne yapacağım konusunda dönüyordu. Hayatımın her santimini işgal ediyordu ve bunun beni tamamen klostrofobik ve savunmacı yapması gerekirdi ama aslında rahatlamış hissediyordum. Kimse adamın yetenekli olmadığını iddia edemezdi. Her zaman gerçekten güvenebileceğim tek kişi ben olmuştum ama artık o da vardı. Bir de endişe verici bir hızla büyüyen *bir şey daha* vardı.

Eski tepkilerim "*Tehlikeli, Yve*," diye bağıırıyordu. *Kötü bir fikir*. Ama bu yeni duyular o sesi bastırıyordu.

"Hey, kızım!" JP bana doğru koştu ve ben tepki vermeye fırsat bulamadan kollarını bana doladı. Beni o kadar sıkı sıktı ki kaburgalarım sızladı. "Jerome bana ne olduğunu anlattığında çok endişelendim! Aman Tanrım."

"İyiym," dedim, bir önceki sabahın korkunç olaylarını hatırlarken dudaklarımı gülümsemeye zorladım ve kendimi onun elinden dikkatlice kurtardım. "Burada olman gerektiğine emin misin? Demek istediğim, belki de başka bir gün."

"Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var," diye cevap verdim tüm dürüstlüğümlle.

Dükkânı gözden geçirdim. Jerome kasaya bakıyor, dükkânı açtığımızda kapıda bekleyen iki kadının hesabını tutuyordu. Sadece bir günlüğüne gitmiş olmama rağmen dükkânı karış karış inceledim, taşınan ya da satılan şeyleri not ettim. *En sevdiklerimin çoğunu*. Bu mağazayı sevdiğim şeylerle doldurmanın eğlencesi, her satışta kalbimden küçük bir parçanın gitmesi anlamına geliyordu. Ve bugün, sanırım biraz daha duygusal hissediyordum çünkü ... daha önce eve götürdüğüm tüm favorilerim gitmişti.

Görünüşe bakılırsa dün çok yoğun bir gün geçirmişlerdi. Bakışlarım pencerenin yanındaki ön köşede duran antika elbise kalıbına takıldı. Boştu. Sindirella elbisesi gitmişti.

Sanırım fırsatım varken onu almalıyım, dedim kendi kendime, midem hayal kırıklığıyla doldu. Çünkü artık dolabımı yeniden doldurmaya başlamak için geçerli bir nedenim vardı ve aklımın bir köşesinde o elbiseyi dolabımın içinde hayal etmiştim.

"İyi günler hanımlar," diye seslendi Jerome ve kadınlar dükkândan çıkarken el salladı.

Görünüşe göre JP ve Jerome arasında bana pek ihtiyaç duyulmuyordu. Bu da şu an için benim için sorun değildi. Her zamanki güler yüzlü dükkân sahibi gülümsememi bulmakta zorlanıyordum.

"Arka taraftaki envanteri karıştıracam ve bana uyacak birkaç şey bulabilecek miyim diye bakacağım." Jerome'un seçtiği elbiseyi işaret ettim. "Gerçi bunu seçerek harika bir iş yaptın."

Jerome'un alnı kıvrıştı ve JP sesini yükseltti. "Oh, ben seçtim." "İç çamaşırı için de Trashy Diva'ya uğradım. Benim yapmamın daha az tuhaf olacağını düşündüm."

"Acele etme canım. Her şey kontrolümüz altında," diye ekledi Jerome.

Birkaç saat sonra, birkaç gün yetecek kadar kıyafet seçip ütülemiş ve nihayet atölyeye dönmüştüm.

"JP, öğle yemeğini yemek ister misin?" diye sordum.

Bir yığın kot pantolonu yeniden istiflerken durakladı. "Harika olur. Caddenin yukarısındaki kafeye gideceğim. Sana bir şeyler getirmemi ister misin?"

Ben cevap veremediğim kapı çaldı. Alışkanlıkla, gülümseyerek ve selamlayarak omzumun üzerinden baktım. Kim olduğunu görür görmez gülümsemem kayboldu.

Jennifer'di. Ve son gelişinde aldığı elbiseyi giyiyordu.

JP'ye bakmak için arkamı döndüm. "Bir şeyler almak isterim. Bana sürpriz yapmaktan çekinme. Jerome, sen de gitmek istersen, sorun değil."

Jerome beni inceledi ve sıksa sarışına baktı. Bir an için Lucas'ın onu bebek bakıcım olarak tayin ettiğini unutmuşum.

"Sanırım ben ön kaldırım süpüreceğim."

İkisi de ön kapıdan çıktı, Jerome ön taraftaki küçük gizli dolaba saklanmış süpürgeyi kaptı.

Jennifer'a döndüm. "Yardımcı olabilir miyim?" Ses tonumu kibar tutarak sordum. "Sadece uğradım. Almak istediğim birkaç şey daha vardı. I geçen sefer yarıda kesildi."

Nefesimi tuttum, yakında buranın sahibi olacağıyla ilgili bir şeyler söylemesini bekliyordum. Ama söylemedi. Harriet'le konuşmam gerekiyordu. Yarın.

Sindirella elbisemin durduğu elbise kalıbına döndü. "O mavi elbiseyi sattın mı? Onun için geri gelmişim."

O anda, gittiğine sevinmişim. Çocukçaydı ama onun da alamayacağına sevinmişim. "Üzgünüm, satıldı."

Döndü. "Buranın sahibi olmak için sabırsızlanıyorum. İyi şeyleri saklayabileceğim ve hiçbir şeyi kaçırmayacağım."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Dükkânın sahibi olursa artık burada çalışmayacağımı ve envanterin asla eskisi gibi olmayacağını anladığını sanmıyordum.

Derinlere daldım ve nadiren ihtiyaç duyduğum *istenmeyen müşteriye karşı kaltak* olmama tavrımı buldum. "İlginizi çekebilecek başka bir şey var mı?" Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

Mağazayı taradı, elleri kalçalarında düşünceli bir haldeydi. "Sanırım daha fazlasını çıkarmanızı bekleyeceğim. Görünüşe göre envanteriniz biraz boşalmış."

Arka taraftaki her şeye bakma ve gardırobuma eklemek için *belki* diye zihnime not ettiğim diğer eşyaları alma isteğim yoğunlaştı.

"O zaman sanırım seninle sonra görüşeceğiz."

Gülümsedi, tatlı bir sakarın gibi. "Görüşeceğinizi biliyorsunuz. Bir dahaki sefere anahtarların bende olacağını umuyorum. Yakında görüşürüz, Yve." Ön kapıya doğru yürüdü ve arkasından kapattı.

Jerome o gider gitmez tekrar içeri girdi. "Bu sefer mahremiyet istediğin hissine kapıldım. Özel bir nedeni var mı?"

Açıklamak istiyor muydum? Pek değil. Ama açıklar mıydım? Birazcık.

Ona Harriet'in dükkânı satmasını, Jennifer'ın ilgisini ve etrafı kurcalamaya devam etmesini kısaca anlattım.

"Öyle bir kadının burayı senin gibi yönetebileceğini düşünmesini anlayabiliyorum," diye başladı. "Ama yanılıyor. Dirty Dog'un Yve Santos'a ait olduğu açık ve bunu fark etmeyen herkes aptaldır. Sanırım şu Harriet denen kadınla konuşup bunu anladığından emin olmalıyım."

Sözleri dudaklarımda bir gülümsemeye yol açtı. "Yarın Harriet'le konuşacağım. Konuşmak zorundayım. Bunu erteliyordum çünkü ciddi olduğumu bilmesini istiyordum. Niyetimi açıklamadan önce bunu nasıl ödeyeceğime dair bir fikrim olsun istedim. Ama zaman tükeniyor gibi görünüyor ve bu fırsatı kendi gururum yüzünden kaçırmayacağım."

Bu benim için büyük bir aydınlanmaydı. *Dirty Dog benim ve onu elimde tutmak için yalvaracağım.* Bu aynı zamanda şu soruyu da gündeme getirdi: Gururum beni başka nelerden alıkouyordu?

Jerome başını salladı, kollarını kavuşturdu ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Bu resmen *düşünen adamın* yeni pozuydu.

"Bunu Bay Titan'la tartıştınız mı? O bu tür konularda çok iyidir."

"Ben sadaka aramıyorum."

"Ve o da sadaka vermeye inanmaz, yani bence bu konuda güvendesiniz."

JP geri döndü, zil bir kez daha neşeli bir şekilde çalmaya başladı ve iki müşteri daha onu içeri kadar takip etti. Tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeydi.

Ama yine de yarın -plan olsun ya da olmasın- Harriet'le konuşacaktım. Bu gece çıkmadan önce onu arayıp müsait olduğundan emin olacaktım.

41

Yve

adresindeki AÇIK tabelasını KAPALI'ya çevirip JP'ye el salladığımda günün bittiğine sevinmiştim. Yorulmuştum. Dün çalışma konusunda kendi yöntemlerimle kazansaydım ne kadar yorgun olacağımı hayal bile edemiyordum. Görünüşe göre birinin benimle biraz ilgilenmesine izin vermek dünyanın sonu değildi. Aslında, bu hoş bir şeydi.

Jerome bana arka kapıdan, parlak siyah bir Audi olan özel aracına kadar eşlik etti.

"*Taşıyıcı* gibi." Şık siyah takım elbisesine ve kel kafasına baktım. "Jason Statham görünümünü kesinlikle yakalayabilirsin."

Yaşlı adam kıkırdadı. "Belki babası ya da büyükbabası. Ama yine de mükemmel bir film referansı seçimi, canım."

Elbise çantalarını arkaya asarken gülümsedim ve arabaya bindim.

Sözleri beni düşündürdü. "Lucas'ın büyükbabası gibisin, değil mi?"

Jerome'un kıkırdaması arabayı doldurdu. "Ben kendimi daha çok en sevdiğim amca olarak görüyorum. Onun büyükbabası olacak kadar yaşlı olduğumu kabul etmek biraz iç karartıcı."

Yüzümü buruşturarak özür diledim. "Öyle demek istemedim. Sadece yakınmışsınız gibi görünüyor." Lucas'a büyükbabasını sorduğum tek zamanın

Ebeveynler, beni geri çevirdi, belki Jerome biraz fikir verebilir diye düşündüm. "Uzun zamandır onunla birliktesin, değil mi?"

"On yılı aşkın bir süredir."

"Ailesiyle yakın mıydı? Onlar hakkında konuşmuyor."

Jerome'un bakışı keskindi. "Bay Titan'ın ailesiyle olan ilişkisini ona sormanız gerekecek."

Görünüşe göre cevapları bu şekilde alamayacaktım. Ama henüz merak etmeyi bırakmamıştım. "İkisi de öldü mü?"

Jerome başını salladı. "Evet. Annesi Levi daha küçük bir çocukken, babası da ..." "Ben ev halkına katıldıktan birkaç yıl sonra yaşlı Bay Titan'ı gömdük." diye eklemekten önce boğazını temizledi.

Seçtiği kelimeler merakımı daha da artırdı ama Jerome detayları paylaşmayacak gibi görünüyordu. Haklıydı, adam hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsam bunları Lucas'ın kendisinden öğrenmeliydim.

Birkaç dakika sonra Lucas'ın evinin önündeki kapı açılınca yavaşladık. Bu şekilde içeri girmek -arabayla, şoförle, *her şeyle- her şeyi* daha da gerçeküstü kılıyordu. Sanki evcilik oynuyordum.

Bundan sonra nerede yaşayacağıma karar verene kadar, dedim kendi kendime, bir yanım ayrılmak için acele etmediğimi fısıldasa da.

Jerome park ettiğinde Lucas'ın Aston'u garajda değildi ve ne zaman döneceğini sormak dilimin ucundaydı ama sormadım. Bu beni ilgilendirmezdi. İlgilendirir miydi?

Jerome bana bir kokteyl hazırlamayı teklif etti ama reddettim ve kıyafetlerimi alıp yukarı çıktım. Misafir odasının önünde yavaşladım ve Lucas'ın odasının kapısına baktım.

Nereye gitmişim? Nereye aittim? Asıl soru buydu.

Evdeki ilk gecemi hatırladım, muhtemelen burayı temizleyecek kadar bile iyi olmadığımı düşünmüştüm ama dün geceyi evin sahibinin yatağında geçirmiştim. Garip bir belirsizlik içinde yaşıyordum ve hiçbir yere ait değilmişim gibi görünüyordu.

Merdivenler arkamdan gıcırdadı ve arkamı döndüm. Lucas en üst basamaktaydı, yüz ifadesi okunmuyordu. Bakışları elimdeki elbise çantasına kaydı.

"Onları da diğerleriyle birlikte dolaba asabilirsin."

Geri kalanı mı? Lucas bana doğru yürüyüp çantayı kollarımdan aldıktan sonra odasının kapısını iterek açtığında hâlâ nasıl bir açıklama isteyeceğimi düşünüyordum.

Bir açıklama bekleyerek onu içeri kadar takip ettim. Arkasındaki dolaba girene kadar bir açıklama alamadım.

Ona dolap demek gülünçtü - başka bir odaydı ve küçük bir oda da değildi. Bir yarısı takım elbiseler, gömlekler ve pantolonlarla doluydu, hepsi eşit aralıklarla yerleştirilmiş ve düzgünce düzenlenmişti. Diğer yarısı ise elbiseler, etekler, gömlekler ve pantolonlarla dolu bir askı çubuğu dışında çoğunlukla boştu. Tanıdık olanlar. Kirli Köpek'teki kayıp envanterin çoğu.

"Bu da ne böyle?" Dedim, nefes nefese.

"Jerome'a sana bir elbise aldıracağımı mı sandın?" diye sordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Elbiseler hakkında *ya da* dolabında asılı oldukları gerçeği hakkında.

Uzandım ve parıldayan mavi bir elbiseye dokundum - Külkedisi elbisesi. İçimden sayısız duygu geçti.

"Neden?"

Lucas arkama geçip iki eliyle omuzlarımı kavradı. "Her ne kadar çıplak olmanı tercih etsem de giysiye ihtiyacın vardı. Belli ki bunları mağazadan satın alacak kadar beğenmişsin, bu yüzden Jerome'un seçimlerini orada yapması mantıklı geldi."

Evet, mantıksal olarak mantıklıydı ama *gerçek* anlamda mantıklı değildi.

Eski utanç duygularım üzerime çöktü. Dönmedim, bunu söylemek için onunla yüzleşemedim. Kelimeler yanlışı geliyordu ama yine de söyledim.

"Ben senin metresin değilim. Bunun farkındasın, değil mi? Sırtımda giysilerim ve başımın üzerinde bir çatı olmasını sağlamanın senin işin olmadığını farkındasın *değil mi*? Canın istediği için satın alıp yatağında tutabileceğin biri olmadığının farkındasın."

Öfke ve kirli duygular, öncekinden daha da güçlü bir şekilde utancı takip etti. Çünkü çılgınca bir nedenden ötürü her şeyin değiştiğini sanmıştım. Ama değişmemişti. Hâlâ beni satın alabileceğini düşünüyordu.

Lucas beni etrafında döndürdü. "Evsizsin ve hiçbir şeye sahip değilsin. Bu bir yardım eli, beni becerdiğin için maaş çeki değil. Bunu bedavaya yapmanı bekliyorum."

Gözleri sert ve ciddiydi. Beni bıraktı ve sanki patlamamı bekliyormuş gibi kollarını kavuşturdu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Omuzlarını geriye ittim ve aramızda biraz boşluk bıraktım. "Evet, lanet olsun, bunu bedavaya yapıyorum! Çünkü senden *hoşlanıyorum*. Belki hoşlanmamalıyım ama hoşlanıyorum. Ve sen böyle şeyler yaptığında kafam karışıyor çünkü burada ne yaptığımızı bilmiyorum. Senin yatağında uyuyorum.

Senin evinde yaşıyorum. Senin verdiğin kıyafetleri giyiyorum. Asla yapmayacağıma yemin ettiğim *her şeyi*."

Lucas'ın çene kasları gerildi. "Bunların hiçbirini benimle yapmayacağına yemin mi ettin?"

Bir elimi saçlarımin arasına soktum. "Sen değil, herhangi biri. Beni araştırdın mı? Geçmişimi kontrol ettin mi?"

Çenesi ancak ısırarak "Hayır, bunu sana zaten söyledim" diyebilecek kadar gevşedi.

Mizahsızca güldüm. Bunu ona söyleyeceğime inanamıyordum ama ne fark ederdi ki. "Söylemiş olsaydın, bir erkekle yattıklarında belli şeyler bekleyen çok başarılı bir kadın soyundan geldiğimi bilirdin. Maaş çeki gibi."

Gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Santos kadınları -yüz yılı aşkın süredir bu soyadını taşıyoruz çünkü hiçbirisi evlenmiyor- mükemmel metreslerdir. Biz böyle yetiştirildik. Sanırım bunca zaman içinde kilise dışında gerçekten yemin eden ilk kız benim, ki fahişelerden oluşan bir aileden birkaç rahibe çıkarmış olmamız biraz ironik."

Lucas gerildi. "Yani bana annenin bir metres olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ve büyükannem, teyzem, büyük büyükannem. Buna aile diyebilirsin. gelenek."

"Ve sen yapmadın ..."

Zoraki bir kahkaha daha attım. "Muhtemelen yapmalıydım. Kukusunu bedavaya alan ve sonra da canı istediği için beni döven bir adamla evlenmekten daha iyi bir seçim olurdu. Ama hayır, farklı olmak zorundaydım. Alışılmışın dışına çıkmalıydım. Bir daha asla paralı bir adamla ilişkiye girmeyeceğime yemin ettim. Ve sonra sen çıktın karşıma."

Bana yaklaştı ve bir elini omzumdan kaldırarak çenemi avucunun içine aldı. "Sonunda programa dahil oluyorsun. Çünkü biz dahil olduk."

"Tüm bunların arasından bunu mu anladın?" Ses tonuma renk veren şokla sordum.

"Benim için en önemli şey bu."

Göğsümde bir şey sıkıştı. "Ne yaptığımızı bilmiyorum," diye fısıldadım, dokunuşuna doğru eğilerek.

"Bunun bir önemi var mı?"

Lucas sordu. "Olması gerektiği kadar değil."

"Güzel, çünkü bu her neyse bitmeye yakın bile değil."

Gözlerimi onunkilere diktim. "Yani sen de ne yaptığımızı bilmiyorsun?"

Nedense her şeyi planlamamış olması beni rahatlatmıştı. Bir kez olsun eşit şartlarda olduğumuzu hissettirmişti.

Lucas başparmağıyla çenemi okşadı. "Hayatımda ilk defa, devam ettiği sürece ne yaptığım umurunda değil." Gözlerimin içine baktı ve bir sonraki söyleyeceği şey için hazırlandım. "Dün telefonuna cevap vermediğinde ödümü kopardın. Sana ne olacağı umurunda, Yve. Güvende olmanı önemsiyorum. Mutlu olman. Gülümsemen."

Ağzımın kenarları kalktı. "Sen de benden hoşlandığını mı söylüyorsun?" Bu tamamen garip, ortaokuldan kalma bir soruydu ama konu ilişkiler olduğunda ikimizin de başlangıç seviyesinde olduğu anlaşılıyordu -yine, beni sabitleyen bir zemin bile vardı.

Lucas'ın dudakları kıvrıldı. "Evet, öyleyim."

"Tamam o zaman." Yutkundum ve ikimiz de başımızı salladık. Ama yine de bir şeyi açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissediyordum. İçimden bir ses onun, bir santim değil, on mil versen on mil alacak türden bir adam olduğunu söylüyordu. "Ama bunun bana istediğin zaman istediğin şeyi alabileceğin anlamına geldiğini düşünme. Ben-"

Çenemi kavrayışı sıkılaştı, bakışları keskinleşti. "Beni dinle. Seni hiç böyle düşünmemiştim. Bir fahişe -bir metres- beni memnun etmeye çok daha meyilli olurdu. Bana meydan okuyorsun, bana isyan ediyorsun ve beni her seviyede zorluyorsun. Başka türlüünü istemezdim."

Tatlı bir rahatlama ve çok daha karmaşık bir şey içimi kapladı. "Tamam o zaman," dedim tekrar, uygun olabilecek başka bir kelime bulamıyordum.

"İyi miyiz?" diye sordu.

Burada ne yaptığımız hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama umurunda da değildi. Bunu daha fazla irdelemek ve analiz etmek istemiyordum. Sadece yaşamak istiyordum.

"Biz iyiyiz," diye cevap verdim.

Lucas yüzünü eğdi ve dudakları dudaklarıma değmeden önce, "İyi, çünkü seni yemeğe götürüyorum," dedi.

Tartışmak yerine uzandım ve ellerimi boynuna dolayarak ağzını kendime doğru çektim.

"Kapa çeneni ve öp beni. Akşam yemeği konusunu sonra tartışırız."

42 Lucas

NADİREN BİR TARTIŞMAYI KAYBEDERDİM, ama bazen de bu geceki gibi kabul ederdim. Yve'ı götürmek istediğim küçük Cajun restoranı yerine, olmak istediğim son yerlerden birinin kapısının önünde durduk.

Metal plaka kayarak açıldı ve Constantine Leahy'nin yüzü ortaya çıktı. Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Yok artık. Sanırım Lord'a yüz dolar borçluyum çünkü geri gelmeyeceğine yemin etmiştim."

"Bunun için iyi olduğuna eminim."

Con'un gözleri Yve'ye takıldı. Başını salladı ve tekrarladı, "Yok artık."

"Bizi içeri alıyor musun yoksa gidiyor muyuz?"

Yve elimi sıktı. Bu, *çenemi kapatmam* için açık bir işaretti. "Davet edildik. Bizi içeri alıyor," dedi.

Con tabağı kaydırarak kapattı ve bir dakika sonra spor salonunun kapısı açıldı. "Sen davet edildin, Yve. Kimsenin onu davet ettiğini hatırlamıyorum. Bu arada geç kaldın. Elle senden bir saat önce vazgeçti."

Yve'nin yüzünün kızarmamasını etkileyici buldum. Onu içeri kadar takip ederken tek söylediği, "Dikkatim dağıldı," oldu.

Ana dolaba takıldım. Çünkü ellerimi

Onu.

Ve şükürler olsun ki o da ellerini benden uzak tutamıyordu. Ben asla bu yoğunlukta bir *arzuyu* deneyimlememiştim. Onu her zaman istiyordum, sadece

yatağında, hayatında. Onun etrafında olmak istedim. Gülüşünü duymak. Bana bir konuda yanıldığımı söylemesini dinlemek.

Kimse bana onun gibi meydan okuyamazdı ve bu bağımlılık yapardı. Bağımlılık yapıyordu.

Kıyafetlerinin, içine iyice girdiğimiz dolapta asılı olmasının ve onları orada tutmak için neden bu kadar çaba sarf ettiğimin tek açıklaması buydu. Eylemlerimin ardındaki motivasyonu daha derinlemesine incelemeye henüz hazır değildim.

"Yemek birazdan hazır olur. Çocuklardan bazıları yardım ediyordu, bu yüzden işler biraz riskli hale geldi."

Koridordan mutfığa doğru ilerlerken fesleğen, sarımsak ve domates kokuları burnuma doldu. Yve'nin beni buna nasıl ikna ettiğini hâlâ bilmiyordum - bir boks turnuvasından önceki gece spagetti yemeği.

Con döndü ve tam bir kargaşa içindeki mutfığa yöneldi. Elle, Vanessa ve dört iri çocuk odanın ortasındaki paslanmaz çelik masanın üzerindeki büyük tabaklara spagetti, sos ve kalın taneli ekmek yığmışlardı.

Elle önce bizi fark etti. "Vay, vay," diye söze başladı ve bu sözleri beni hedef alarak söylediğini düşündüm ama yanılmışım. "Bakın bütün iş bittikten sonra kim ortaya çıkmış. Güzel, Yve. Gerçekten güzel."

Bu kez Yve'nin yanakları alaca bir renk almıştı. "Yardım edeceğin bir şey kaldı mı?"

Vanessa lavabodan döndü, ellerini bir havluya sildi. "Masaları hazırlamakla görevli altı çocuk daha var ve ben nasıl gittiğini görmekten biraz korkuyorum. Lord sözüm ona denetliyor, o yüzden nasıl olacağını kimse bilemez."

"Mükemmel. Biz hallederiz."

Vanessa'nın değerlendirici bakışları üzerime çevrildi. "Hâlâ dizini Con'un taşaklarından uzak tutman emrediliyor. Onlar için daha sonra planlarım var."

Gördüklerim karşısında boğuldum. Artık kesinlikle bir zamanlar düşündüğüm sosyete prensesi değildi. "Sorun değil."

Yve beni kapıya doğru çekti, ben de peşinden gittim.

Ağırlık aletleri ile ring arasına iki uzun masa yerleştirilmiş ve beyaz plastik masa örtüleriyle kaplanmıştı. Vanessa'nın endişelerinde haklılık payı vardı, çünkü çocuklardan dördü odanın diğer tarafında etrafında yumruk atan torbalarla uğraşıyordu. Lord ise onlarla uğraşıyordu,

bir şey gösteriyordu. Diğer ikisi masayı kimin hazırlayacağı konusunda tartışıyordu.

Yve parmaklarını şıklattı ve başlarını kaldırıp baktılar. "Sen, tabaklar. Siz, peçeteler ve bardaklar. Biz çatal bıçak takımı alacağız." Kımıldamadılar. "Şimdi," diye ekledi ve çocuklar harekete geçti.

"Sen bir generalsin, değil mi?" Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Ben işleri hallederim," diye cevap verdi ve sonra gümüş çatal bıçak yığınının işaret etti. "Sen çatalları al, bende kaşıklar ve bıçaklar var."

"Peki, hanımefendi." Tartışmayacaktım.

"Doğru." Yve göz kırptı, şımarık sırtışı yerindeydi. Lord odaya girdiğinde sırtışı kayboldu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Yve'ye baktı ve başını bana doğru salladı. "Sen değil, o."

"Bunu bir şey haline getirecek misin?" diye sordum. İyi adam rolünü sürdürmek yıpratıcı olmaya başlamıştı.

"Sadece onu bu kadar kısa sürede tekrar burada görmeyi beklemiyordum." "Tanrım-"

Elimi Yve'nin koluna koydum. "Kendi savaşımı kendim verebilirim." İnatla bana baktı. "Ben de yapabilirim."

Lord'un derin kahkahası salonda gümbür gümbür yankılandı. "Görünüşe göre bir şeyler başlatmak için bana ihtiyacınız yok. Siz ikiniz bunu kendi başınıza halledersiniz."

Yve ona ters ters baktı. "Gitmemizi istiyor musun?"

Başını salladı. "Hayır ama gitmesine izin vermeden önce Con onu ringe geri getirebilir. Hâlâ görülecek bir hesapları var."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Yve önüme çıktı. "Bunu aklından bile geçirme. Bu gece çocuklar için buradayız ve başka hiçbir şeyin önemi yok."

Yve'nin beni savunması karşısında göğsümde yabancı bir his belirdi -Bir aidiyet duygusu. Benden nefret etmek için kendi nedenleri olan insanlarla dolu bir binada dururken bunu hissetmem ne kadar garipti.

Lord kollarını kavuşturdu. "Yeterince adil. Ama Lucas Titan'ın kurulmasına yardım etmek için kendini alçalttığı bir masada yemek yemekten büyük keyif alacağım."

Sırf çocuklar bizi yüzyılın kavgasıymışız gibi izledikleri için bir *siktir* git lafını ısırdım. Hiçbir şey söylemedim ve bunun yerine kolumu Yve'e dolayarak onu kendime çektim.

"Bunu yemeğimizin karşılığını ödeme şeklimiz olarak düşün. Ne de olsa karşılıksız bir şey istemezdin."

Odanın diğ er tarafında çıkan bir tartışma Lord'un dikkatini çekti.

"Kahretsin. Hemen döneceğim."

"Acele etme," dedim sesimi alçaltma zahmetine girmeden. Yve yan tarafıma bir dirsek attı. "Bırak onu."

Ona baktım. "Herhangi bir şeyden geri adım atacağım fikrine ne zaman kapıldığından tam olarak emin değilim ama bu beklentiyi sıfırlaman gerekiyor aşkım." Gözleri büyüdü ama onu masaya çektim. "Con kına yakmak için gelmeden şu işi bitirelim."

YEMEK SALLANTILI BİR BAŞLANGIÇ YAPTI ama daha sorunsuz bitti. Evet, çocuklar birbirlerine zar zor gizledikleri iğneler fırlattılar ama hiç kan dökülmedi, bu yüzden bunu bir kazanç olarak görüyordum.

Hâlâ Lucas'ın kullandığı sevgi sözcüğünün etkisindeydim. *Sevgi*. Bu da ne demek oluyordu? Bu sadece garip bir dil sürçmesi miydi? Herhangi bir anlamı var mıydı?

Zaten kafam yeterince karışık değilmiş gibi bir de bu olay kafamı iyice karıştırmıştı. Gecenin geri kalanında bunu düşündüm ve Lucas'ın halletmesi gereken bazı işleri olduğu için yalnız başıma yatağa gittiğimde de düşünmeye devam ettim. Ve bir kez daha onun bana sarılmış haliyle uyandığımda hâlâ aklımdaydı. Birinin -yani Ray'in- beni yakalayıp yakalamayacağı konusunda endişelenmekten çok daha iyiydi.

Ve bir hafta sonra Dirty Dog'da hâlâ bunu düşünüyordum. Lucas'ı son yedi gündür pek görmemiştim. Çılgın ve büyük bir proje üzerinde çalışıyordu, sürekli toplantıları ve gece yarılara kadar süren telefon görüşmeleri vardı.

Ara sıra uyandığımda yatağıma tırmanıyordu ve ben de bu fırsattan yararlanıyordum. Bir gece beni havuzda yüzerken bulmuş ve tur atmak yerine çıplak yüzmeye ikna etmişti.

Garip ama kolay bir düzen kurmuştuk. Ben kendi işimi yapıyordum, o da kendi işini ve hiç beklemediğim bir anda elimde öğle yemeği ya da kahve ile dükkâna geliyor ve yarım saat boyunca iş konuşuyor, daha sonra açık saçık bir seks mesajıyla tahsil edeceğim cinsel imalarda bulunuyor ya da sigorta durumum gibi kendi başıma halletmek istediğim bir şeyi ona bırakmam konusunda benimle tartışıyordu. Hâlâ Lucas Titan'dı -patron, kibirli ve çok seksi- ama çok daha fazlası olmaya başlamıştı.

Sigorta şirketi bana yaşamak için başka bir yere karar verip vermediğimi sorup duruyordu ama ben bu soruyu geçiştiriyordum. Yakında karar vermem gerekiyordu. Lucas'la daha fazla kalamazdım. Bana yardım etmesinden garip bir şekilde ne kadar hoşlansam da bu delilik olurdu. Peki ya kalbimdeki o tutuş? Tehlikeli olmaya başlamıştı.

Dirty Dog'u satın alma teklifim de öyle. Telefonu kapattım. Harriet'e bir sesli mesaj daha bırakmıştım. Görünüşe göre Fransa'daki bir manzara resmi kursu için ülkeden ayrılmıştı ve mesajlarına cevap vermiyordu. Sağlam bir planım yoktu ama eğer ona açık olursa işe yarayabilecek birkaç fikrim vardı. Lucas birkaç gece önce birlikte nadiren yediğimiz bir akşam yemeğinde bana birleşme ve satın alma işiyle ilgili hızlandırılmış bir ders vermişti. Adamın vücudu seksiydi ama beyni daha da seksiydi.

Kapının zili çaldı ve bugün sürekli akın eden turistlerden başka bir grup bekleyerek başımı kaldırdım. Ama elinde kasırğa olan, boncuk takan biri değildi. Hayır, şık takım elbiseli, dar siyah kravatlı ve muhtemelen az önce fiyatlandırıp elbise formuna koyduğum vintage Dolce & Gabbana kokteyl elbisesinden daha pahalı olan ayakkabılar giymiş bir adamdı.

Ryder Colson. Adını ve uzun, yavaş muayenesinin bana hissettirdiği ucuzluğu hâlâ hatırlıyordum. Lucas'ın iki numaralı adamı.

Ne isteyebilirdi ki?

"Seni Lucas mı gönderdi?" diye sordum.

Belki de kız kardeşinden gelen telefona cevap vermek için arka sokağa çıkan Jerome'u gönderdiği zamanlar gibiydi. Lucas'ın emriyle bebek bakıcılığı görevine devam etmişti ve ben de itiraz etmemiştim.

Son zamanlarda dükkândan her çıkışımda izlendiğim hissinden kurtulamıyordum ve kundaklama olduğu belirlenen olayla ilgili polisin elinde hiçbir ipucu yoktu. Ne Ginny'nin ne de Valentina'nın Jay'in nerede olduğuna dair bir fikri vardı, bu yüzden Jerome benim güvenlik battaniyem olmaya başlamıştı. Dürüst olmak gerekirse, ona alışmaya başlamıştım ve artık yanımda olmadığında arkadaşlığını özleyecektim.

Ancak Ryder Colson'ın arkadaşlığı olmadan da yapabilirdim.

Kasanın önünde durmak için hiç vakit kaybetmeden zemini geçti. "Senin amacın ne, Yve? Yeni bir şeker baba mı arıyorsun? Titan'ın bu iş için uygun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Birinin böyle bir suçlamada bulunmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum ama bu adama karşı herhangi bir zayıflık göstermeyi reddettim. "Patronunun kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmüyor musun?"

Colson'ın gri gözleri çakmak çakmak oldu. "Benim işim onun arkasını kollamak, özellikle de senin gibi ... itibarlı biri söz konusu olduğunda."

İtibarım mı? Ooh, birisi ev ödevini iyi yapmış.

"Seni eve taşır taşımaz araştırmaya başladım, ama dürüst olmak gerekirse bu açıyı denemeyecek kadar akıllı olduğunu düşündüm. Aradan bir hafta geçti ve sen hâlâ oradasın, bu yüzden planının ne olduğunu merak ediyorum. Eğer yine aile geleneğini bozmaya çalışıyorsan, Titan seçilecek yanlış adam." Colson iki avucunu da aramızdaki tezgâha bastırdı. "Seninle asla evlenmeyecek."

Benimle evlenmek mi? *Vay be. Hâlâ bu adama aşık olup olmadığımı anlamaya çalışıyorum.* Bunun farkına varmak beni sarstı çünkü bu sözlerdeki olasılığı henüz kendi beynimde bile kabul etmemiştim.

Zorla bir kahkaha attım. "Evlenme teklifi beklemediğime eminim."

"Güzel, çünkü bunun için Valentina Noble gibi birini seçecektir. O da Eğer yeterince iyi bir sikişçiysen muhtemelen seni de yanımda tutarım."

Valentina'nın adı Ryder Colson'ın dudaklarından dökülünce içimde şok dalgaları oluştu.

Uzun zaman önce, o ve ben aramızdaki ilişkiyi kimsenin bilmesine gerek olmadığına karar vermiştik çünkü bu, insanların nasıl bu kadar yakınlaştığımızı sormasına neden olabilirdi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Küçümseyici bir gülümseme ağzının kenarlarını kıvırdı. "Lucas'ın ilk Bayan Titan olması için seçtiği kadın o, çünkü Tanrı biliyor ya, muhtemelen birden fazla kadınla evlenecek." Bir kaşını kaldırdı. "Yine de metres olman senin için daha iyi. Eğer annen gibiysen, bir eşten çok daha uzun süre dayanırsın."

Annemden söz edilince içimi sıcak bir utanç kapladı. Colson belli ki araştırmasını etkili bir şekilde yapmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. diye sordum, çünkü bir şey istiyor olmalıydı.

"Evden gitme vaktin geldi; misafirlik süreni çoktan aştın."

"Sana göre, belki."

Colson'ın ağzı buruştu. "Hadi ama, Yve. Sence de biraz hırslı davranmıyor musun? Onu gerçekten önemsiyor musun? Yoksa sadece malikânenin sahibesini oynamanın rahatlığını mı yaşıyorsun?"

"Yaptığım şey bu değil. Ve sana hiçbir şeyi haklı çıkarmayacağımdan da eminim."

Colson tezgâhın üzerinden bir dosya kaydırıldı. "Nedir o?"

"Yeni eviniz." Dosyayı çevirerek açtı ve parlak bir kâğıt parçasını bana doğru kaydırıldı. Quarter'ın kenarından çok da uzak olmayan bir yerde yenilenerek apartman dairesine dönüştürülen binaların broşürüydü. "Lucas'ın seni işten ya da evden ziyaret etmesi için uygun."

Masanın üzerinden bir kâğıt parçası daha uzattı. Titan Holdings LLC adına bir tapuydu ve dairemin patlamasından üç gün sonrasının tarihini taşıyordu.

Bu da neydi böyle? Midemin çukurunda soğuk ve yapışkan bir şey yüzüyordu.

"Bunu o mu satın aldı?"

Colson gözlerime baktı. "Senin için almadığıma eminim." Tezgâhın üzerine eğildi. "Başından beri senin için bir planı vardı, Yve. Neden ikinizin de işini kolaylaştırıp karşı koymuyorsun? Lucas bir kış parçasının onu hedeflerine ulaştırmaktan alıkoymasına izin vermeyecek kadar uzun süre ve çok çalıştı. Senin yoluna çıkmama izin vermeyeceğim, özellikle de Valentina'nın babasının bunu başarmak için bizim tarafımıza daha fazla siyasi ağırlık kazandırmak için kullanabileceğimiz bağlantıları varsa."

Siyasi ağırlıkla Valentina'nın babasının ne alakası olduğunu bilmiyordum ama Colson'ın fazla kaldığını biliyordum. "Dükkânımdan defol git."

Colson tezgâhı itti. "Ah, dükkân." Senedi ters çevirdi ve başka bir anlaşma ortaya çıktı. Başlıkta Varlık Satın Alma Sözleşmesi yazıyordu ve birkaç şey hemen gözüme çarptı -benim adım, Harriet'in adı ve Kirli Köpek.

"Bu nedir?"

"Lucas bunu tapuyla aynı gün avukatlarımıza hazırlattı." Çarpık gülümsemesi genişledi. "Dediğim gibi, tam bir pislik olmalısın."

Hiç mantıklı değildi. Hiçbiri. Lucas beni istediği yere mi yönlendiriyordu? Kirli Köpek'i *Harriet*'tan satın almanın yollarını nasıl bulabileceğim hakkındaki tüm konuşmalarımız... yoksa bunca zamandır benimle oynuyor muydu?

Anlayamamıştım.

Colson kâğıtları tekrar dosyaya yerleştirdi ve kolunun altına sıkıştırdı. "Bunları yakında tekrar göreceğinden eminim ama aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim. Benim işim Lucas'ın hayatını kolaylaştırmak ve senin de bunu şimdi kabullenmen en akıllıca şey."

Tezgâhın üzerindeki dosyaya dokundu. "Bunu bir sorun haline getirmeyeceksin, değıl mi Yve? Her şeye razı olacaksın çünkü istediğini elde etmenin tek yolu bu." Gözlerimi onunkilere diktim ve o devam etti. "Evet, burayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Kazandıklarını alamadan Lucas'ın bu anlaşmanın fişini çektiğini görmekten nefret ediyorum."

"Defol," dedim, sesim alçak ve sessizdi. "Defol git."

Arka kapı açıldı ve ayak sesleri yaklaştı. "Yve, her şey yolunda mı? -Colson, burada işin olduğunu fark etmemiştim." Jerome'un sesi adamın varlığı karşısında gerçekten şaşkındı.

"Ben de tam gidiyordum. Seni gördüğüme sevindim Jerome." Colson arkasını döndü ve çanları şıngırdatarak dışarı çıktı.

Jerome'un bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Neyin var canım? İyi görünmüyorsun. Seni üzecek bir şey mi söyledi?"

Başımı kaldırdım ve yaşlı adamı inceledim. Lucas'ı Levi hariç herkesten daha uzun süredir tanıyordu. Gururumu bir kenara bırakıp cevap almak istediğimden emin olmadığım bir soru sormaya karar verdim.

"Lucas gözünü Valentina Noble'a mı dikti?"

Jerome boğazını temizledi, dikkati başımın üzerindeki saate yöneldi. "Şey, bunu sormak bana düşmez-"

"Hadi ama. Bana bu bahaneyi söyleme. Sadece söyle."

Ağırlığını kaydırđı ve kollarını kavuşturdu. "Seninle tanışmadan önce, onun daha fazla göreceğim biri olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordum. Ama bildiğim kadarıyla o zamandan beri onunla herhangi bir etkileşimi olmadı."

İçime saplanan kıskançlık duygusundan nefret ediyordum. Bu Valentina'ydı, sevdiğim ve saygı duyduğum biriydi; bundan bu kadar nefret etmemeliydim. Ama Lucas'la onu birlikte düşününce midem yine de isyan ediyordu - muhteşem siyah saçlı adam ve kuzguni saçlı güzel.

"Onun bir daire alması hakkında ne biliyorsun?"

Jerome başını salladı. "Bay Titan sık sık yatırım amaçlı mülkler satın alır. Bu hiç de olağandışı bir şey değıl."

Tapu Lucas'ın şirketlerinden birinin adınaydı. Colson bütün bunları çarpıtmaya mı çalışıyordu? Ama amacı neydi? Onu bu kadar sert bir şekilde vurduğum için bir tür intikam mı alıyordu?

Ama bu Kirli Köpek'le ilgili anlaşmayı nasıl açıklıyordu? Lucas bu işin dışında kalacağına ve nasıl halletmek istediğime benim karar vermeme izin vereceğine yemin etmişti. Bunların hepsi lafta mıydı? Neye inanacağımı bilemiyordum.

Eski ben bağırdı, *eve geri dön, eşyalarını al ve defol git. Birinin seni satın almaya çalışmasına ihtiyacın yok.* Ama Lucas'ın birden fazla yönünü görmüş olan yeni ben, hemen sonuca varmakta tereddüt etti.

Bakın kim sonunda bir yetişkin oluyor.

Lucas'la neler olup bittiğini konuşmak için çok geç kaldığımıza karar verdim ve Colson'ı sırf bir pislik olduğu için kovması gerektiği konusundaki fikrimi söyleyecektim.

Tepkilerimin ortasında olmadığım zaman daha net düşünebiliyordum.

Lucas'ın beni metresi olarak ayarlamaya çalıştığına inanmıyordum. Onu bedavaya becermemi beklediğini açıkça söylemişti.

Bu inanç sıçraması beni kıcımdan ısırmak için geri gelebilirdi ama yine de bunu yapacaktım.

44 *Lucas*

Sekreterimden gelen e-postaya baktım. Yargıç Harold Noble'dan gelen ve ne zaman kıcıımı kaldırıp kızıyla flört etmeye başlayacağımı öğrenmek isteyen bir telefon mesajıyla ilgili türünün üçüncü örneğiydi. *Kur yapmak*. Güneylilere özgü bir şey miydi?

Bir kez dışarı çıkmıştık, Valentina'nın çekici, akıllı ve soylu bir arkadaş olduğunu kanıtladığı tek bir sosyete etkinliğine. Bana Vanessa Frost'u hatırlatmıştı ya da en azından benim Vanessa Frost sandığım kadını. Sonradan yanıldığım kanıtlandı. Belki Valentina hakkında da yanılmıştım.

Nesnel olarak Valentina'yla çıkmak iyi bir iş hamlesi olabilirdi ve benim de ilgimi çekmişti - ne de olsa siyah saçlı, gri gözlü bir afetti. Ama yatağında Yve vardı ve başka herhangi bir kadını düşünmek, onunla kıyaslandığında çok sönük kalıyordu.

Yve, uzun bir metres soyundan geliyordu. Buna inanmak hâlâ zordu ama yine de burası New Orleans'tı. Yabancı aile gelenekleri var olmalıydı.

O iyi bir iş hamlesi değildi. On sekiz yaşımdan beri yaptığım her şey imparatorluğumu kurmak içindi ve bu konuda acımasızdım. Hem insanlardan hem de ilişkilerden fedakarlıklar yaptım.

Şirketin iyiliği için. Yve ile birlikte olmamın, nadiren şımarttığım kişisel tatminim dışında hiçbir getirisi yoktu.

Ve şimdi hem iş hem de kişisel açıdan kendimi şımartıyor gibi görünüyordum. Haines'e boyun eğmediğim sürece milyarlar kazanması beklenen projem bir kaynak emicisine dönüşüyordu; onun desteği olmadan kimse projeye dokunamazdı. Bir de Yve vardı.

Gücümü kaybediyordum. Sekreterimden gelen e-postaya tekrar tıkladım. Üstünlüğümü daha önce hiç kaybetmemiştim. Ve bunu geri kazanmak hem Haines'e teslim olmak hem de Valentina'yı aramak anlamına geliyordu.

Masa telefonum çaldı ve açtım. "Titan."

"Harika bir karşılama, Titan. Sanırım seninle bir kez daha konuşmamızın zamanı geldi." Az önceki düşüncelerime bakılırsa adamın zamanlaması ürkütücüydü.

Haines devam etti. "Ucu açık bir iyiliği kabul etmek istemiyor musun? Bana yardımcı olabileceğini duyduğum çok özel bir şey var, en azından dedikodular doğruysa."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yüz yüze görüşülmesi gereken bir konu. Bu akşam benimle buluş. Saat yedide." Haines bilmediğim bir adres saydı ama çok uzak olamazdı. "Eğer gelmezsen, bunu gerçekleştirme konusunda ciddi olmadığını anlayacağım."

"Sanırım göreceğiz o zaman," dedim ve uyarmadan telefonu kapattım.

Politikacılardan gerçekten ama gerçekten nefret ederdim ve ultimatolardan daha da çok nefret ederdim. Merak ve tiksinti içimi eşit ölçüde dolduruyordu. Her ne isteyecekse, iyi olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Ama babamın yanıldığını kanıtlamak için ne yapmazdım ki? Sanırım göreceğiz.

"HEY!" JP Dirty Dog'a ikimiz için öğle yemeği ile döndüğümde beni karşıladı. Jerome'un eski bir asker arkadaşıyla buluşma planları vardı ve bebek bakıcılığı görevi nedeniyle iptal etmeye çalışmıştı ama ben izin vermemiştim. JP ve ben birkaç saat baş başa kalabilirdik.

Ve öyleydik de. Caddenin yukarısındaki en sevdiğimiz kafeye gittim çünkü Colson'ın beni iştahımdan alıkoymasına izin vermeyecektim. Ona bu kadar güç veremezdim.

"Birisi bu akşam süper özel bir emlak satışı için el ilanını bırakmış." Tezgâhtan neon yeşili bir kâğıt parçası aldı ve uzattı.

Heyecandan içim içime sığmıyordu, dükkânın karşısına geçip kâğıdı elinden aldım. Açıklamayı okudukça başımın dönmesi arttı.

Takı, ayakkabı, çanta ve kıyafetlerden oluşan, kimler var kimler yok listesindeki tasarımcılara ait düzinelerce iyi bakılmış vintage parça. Mobilyalar, antika arabalar, silahlar ve diğerleriyle ilgili kısmı gözden geçirdim, sonra en üstteki kısmı tekrar okudum. Bu, azalan envanterimi doldurmak için umutsuzca ihtiyacım olan bir ikramiyenin yapısına sahipti.

Sokak adını hatırlamıyordum, bu yüzden telefonumu çıkarıp Google'da arattım. Şehrin yaklaşık yirmi dakika dışındaydı ve haritada pahalı görünen plantasyon tarzı evlerin olduğu bir bölge görünüyordu. *Bu iyiye işaretti.*

Toptan alıcılar için ön gösterim bu akşam yediden dokuza kadardı ve yarın sabah sekizde halka açılacaktı.

Yüzümde bir gülümsemeyle Lucas'a mesaj attım.

Bu gece geç saatlere kadar evde olmayacağım.

Bu hareket başlı başına çok evcil görünüyordu ama gerçek bir hazine avına çıkma ihtimali beni o kadar heyecanlandırmıştı ki bunun üzerinde duramadım. Ondan anında yanıt alamadım ama bu alışılmadık bir durum değildi. Sürekli toplantılardaydı ve bazen cevap vermesi saatler sürebiliyordu. Bu sevdiğim bir şey değildi ama anlayışla karşılıyordum.

Ama aynı zamanda aramızda bundan sonra ne olacağı konusunda ciddi bir tartışma yapmamız gerektiğini de düşünüyordum. Bizim için bir *sıranın* olmadığı ihtimalini düşünmeye hazır değildim. Çok derindeydim. Kendimi kaymaya bırakmışım ve umarım tek başıma kaymıyordum.

JP ve ben öğle yemeğimizi yemek için arka odadaki küçük masaya yerleştik, ben de bir kulağım dışarı çıkıp müşterilere yardım edebilmek için kapı zilinın çalmasına hazır bir şekilde oturuyordum.

"Demek sen ve Lucas Titan. Bana bundan bahset," dedi.

Elle'den beri burada başka bir kadın çalışmamıştı ve JP'nin ona bu kadar çabuk alışması ve neşeli, tatlı doğasından etkilenmesi beni cidden etkilemişti. Kolay bir ilişki kurmuştuk ama sorusu beni biraz hazırlıksız yakalamıştı. Colson ziyarete geldiğinde arka odadan ne kadarını duyduğunu merak ettim. Buharlı pişirici arka planda pek fazla gürültü yapmıyordu ama bu monoton işi üstlenirken normalde yaptığı gibi kulaklığını takmış olmasını umuyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

Çatalını yere bıraktı ve bir yudum almak için gazozunu kaldırdı. Yere bıraktığında meraklı bakışlarını üzerime dikti. "Yani, adamla birlikte yaşıyorsun. Şehrin en kötü şöhretli milyarder bekârıyla çıkmak nasıl bir şey?" Bir içki daha almak için durakladı. "Çok seksi biri, beni yanlış anlama ama duyduğum kadarıyla tam bir hıyara benziyor."

Anlaşılan Lucas'ın ünü ondan önce gelmişti.

"Birbirimizle görüşüyoruz."

"Çok fazla ve çıplak mı?" Kaşlarını salladı.

"Öyle de diyebilirsin." Güldüm. Ayrıntıları paylaşma konusunda isteksizdim ama bir yanımda içimi dökmek ve birinin fikrini almak istiyordum. Kendimi doğru hissetmiyordum.

Elle'le onun hakkında konuşuyordum çünkü ilk tepkisinin "*Neden hâlâ onun evinde yaşıyorsun?*" olacağını biliyordum. Çünkü ondan her gün aldığım mesaj bu yöndeydi.

"Ve?"

"Karmaşık mı?" Dedim ama bu bir ifadeden çok bir soru olarak ortaya çıktı.

"Eminim öyledir. Ama iyi mi?"

Başımı salladım. "Evet. İyi."

"O zaman şanslı bir sürtüksün. Sadece merak ettim, sanırım. İkiniz o kadar farklı görünüyorsunuz ki bunu hayal etmek zor-" Aniden sözümü kesti. "Bunu kötü anlamda söylemedim."

Bir elimi kaldırdım. "Bu konuda endişelenme. Eminim onunla birlikte olmak için seçilecek son kişi benimdir." Colson'ın sözlerini düşündüm. Evet, Valentina çok daha iyi bir eşi.

Ama onu ona vermeyeceğim. Bu düşüncenin ardındaki güç beni şaşırttı. Sanırım kararımı vermişim. Şimdi Lucas'ın bu işin gidişatı hakkında gerçekten ne düşündüğünü öğrenmem gerekiyordu.

"Kimin ne düşündüğü kimin umurunda. Eğer ikiniz için de işe yarıyorsa, önemli olan tek şey bu," dedi JP. "Peki, ön gösterime gidecek misin? Ben de gelmek ve nasıl çalıştığını görmek isterdim ama bu akşam kaçırıyorum gereken bir işim var."

"Bir şey mi?"

Sırıttı. "Evet, yeni bir dövme yaptırmak için bir randevu. Voodoo Ink'teki şu seksi herif -görüşmek için aylardır beklediğim adam- sonunda iptal etti. Yoksa bir ay daha bekleyecektim."

"Con mu?" diye sordum, çünkü orada çalıştığını bildiğim tek erkek dövme sanatçısıydı. Ama Vanessa'ya sıkı sıkıya bağlıydı ve ikisi de zamanlarının çoğunu spor salonunda çocuklarla çalışarak geçiriyorlardı.

Başını salladı. "Yok, duyduğuma göre son zamanlarda pek iş yapmıyormuş. Yeni adam. Bishop. Çok seksi bir adam. Şu topuz. *Cidden seksi*. Uzun saçlı erkeklerden hiç hoşlanmamışımdır ama ondaki çekiciliği görebiliyorum. Planım dövmesini ve numarasını almak. Sanırım bekar. Biraz araştırma yaptım."

"Takip mi ediyorsun yani?"

JP omuz silkti. "Etrafa etiket yapıştırmayalım, tamam mı?"

Emlak satışı düşüncesi bir kez daha içimi heyecanla doldurdu. Lucas ve Jerome'un Dirty Dog'un envanterinin büyük bir kısmını satın almak için komplo kurmasından sonra tam da ihtiyacım olan şeydi. Hâlâ evimi dolaşıyordum.

ama toplu alım yapmam gerekiyordu. Belki bu gece bir pazarlık yapabilirdim. Avlanmanın heyecanı ve pazarlık yapmanın keyfi şimdiden iliklerime işlemişti. Bu benim bağımlılığımı. Bağımlılığım.

"Evet, kesinlikle gideceğim. Umarım iyi bir tane olur."

JP ciyakladı. "Harika!"

Kapı zili çalmadan hemen önce öğle yemeklerimizi bitirdik. Biraz dikkatim dağılmış bir halde, dışarı çıkıp hazine avına çıkmadan önceki saatleri sayıyor ve Lucas'la olan geleceğim hakkındaki sorularımı bir kenara bırakıyordum.

Saat altı kırk beşte antebellum malikânesine yanaşım. Yolda başka araba yoktu, bu da kapıların ardındaki mal yükü ve benim gibi insanların en iyisini almak için erken gelmeye alışkın olduğu gerçeği göz önüne alındığında biraz çılgıncaydı. Gerçekten de çok geç kalacağımı düşünmüştüm. Kaç tane el ilan dağıtıldığını merak ettim, çünkü normal emlak satış sitelerinin hiçbirinde ilanını görmemiştim.

Malikâne, perili tarlalarla ilgili bir dizinin seti olabilecek gibi görünüyordu. Eski, tam olarak harap değil, ama yaşını gösteren görkemli bir kadın. Mavi Canavar'ı park ettim ve dışarı çıktım. Jerome öğle yemeğinden döndüğünde ona el ilanını göstermişim ve o da beni hemen terslemişti. Bana bu gece hiçbir koşulda gelemeyeceğimi, çünkü kendisinin bana eşlik edemeyeceğini söylemişti. Kız kardeşinin uçakla geleceğini ve onu almaya söz verdiğini tamamen unutmuştum.

Ama bu fırsatı kaçırmak istemedim. *Belki* ona küçük bir beyaz yalan söyleyip sabah onunla geleceğime söz vermişim. Ve gelirdim de.

-Mavi Canavar'a sığmayan eşyalarımı almak için.

Yoldan gelen başka bir arabanın sesi beni aceleyle merdivenlerden yukarı çıkardı. Belki de ilk gelen akbaba ben olmuştum.

Zili çaldım ve sabırsızlıkla bekledim. Evin içinden ayak sesleri geldi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kapı gıcırdayarak açıldığında talep ettim. Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Keskin bir ağrı boynumu sıkıştırdı ... ve her şey karardı.

46 *Lucas*

Saat yediye birkaç dakika kala ofis binasına yanaşım. Haines'le yeni kampanya merkezinde buluşacağımı sanıyordum. Bir yanım tamamen reddetmek istemişti ama merak beni alt etti. Dürüst olmak gerekirse, merak ve hırs.

Altıncı kattaki lobinin kapısında Haines'e Oy Verin yazan büyük bir tabela vardı. *Kampanyaya başlamak için asla erken değildir.* İçeri girdim ama resepsiyon alanı boştu. Yine de adamın kendisi çıkana kadar çok beklemem gerekmedi.

"Hızlı. Bir erkekte bunu severim, Titan."

"Haines."

"Geri gel. İçecek bir şey ister misin?"

"Gerek yok." Onu ağır, koyu renk mobilyalar ve deri kulüp sandalyeleri olan ahşap panelli bir ofise kadar takip ettim. Havada puro dumanı kokusu asılıydı. Bir büfeye geçti ve kendisine viski olduğunu tahmin ettiğim bir şey doldurdu.

"Emin misin?"

"Ben iyiyim. Sadece ne istediğine karar verdiğini öğrenmek için buradayım. Bana."

Haines kristal sürahinin kapağını yerine yerleştirdi ve masaya doğru ilerledi. Pencere. O oturmadı, ben de oturmam. Bu bir güç oyunuydu ve ben

onları kazanmaya yabancı değil.

"Küçük, seksi bir yan parçan olduğunu fark ettim." İfadesi beni şaşırttı ama yüzümü soğukkanlı tuttum.

"Özel hayatımın senin için neden bu kadar ilginç olduğu konusunda hiçbir fikrim yok," dedim, ses tonum konunun hoş karşılayacağım bir tartışma olmadığını açıkça ifade ediyordu.

"Gördüğünüz gibi, benim ilgilendiğim şey de tam olarak bu." Yüz ifadesi keskin bir ifadeye büründü. "Bir sorunum var ve bunu çözmemeye yardım edebilecek kişi sensin. Ve benden bir şey istediğin için, bir anlaşma yapabileceğimizi düşündüm."

"Yve'in bununla ne ilgisi olabilir ki?"

Haines'in gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. "Ah, bizim küçük Yvie artık büyüdü. Yıllardır onu pek görmedim. Yine de bir kez daha başımın belası oldu."

Tanıdık ses tonuyla sustum, içimdeki her şey buz kesti. "Kendini açıklamaya hazır olsan iyi edersin."

"Hiçbir fikrin yok, değil mi? Yve'yi küçüklüğünden beri tanıyorum. Altı yaşından beri, belki? Annesi benim bir *arkadaşım*."

Yve'nin annesinin zengin bir adamın metresi olduğuna dair itirafı anında aklına geldi ve parçalar bir araya geldi. "Annesi senin metresin demek istiyorsun. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa Haines, söyle gitsin." Büyük açıklamasının bende daha fazla duygu uyandırmamasından hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatı. Bu adam, benim bazı şirketlerle pazarlık yaptığının farkında değildi.

dünyanın en saygın işadamlarıyla karşılaştı ve galip geldi. "Yve'nin benim de gelinim olduğunu biliyor muydun? Bir zamanlar

Bu kez, onu kendine ait güzel bir eve yerleştirip bir yandan da becermek yerine, benim salak oğlum kızla evlenmesi gerektiğini düşündü."

Bu açıklama istediği etkiyi yarattı. İnançsızlık. İnanılmazlık. Öfke.

Hepsi yüzümde parlamış olmalı ve gözleri memnuniyetle parladı.

"Onu döven piç senin oğlun mu?" Ses tonum sessiz ve ölümcüldü.

"Hepsi yalan," diye tükürdü Haines, memnuniyeti ölüyordu.

"Yara izlerini gördüm," diye homurdandım.

"O zaman bunu hak etti," diye cevap verdi, sesi yükseliyordu. "Özellikle de o ve diğer küçük sürtük yüzünden hapse girdiği için. Hayatının en güzel yıllarından bazıları gitti."

"Sen neden bahsediyorsun?" Yve neden bana bunlardan hiç bahsetmemişti? Ama yine de ben de ona derin, karanlık sırlarımdan bahsetmemiştim.

Haines elindeki burbon bardağını pencere kenarına çarptı. "Yve onu kışkırttı, boşanmak istediğini söyledi. Üzgün olmakta haklıydı, sonra da kafasını dağıtmak için iyi bir zaman aramaya başladı ve yanlış kızı seçti."

Zaten midemi bulandıran bu açıklamadan duyduğum tiksinti daha da arttı. "Yanlış kızı mı seçmiş?"

"Kaltak ona tecavüz ettiğini söyledi ve babası bir yargıçtı. Olayın olduğu sırada federal arazideymişler, bu da onun şansına. Onu asgari güvenli bir federal hapishaneye soktum, böylece Angola'daki tüm hayvanlarla birlikte içeride olmak zorunda kalmadı."

Nutkum tutulmuştu. Tamamen nutkum tutulmuştu. Johnson Haines'in de nutku tutulmuştu.

"Annem, benim haberim olmadan boşanmalarını sağladı ve sonra Yve benim sorunum olmaktan çıktı. Annesi onunla bağlarını kopardı ve ben de artık bana sorun çıkarmayacağını düşündüm. Ama *hayır*, tabii ki öyle olmadı. O küçük sürtük her şeyi karmaşıktırmak zorunda."

"Orada dur bakalım." Bir kelime daha ederse onu öldürebilirim.

Ama Haines uyarımı dikkate almadı ve iğrenç hikâyesinin geri kalanını anlatmaya başladı bile. "Jay, oğlum, hapisteyken sonunda küçük tatlı bir kızla tanıştı ve sonra şartlı tahliye oldu. İkisinin şehir dışına taşınmalarını ve sakın bir hayat yaşamalarını ayarladım ama Jay, Yve'ye takılıp kalmaktan bir türlü vazgeçemiyor. Nişanlısı anlaşılır bir şekilde sabrını kaybediyor ve oğlumu kaybedeceğinden korkuyor. Bu yüzden Yve'nin yolumdan çekilmesini istiyorum. Jay'in onunla bir daha asla şansının olmayacağını anlaması gerek. Jay'in her zaman nefret ettiği şeylerden biri de bir kadını elinde tutma fikriydi. Bu yüzden onunla evlendi. Onu bir fahişe yapmak istemedi."

Haines bana şeytani bir gülümseme verdi. "Bil bakalım ne oldu? Yapacağın şey tam olarak bu. Yve'i kendi fahişen yapacaksın. Onu güzel, küçük bir eve yerleştir, şehirde dolaşmasına izin ver ve sonra kendine insan içine çıkabileceğin düzgün bir kadın bul. Belki o zaman Jay sonunda onun gerçek yüzünü, ailesindeki diğer kadınlar gibi olduğunu görür. İyi giden bir işi var ve tekrar batırmayacağına dair ona güvenmiyorum."

Kırmızı bir sis görüşümü bulandırdı. "Sen bir pisliksin, Haines. Sen ve çocuğunuz. Sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Yve'in benim korumam altında olduğunu anlasan iyi edersin - senin sikik metres tutma tanımın gibi değil - ama bu, onu tehdit eden herkesin peşine elimdeki her şeyle düşeceğim anlamına geliyor."

Homurdandı. "Ve sen bu faturayı -ve potansiyel olarak milyarları- o küçük fahişe için feda etmeye razı mısın? O buna değmez, sana söz verebilirim."

Ona doğru bir adım attım. "Bir kelime daha edersen, o pencerenin ve kaldırımındaki cesedinin karıştığı gizemli bir kaza yaşarsın."

Haines'in yüzü buruştu ve pencereden uzaklaştı. Güzel, benden korkması gerekirdi. Korkunç bir orospu çocuğuydum.

"Burada yanlış adamı düşman ediniyorsun evlat."

"Siktir git, Haines. Ben senin oğlun değilim ve bundan da çok memnunum." Ona bir adım daha yaklaştım ve çift çenesinin titrediğini görünce sırtıttım.

"Bana dokunursan sonunun hapishane olmasını sağlarım Titan."

"Birinin düşman olarak isteyeceği türden biri olmadığını mı düşünüyorsun? Seni satın alabilir, satabilir ve öyle hızlı gömebilirim ki kimsenin seni kurtarmaya gelme şansı olmaz. Beni anlıyor musun? Ve eğer Yve Santos'un yanına yaklaşırsan ya da onun bir an bile uykusunu kaçırarak ya da endişelenmesine neden olacak bir şey yaparsan, yapacağım şey tam olarak bu olur. Ona bulaşırsan, bana bulaşmış olursun."

"Faturan öldü."

"Boş ver tasarıyı. Senin yardımını kabul edeceğime projeyi kendim öldürürüm."

Haines bardağı büfenin üzerine çarptı. "Büyük bir hata yapıyorsun. O buna değmez."

"İşte burada yanılıyorsun. O tüm bunlara ve daha fazlasına değer." Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. Yve'ye ulaşmam gerekiyordu. Hemen.

YAVAŞÇA LY'YE GELDİM. Başım ağrıyordu ve dilim kuru ağzımın çatısına yapışmıştı.

Ne olmuştu böyle? Nerede olduğumu anlamaya çalıştım ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Gözlerimi açtım ve bir çiftlik evindeki salona benzeyen yüksek tavanları tanıyamadım.

Malikane. Satış.

Hareket etmeye çalıştım ama ellerim ve ayaklarım bir sandalyeye bağlıydı. Aşağı baktım ama başımı hareket ettirdiğim anda midem safra ve korkuyla çalkalandı.

Koli bandı. Bir sandalyeye bantlanmıştım.

Odaya biri girdiğinde eski ahşap zemin gıcırdadı ve içimdeki zihinsel ve duygusal gücün her parçasını takviye ettim.

Odaya girmeden önce usulca mırıldanan bir kadın sesi duydum. Onu gördüğümde, her şeyin karanlığa gömülmesinden önceki an şiddetli bir şekilde geri geldi.

"Sen."

"Oh, Yve. Oldukça rahatsız görünüyorsun," dedi Jennifer, ses tonu alaycı bir şekilde gerçek bir endişeden yoksundu. "Yine de bana katılabildiğine çok sevindim." Ellerini belinde kavuşturmuştu ve ben o ellerin nasıl

Sıksa sarışın sürtük boynuma bir iğne batırabilir ve bir şekilde mükemmel saç tokasındaki tek bir saç telini bile karıştırmadan beni bir sandalyeye sürükleyip bantlayabilirdi.

Ama anlamadığım şey *neden olduğuydu*.

"Kimsin sen?" diye sordum.

O açıklayana kadar muzaffer gülümsemesinin hiçbir anlamı yoktu. "Ben yeni Bayan Johnson Haines Jr.'ım."

Başım sanki alternatif bir boyuta zorlanmışım gibi döndü. "Ciddi olamazsın."

"Tabii ki ciddiylim." Bir adım öne çıktı ve elini uzatarak parmağındaki pırlantayı gösterdi. "Şartlı tahliye edildiği gün evlenme teklif etti."

Kadın delirmişti. Başka bir açıklaması yoktu. "Onunla hapishanede mi tanıştınız?"

"Mahkûmların konuşacak birine ihtiyacı olmadığını mı düşünüyorsun? Onları sevecek birine? Bu hiç nazik bir davranış değil, Yvie."

Bana Jay'le aynı isimle hitap etmesinden nefret ediyordum -daha bir yumruk atmadan ya da tekme atmadan hemen önce.

"Nerede o?" Garip bir şekilde, neredeyse onun yerine burada olmasını istiyordum çünkü en azından onun delilik anlayışını anlayabiliyordum. Onunki tamamen yabancı ve öngörülemezdi, tabii delilik gerçekten öngörülebilir olabilirse.

"Dışarıda ve bu kadar heyecanlanması onun için iyi değil." Alaycı ve tatlı tonu yerini acı ve sert bir tona bıraktı. "Özellikle de senin gibi bir pislik için. Adamı mutlu bile edemeyen biri. Neden hâlâ sana kafayı taktığını anlamıyorum. Sadece hayatına *devam* etmesi gerekiyor."

"Öyleyse o-"

Jennifer başını salladı ve dilini gıdıkladı. "Hayır, Yvie. Tabii ki hayır. Senin ve fahişelik yöntemlerinin yüz metre yakınına bile yaklaşmasına izin vermem. Bazen erkekler kendileri için neyin iyi olduğunu bilmezler."

"O zaman ... kim?"

Yaklaştı ve ben de Chanel No. 5'in kokusunu aldım. "Sen mi?"

Jennifer gülümsedi ama bu sınırdan ya da tamamen deli bir insanın gülümsemesiydi. "Sana neden bu kadar taktığını hâlâ anlayamıyorum. Aylardır tek konuştuğu şey seni cezalandırmak için yaptığın yanlışlardı. O bardağı taşıdığım için bana teşekkür etmeliydin. Bu onu çok kızdırdı." Gözleri sertleşti. "Bırakmalıydım,

Yine de. Bu ona senin değişmediğini gösterirdi. Evine girmesine izin vereğimden değil. Hayır, ben erkeğimin tasmaşını sıkı tutarım. Eminim bu konuda bir şey bilmiyorsundur."

Demek bardağın yerini değiştirmişti. Parfm almıştı. Mesajı aynaya bırakmış.

"Peki ya patlama?"

Yüzünde hastalıklı bir neşe ifadesi belirdi. "YouTube çok kullanışlı. Gerçekten her şeyi yapmayı ğrenebiliyorsun. İnsanların olmaları gereken yerde kalmalarını sağlamak dışında." Gülümsemesi arpıtıldı. "nk o zaman bu tartışmayı yapıyor olmazdık, değil mi?"

"Neden?" diye sordum. "Deli misin sen?"

"Yaratıcı terimini tercih ederim. Seni takip etmek, onun seni takip etmeye çalışmasını takip etmek, çok yorucu olmaya başladı. Sadece evlenmek ve hayatımı yaşamak istiyorum. Her şeye burnunu sokmana ihtiyaım yoktu. Jay *beni* seviyor. *Sadece beni*."

"Güzel. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Ama ilk aşkını unutamıyor gibi görünüyor. Ben de yardım edebileğimi düşündüm." Elini kaldırdı ve bir bıçağın keskin gümüş bıçağı ışığı yakaladı. "Seni resmin dışında bırakarak."

48 *Lucas*

ASTON'u terk ettim ve eve doğru yola çıktım. Yve telefonunu açmıyordu ve saatler önce bana gönderdiği mesaj tamamen belirsizdi. Bir sonraki aramam Jerome'a oldu, Tanrı'ya şükür üçüncü çalışta açtı.

Selamlama zahmetine girmedim. "Hangi cehennemde o?"

"Evde olmalı," diye cevap verdi. "Ben de şimdi havaalanından çıkıyordum. Monica'nın uçağı yirmi dakika gecikti ve tıbbi bir acil durum nedeniyle Baton Rouge'a yönlendirilmek zorunda kaldı. Bu gece geç saatlerde burada olacak."

"Yve de öyle dedi. Bu gece geç saatlerde evde olacakmış. Bir mesajla."

Jerome hattın diğer ucunda bir süre sessiz kaldı. "Gitmeyeceğini söyledi."

"Nereye gitmeyecekmiş?" "Nereye?" diye sordum.

"Büyük bir emlak satışına. Bu gece. Satıcılar ve toptancılar ön gösterim yapacak. Gitmek istedi ama ona gelemeyeceğimi söyledim. Yarın gideceğine söz verdi."

Yve ve bir emlak satışı. Bu çok mantıklıydı ama yine de paniğim artmıştı - dairesinin patladığı ve ona ulaşamadığım sabahtan beri hissetmediğim bir panik. O sabah her şey iyice netleşmeye başlamıştı: Yve önemliydi. Hem de çok. Ve bu gece Haines ultimatomeni verdiğinde onu işe tercih etmişim. Ben de geri attım.

Çünkü bu onu incitmek anlamına gelirdi. G r n   e göre geçmeyeceğim tek çizgiyi resmen bulmu tum.

Onu evimde, yatağımda, hayatımda istiyordum ve bunu tehlikeye atacak bir şeyin olmasına asla izin veremezdim.

Kırmızı ı ıkta yava ladım. "Satı ın adresi sizde var mı?" Panik yatı mı  olsa da içimi bir önsezi kapladı. Haines'in tecavüzden hüküm giymiş oğlu hâlâ dı arıdaydı ve Haines'e göre hâlâ saplantılıydı. Ve Yve yalnızdı. Onu savunmasız bırakamazdım.

"Adresi hatırlamıyorum ama JP'de olacak. Ondan alıp sana mesaj atarım. Seninle orada buluşuruz."

Neredeyse ona buna gerek olmadığını söyleyecektim ama ikimiz de oraya gidersek belki Yve sonunda onun güvenliğini ne kadar ciddiye aldığını anlayabilirdi. Bu bir oyun değildi ve o da bunu biliyordu. Eski sevgilisinin neler yapabileceğini herkesten iyi biliyordu ve ben de onun bir daha böyle bir risk almamasını sağlayacaktım.

"Tamam. Orada g r    r z."

Beklemek için bir otoparka girdim ama Jerome bana mesaj atmak yerine birkaç dakika sonra aradı.

"JP'ye göre satışa gitmiş," diye bildirdi. "Ama benim fark etmediğim bir şeyden de bahsetti. El ilanı bugün bir sokak çocuğu aracılığıyla gelmiş, postayla ya da tanıdıkları biriyle değil."

"Bu kulağa normal gelmiyor."

"JP bunun biraz garip olduğunu düşündü, özellikle de yüksek kaliteli ürünler olduğu ve Yve'nin baktığı normal yerlerin hiçbirinde satış listesinin bulunmadığı göz önüne alındığında."

"Bana adresi ver."

O adresi verirken ben de GPS'e girdim. İçimde aciliyet ve öfke birbirine karı tı.

Yüksek kaliteli eşyaların satıldığı bir emlak satışı, alışılmadık bir bildirim ve yine de ... Yve'ın karşı koyamayacağı bir şey.

"GPS yirmi dakika diyor. On dakika içinde orada olurum. Bir şey çıkmazsa seni ararım. Ama bu doğru gelmiyor."

"Katılıyorum. Lütfen yolda kendini  ld rmemeye alı ," diye yanıtladı Jerome.

"Tamamdır." Telefonu kapattım ve kükreyerek otoparktan ıktım.

Hennessy bir sonraki aramamdı. Belki aşırıya kaçmışım ama bu seferki içime kadar kötü hissettirmişti.

"Yve'nin eski kocası. Ona kafayı takmış," dedim telefonu açar açmaz.

"Sana da merhaba Titan. Sen neden bahsediyorsun?"

"Yve'nin eski kocası. Dairenin patlamasına sebep olan kişi o olmalı."

"Elimizde hâlâ bir ipucu yok, o yüzden bulabildiğimi alacağım."

Emlak satışıyla ilgili bilgileri ve içgüdüsel tepkimi aktardım. "Zararsız olabilir," dedi Hennessy.

"İşimi şansa bırakmayacağım."

"Kahretsin, dostum. Arabayla mı gidiyorsun?" "Hemen şimdi."

"Desteğe ihtiyacın olursa ara."

"Ceset torbasına ihtiyacımız olursa seni ararım." Cevap veremedi telefon kapattım.

49

Yve

JENNIFER bıçakla bana YAKLAŞTI, ama savaş ya da kaç tepkimi lanet olası koli bandı engelledi. Onu konuşturmam gerekiyordu. O bıçakla gelecek acıdan gerçekten ama gerçekten kaçınmam gerekiyordu. Bilirsiniz, ya da ölmek. Uğruna yaşayacağım çok şey vardı.

Bir sandalyeye bantlanmış, elinde bıçak olan çılgın bir kaltakla yüzleşirken, birçok şey tamamen netleşti. Lucas Titan'a aşkıttım.

Bir daha asla aşık olmayacağıma yemin etmişim -özellikle de zengin bir adama- ama Lucas söz konusu olduğunda bu bir seçim değildi. Beni asla sahip olunması gereken bir varlık gibi hissettirmemişti. Tam tersine, bana değerli ve korunmaya değer olduğumu hissettirmişti. Kim olduğunu ya da neye sahip olduğunu ona karşı kullanamazdım çünkü bunların hepsi onu Lucas Fucking Titan yapan şeylerin ayrılmaz bir parçasıydı. Ve onu seviyordum.

Onun da beni sevip sevmediğini bilmiyordum ama bunu öğrenmeden ölmeyecektim.

"Neden dükkânı satın almak istiyormuş gibi yaptın?" Hem bir sohbet başlatmak için hem de bu kısım hâlâ mantıklı gelmediği için sordum.

Jennifer o çılgınca, *bir sürü vidayı gevşetmişim* gibi gülümsedi. "Çünkü Jay burayı senin işletmenden çok etkilenmiş görünüyordu. Sadece küçük, aptal bir dükkân. Gerçekten ne kadar zor olabilir ki? Ve rol yapmıyordum. I

onu satın alıp çalıştıracam. O zaman *benim* çalıştırmamdan etkilenebilir."

Aynı argümanın parfümü almak için de geçerli olup olmadığını merak ettim. Çünkü Jay bende beğendiyse, onda da beğenirdi. Bana benzemek için fazla sarışın ve sıskaydı ama tarzı, elbisesi, ayakkabıları ve saç modeline kadar oldukça benziyordu. Jay'in yanında bir şekilde daha güvende olacağını umarak beni taklit etmeye mi çalışıyordu? Bunu neden istesin ki?

"Sana vuruyor mu?" Sormanın iyi bir fikir olup olmadığını tartmadan soru ağzımdan çıkmıştı.

Çenesini kaldırdı. "Jay bana asla zarar vermez. Ona asla bir sebep vermem." Ters ters bakarak ekledi: "Bazı insanların aksine."

Yine mi bu? Bir şekilde benim hatam olduğu için istismara uğradığım fikri. Müthişti. Hâlâ bu konuda olduğumuza sevindim. Siktir et onu.

"Dairemi havaya uçurduğunu biliyor mu? Şu anda ne yaptığını biliyor mu?"

Güldü ve bu ses omurgamdan aşağı buzlu su damlamasına neden oldu. "Erkeklerin her küçük şeyi bilmesine gerek yok, aptal kız. Ve bu onun kendi iyiliği için. Neden biliyor musun? Çünkü senin adını bir mezarın üzerinde gördüğünde, bir daha asla senin için endişelenmeyecek."

"Beni incittiğini öğrenirse senden sonsuza dek nefret edeceğinden korkmuyor musun?" Çılgınca bir varsayımı ama belki de bana hâlâ aşık olduğunu düşünseydi, beni incitmesini istemezdi. Ve ben çaresizdim.

"O beni seviyor. Bir gün bana teşekkür edecek."

Farklı bir yol denedim. "Bence yanlış hesap yapıyorsun. Jay beni geri istemiyor. Hatta bana kendisi zarar vermek ister. Yani onun yapmayı tercih ettiği bir şeyi elinden alıyorsun. Bu nasıl adil olabilir?"

Bu sunabileceğim en iğrenç ve en berbat argümandı ama yine de çaresizdim.

"O zaman belki de sana ne olduğunu öğrenmesine asla izin vermem."

"Kaybolursam merak etmeyi bırakacağını mı sanıyorsun? Bunun beni aramaya devam etme olasılığını daha da artıracığını düşünmüyor musun? Bu iş planladığın gibi gitmeyecek Jennifer. Söz veriyorum."

Yaklaştı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Tam olarak planladığım gibi olacak ve o asla farklı bir şey bilmeyecek."

Ön taraftaki araba yolunda çıtırdayan çakıl sesleri dikkatimizi çekti. Midem yine çalkalandı.

"Bundan emin misin?"

Başını kaldırdı. "Bu o değil-" Uzaktan mekanik bir motorun sesi geliyordu.

Garaj kapısı. Bu oydu.

Jay Haines'i bir daha görmekten mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim ama o olmasını umuyor ve dua ediyordum. Kaçmak için bana zaman kazandıracak herhangi bir şey. Bu benim en kötü kâbusumun hayata geçmesi olsa bile.

Jennifer elini kalçasına götürdü, tükenmiş ve belki de biraz paniklemiş görünüyordu. "Birkaç saat daha eve gelmemesi gerekiyor."

"Görünüşe göre bir açıklama yapman gerekecek."

Evin içinde bir yerde bir kapı açıldı ve ağır ayak sesleri ahşap zeminde gümbürdedi. Eski kocamı yıllardır ilk kez görmek için kendimi hazırladım.

Salona girdiğinde kalp atışlarım hızlandı. Hâlâ uzun boylu ve sarı saçlıydı ama şimdi yaklaşık elli kilo daha ağırdı ve bunların hiçbirisi kas değildi. Mavi gözleri üzerime dikildi ve yuvarlak yüzü şaşkınlıkla kıvrıldı.

"Yve?"

"Selam Jay. Nasıl gidiyor? Hapisteyken yeni bir arkadaş bulmana sevindim." Bu sözleri o şakacı tonda söyleyecek kadın cesareti nereden gelmişti, asla bilemeyeceğim.

Gözleri Jennifer'a kaydı. "Jenny, neler oluyor? Ne yapıyorsun?"

Bıçağı arkasına saklamıştı ve sözleri bana karşı kullandığına hiç benzemeyen bir tonda çıkmıştı. "Peşimden geldi; ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsin. Kendimi korumak zorundaydım."

Dudaklarımdan bir kahkaha havlaması kaçtı. "Hikayen bu mu? Peşinden geldiğimi mi? Beni takip ettiğin, evime zorla girdiğin, aynamın üzerine tehdit notları bıraktığın ve evimi havaya uçurup beni öldürmek için buraya çektiğin değil mi? Eminim bunu yutacaktır."

Jay her zamanki gibi şaşkın görünüyordu. "Neden bahsediyor Jenny? Sen asla Yvie'yi incitecek bir şey yapmazsın. Biliyorsun ki o-"

"Senin geçmişin! O senin geçmişin, ben de senin geleceğimin! O hiçbir şey. Önemli olan tek kişi benim!"

Ve tren resmen Çılgın Şehir'e girmişti.

Jay yaklaştı ve şu anda ona beni kurtarabilecekmiş gibi, küçük sarışına ise odadaki en bk tehditmiş gibi bakıyor olmam ironiden de öte bir şeydi. Ama bu bir hata olurdu.

"Nasılsın, Yvie?"

Ben bir sandalyeye bantlanmışken Jay'in benimle normal bir sohbete başlayabilmesi, onun da tamamen orada olmadığının bir başka işaretiydi.

Yutkundum. Bu konuşmayı gerçekten yapmak istemiyordum ama alternatifi her neyse onu daha da fazla istemiyordum çünkü kapıdan sağ salim çıkmamı içerdiğinden şüpheliydim.

Ayaklarımın yanına melmeden önce beni daire içine aldı. "Sana bir soru sorduğumda bana cevap ver, Yvie. Kurallarımızı şimdiden unutmuş olamazsın."

Acı ve utanç dolu tüm anılar gmn önüne geldi.

Jay'in lanet kuralları. Çok fazla kural vardı. Sürekli değişiyordu, bu yüzden takip etmek ya da doğru yapmak imkansızdı. Sonlara doğru, uymam gereken bilinmeyen bir *kurala* takılmadan geebildiğim nadir gnlerdendi.

Her eski yara ve sakatlık, sanki başlarına gelecekleri biliyorlarmış gibi, hayalet acılar içinde parlıyordu. Kaburgalarım, kprk kemiğim, sol kolum, sağ elimin parmakları ve sayısız diğerleri. Doğruldum, her şeyi kilitledim. Artık bir kurban değildim. Onun önünde bir köpek gibi sinmeyecektim.

"Ben harikayım, Jay. Sadece harikayım. Ve erkek arkadaşım, nişanlının beni sandalyeye bağladığını öğrendiğinde kıına tekmeyi basacak."

Lucas'tan ilk kez bir şey olarak bahsediyordum, gerçekten. Ama o anda onu düşünmek bana güç verdi.

Bu yanlış bir hareketti.

"Erkek arkadaş mı? Sen hâlâ benim lanet olası karımsın. Lanet olası kğıtlarda ne yazdığı umurumda değil. Sen *bana aitsin*." Elini savurdu ve beni elmacık kemiğimin üstünden yakaladı.

şok -uzun zamandan beri ilk kez tekrar vurulmanın verdiği şok- acıyı hissetmeden önce içime yayıldı.

"Ne oluyor be?" Jennifer'ın çığlık çığlığa söylediği sözler kulaklarımı deldi. "Ben senin karın olacağım. Onun *hiçbir* anlamı yok!"

Jay dönüp ona baktı ve ben de kendimi tutamayıp onu izledim. Bıçakla el hareketi yapıyordu.

Hay aksi.

"Onunla ne yapacağını sanıyorsun Jenny? Onunla ne yapacağını sanıyorsun?"

"Ben sadece yapmam gerekeni yapıyorum."

Jay'ın ciğerleri kabardı ve kendini kaybetti. Sıska sarışına saldırdı ve bıçağı elinden aldı. Elini kızın boynuna dolayıp onu yerden kaldırırken bıçak yere çarptı ve ayaklarımın birkaç santim yakınına düştü.

Oh, kahretsin. Ölmek için burada değildim ve kesinlikle bir cinayete tanık olmak için de burada değildim. Jay yeterince zarar vermişti.

Mor pompamın ucuyla uzandım ve bıçağı yaklaştırdım. *Onu yerden nasıl kaldıracağım?* Sonra ayaklarımı birleştirip kaldırmaya çalıştım ama bıçak bir gümbürtüyle daha yere düştü. *Bu iş filmlerde çok daha kolay görünüyor.*

Bu saçma düşüncem, birinin kapıya vurmasıyla kesildi.

Jay Jenny'yi kanepeye fırlattı. "Sakin kıpırdama, Jen."

Sarışın şok olmuş gibiydi, yüzü solgun, saçları dağınıktı ve gözyaşları yanaklarında maskara karası izler bırakıyordu.

Gerçekten de ona daha önce hiç vurmamıştı. İlk sefer her zaman en şok edici olandır.

Yerdeki bıçağa tekrar baktım. Adam bir daha asla kimseye vurmuyacaktı.

50 *Lucas*

Çakıllar uçuşuyor, arabamın panellerine çarpıyordu ama umurumda değildi. Aradım, aradım ve Yve hiç cevap vermedi. Kendime burada telefonun çekmediğini söylemeye çalıştım ama telefonum mükemmel çalışıyordu, bu yüzden bahanem boşa çıktı.

Kükreyerek garaj yoluna çıktım ve arabayı sarsıntılı bir şekilde durdurdum, sonra dışarı atladım ve ön merdivenlerden yukarı sıçradım. Kapı kolunu çevirdim ama kilitliydi, ben de yumruğumla masif ahşaba vurdum.

İçeriden ayak sesleri geldi ve kapı yırtılarak açıldı.

Johnson Haines'in daha genç bir versiyonu karşımda duruyordu. Düşünmedim - düşünmek zorunda değildim - sadece savurdum, boks dersimdeki hareketler devreye girdi, birkaç kirli hareketle birlikte kendiminkileri de yaptım. Çeneye sağ kroşe, aparkat, bağırsağa diz. Koridorun zeminine çarptı ve anında koruyucu bir topun içinde yan tarafına yuvarlandı.

Saniyeler içinde tekrar onun üzerindeydim. Onu ters çevirerek dizlerimin üzerine köktüm ve ellerimi boğazına doladım.

Ölecekti.

Bir çığlık dikkatimi altımdaki adamdan ayırdı. "O ölürse, kız da ölür."

Soluma baktığımda, salonun ortasındaki bir sandalyeye bantlanmış halde oturan Yve'in boğazına bıçak dayamış ufak tefek bir sarışın gördüm. Haines inledi

ama gözlerimi Yve'den ayırmadım. Konuşmak için ağzını açtı ama sarışın bıçağı Yve'in boynundan bir damla kan akana kadar sertçe bastırdı.

Tutuşumu bıraktım ve Haines ayağa fırlayarak ben tepki veremeden yanağıma bir darbe indirdi. Ona doğru savrulurken tek görebildiğim Yve'in boğazından aşağı damlayan kandı.

Öfke, çaresizlik ve on sekiz yaşında o dağın yamacına çıktığımdan beri hissetmediğim bir inançsızlık içime çöktü. Halat yıpranmıştı ve onu yakalamak için saniyelerim vardı ama yakalasaydım muhtemelen düşüp ölecektim.

Bu imkânsız bir seçimdi; ya kendi hayatımı riske atacaktım ya da babam ölecekti. Hayatım boyunca beni sözlü olarak taciz eden adam; asla yeterince iyi olamadığım adam. Bir saniye bile tereddüt ettim ve ipe doğru hamle yaptığımda artık çok geçti.

Yıllarca peşimi bırakmayan o anın pişmanlığıyla yaşamak zorunda kalmıştım. Eğer Yve için pişmanlık duyarak yaşamak zorundaysam, ben ... Bu bir seçenek değildi. Her seferinde onun hayatını kendiminkine tercih ederdim.

Çünkü onu seviyordum.

Haines'i kendimden uzaklaştırdım ve kollarımı açarak ayağa kalktım. "Benden bu kadar. Ona zarar vermeyin."

Ayağa fırladı. "Öleceksin."

Ama ölürsem onu onların merhametine bırakmış olurum ve bu da Yve için ölümden daha kötü bir kader olurdu. *Peki Titan, ne yapacaksın?* Beynim benimle alay etti.

Ben de bana doğal gelen şeyi yaptım, ucuz bir vuruş yaptım.

Haines bana doğru hamle yaptı ve ben de dizimi taşaklarına Con Leahy'ye yaptığımdan bir düzine kat daha sert bir şekilde geçirdim. Vanessa'nın kaybı için kavga etmek, yüzümü kurtarmaya çalışmak, bunun yanında hiçbir şeydi.

Yve gururumdan daha değerliydi. O her şeye değerdi.

Haines tekrar yere düştü ve ben de yüzüne sert bir tekme indirdim. Burnu kırıldı ve kafası yana düştü.

Yve çığlık attı.

Kadına saldırdım ama artık çok geçti. Kadın bıçağı Yve'in boğazına saplamıştı ve kanla kaplı bıçağı sanki doğrudan Yve'in göğsüne saplayacakmış gibi kaldırdı.

Kadına doğru atıldım ve onu yakaladım. Kafası yere çarptı ve hareket etmedi. Dizlerimin üzerine çökerek Yve'nin önüne kaydım. Gözleri

hala açıktı ve gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. Boynundaki kesikten sızan kan karşısında dehşete kapılarak gömleğini çıkardım ve boğazına bastırdım.

Yve gözyaşlarının arasından güldü. "Ölmeyeceğim. Yeterince derin değil. O ibnenin teki."

"Kapa çeneni, Yve."

Gömleği indirdim, sonra bandı iki elimle kavradım ve onu kurtarmak için yırttım. Ön kapı hızla açıldı ve Jerome kayarak antrede durdu. Silahını çekmiş, ikimizi de görüyordu.

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi. "Çığlığı duydum ve-"

Haines bir korku filmindeki lanet olası katil gibi yerden kalktı, iki eliyle Jerome'un bacaklarına sarıldı ve ayaklarını altından çekti. Jerome yere düştü, kafatası fayansa çarparak çatladı ve silah Haines ile benim arama düştü.

İkimiz de ona doğru atıldık ama ben daha hızlıydım çünkü ben Lucas Titan'dım ve bu hayatımın dövüşüydü.

Bu sefer tereddüt etmedim. Haines'in kalbine nişan alarak tetiği üç kez çektim ve bir daha asla nefes almadı.

"Seni uyarmıştım," diye bağırды sarışın.

Lanet olsun bana. Neden yerde kalamıyorlardı ki?

Bıçağı yine Yve'ye doğrulttu. Bu sefer böğrüne bastırıyordu.

Silahı kaldırdım ve nişan aldım. Yve'nin arkasına eğildi ve onu canlı kalkan olarak kullandı.

"Vur onu, lanet olsun," diye bağırды Yve.

Önümde bir seçenek vardı ama bu sefer ne onun ne de benim hayatım söz konusuydu. "Hayatta olmaz. Seni vuracağım."

Manyakça bir kahkaha odada yankılandı. "Her halükarda ölecek."

"Ben kimsenin kurbanı değilim," dedi Yve, sözleri bir yemin gibiydi.

Sol dirseği geriye doğru fırladı ve sarışının kolunu kavrayıp büktü. Bıçak yere düştü ve kadın çılgılık attı. Bir saniyeden kısa bir süre içinde üzerine atıldım, iki elini de arkasından sürükledim. Vahşi bir köpek gibi dişlerini gösterdi ve Yve onun yan tarafını tutarak döndü.

"Lanet olası koli bandı nerede?"

Sehpanın üzerinde gördüm. "Orada. Arkanda."

Yve onu aldı, bir parçasını kopardı ve kadının ağzına yapıştırdı. Bir parça daha koparıp kadının kollarına doladı ve dirseklerin hemen üstünden bileklere kadar bantladı.

"Bakalım bundan hoşlanacak mı?"

Fuayeden gelen bir inilti ikimizin de başını döndürdü.

"Jerome!"

Kadını kanepeye fırlattım ve ikimiz de ona doğru koştuk. Yerde başının etrafında kan birikmişti ama ölmemişti.

Cebimden telefonumu çıkardım ve Hennessy'yi aradım. Muhtemelen buraya 911'den daha hızlı bir ambulans getirebilirdi.

İlk çalışta cevap verdi.

"Ambulansa ihtiyacım var. Adresi şimdi mesaj atıyorum. Çabuk olun." "Ceset torbası yok mu?"

"Onlardan birini de getir." Telefonu kapattım ve buraya gelmem için geçen on dakika boyunca ezberlediğim adresi mesaj attım.

Yve Jerome'un yanındaydı, ona fırlattığım gömleği başına sarıyordu. Bana baktı, gözyaşları hala yanaklarından aşağı süzülüyordu. "O iyi olmalı."

Ağlamasını durdurmak için ona her şeyi söyleyebilirdim. Dişlerimi sıkarak, "O iyi olacak" dedim.

Gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Benim için geldin." Sesi küçük ve tereddütlüydü.

"Her zaman."

BOYNUM acil servis doktorunun Jennifer'ın bana verdiği kesiği kapatmak için kullandığı süper yapıştırıcıdan dolayı yanıyordu ve karnımı deşmeye çalıştığı yeri kapatmak için atılan dikişlerin anestezi geçtikçe yan tarafım sızlıyordu.

Onun hakkındaki içgüdülerim doğruymuş. *Çılgın kaltak*. Hennessy ambulansın ve adli tabibin peşinden geldiğinde onu gözaltına almıştı.

Lucas ve ben, Jerome'un özel hastane odasında istediği ek yatağa yayılmıştık. Yaralarımın farkında olduğu için bana sarılmamıştı ama uykusunda bile elimi bırakmamıştı. Göğsü, rahatladığım eşit bir ritimle inip kalkıyordu.

Jerome yanıımızdaki yataktan inledi ve ben de onu kontrol etmek için ayağa fırladım. Lucas hareket etmedi. Yaşlı adamın üzerine eğildim, başının etrafına sarılmış bandajları görünce kalbim sızladı.

"Neyin var? Hemşireye ihtiyacın var mı?"

Gözleri dalgalanarak açıldı ve soluk maviler bana kilitlendi. Büyük bir beyin sarsıntısı geçirdiği kesindi ve acil servis doktoru gözlem için bir gece kalmasını istemişti. Yaşlı adam sert biriydi ve bunu reddetmişti ama Lucas ona karşı çıkmıştı.

"Ben iyiyim. Peki ya sen? Sen hâlâ iyi misin?" Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Gözleri Lucas'a kaydı. "Ya benim oğlum?" Lucas'tan bu şekilde bahsettiğini ilk kez duyuyordum.

"O ... iyi."

"Bir can aldı. Bu asla kolaylaşmaz," dedi Jerome. "Hâlâ son seferin suçluluğunu taşıyor ve Tanrı biliyor ki o bir kazaydı. Babasını öldürdüğüne inansa bile."

Nefesim ciğerlerimde tılandı. "Ne?" diye fısıldadım. Fısıldadım.

Jerome başını salladı. "Yine de hikâyeyi anlatmak bana düşmez."

Lucas'ın sesi odadaki ritmik bip seslerini böldü. "Çoktan başladın ihtiyar. Ona bütün iğrenç hikâyeyi anlatabilirsin, çünkü onu ben öldürdüm."

Lucas'a bakmak için döndüm. "Ne-"

Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, dirseklerini dizlerine indirdi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Onu ben öldürdüm. Onu kurtarmadım ama kurtarabilirdim."

Hikâye Lucas'ın ağzından döküldü. "Babam çok zeki, çılgın bir Ar-Ge direktörüydü. Steve Jobs'ı düşünün ama daha çok vidası gevşemiş. Zamanından onlarca yıl önce teknolojiye öncülük etti. Bilim ve iş dünyasına ilgi duymamı sağlayan kişi oydu. Ama evin sadece bilim tarafından anlardı, iş dünyasından değil."

Lucas başını kaldırıp yüzündeki azabı açığa vurdu. "Ondan öğrendiklerimle, onun aptalca, saçma ve salakça dediği bir kavram geliştirdim ve o da bana aynı şeyleri söyledi. Ama değildi ve ben de değildim. Bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. Başlatmak için çok çalıştığım şey buydu. On altı yaşımdan beri bunun üzerinde çalışıyorum. Hayatın her alanında aşırıya kaçan bir mükemmeliyetçiydi. Hiç kimse onun incelemesinden muaf değildi. Çok güzel teknolojiler icat edebilirdi ama insanlar söz konusu olduğunda sadece nasıl yok edeceğini bilirdi."

Bir an durakladığında yatağın yanına oturdum ve elimi koluna doladım. "Bana söylemek zorunda değilsin."

Lucas bakışlarını bana çevirdi, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar sert ve soğuktu. "İyi bir adam olmadığımı söylediğimde anlamanın tek yolu bu, sana gerçeği söylüyorum."

Jerome konuştu. "Belki de bunu özel bir yere götürmelisin çünkü işin aslını anlamadığın çok açık olduğu için gerçeklerle araya girmek isteyeceğim."

Lucas ayağa kalktı ve ben de onu tutmayı bıraktım. "Gerçek şu ki, o gün ona yem attım. Ona o zirveye tırmanamayacağını söyledim."

çok yaşlıydı. Çok sinirlenmişti. Beni terslemişti. Eşyaları arabaya taşıdığında, o günün her şeyi değiştireceğini biliyordum - çünkü ona, onun yapamadığı bir şeyi yapabileceğimi gösterecektim. Rekabetçi yapısı pes etmesine izin vermezdi." Çenesini sıktıkça çenesi titriyordu. "O gün ikimiz de orada olmamalıydık. Yeteneğimin çok ötesindeydim, bu gerçekleşmeyi bekleyen bir kazaydı."

"Tam olarak bir kazaydı, Lucas," diye araya girdi Jerome.

"Hayır. İp o kayaya takılıp parçalandığında zamanım vardı. Onu yakalayabilirdim. Çok uzun süre bekledim."

"Sonra da onu kurtarmak için bir uçurumdan atladın, bu sırada neredeyse kendini öldürüyordun ve üç hafta hastanede yattın."

Gözlerim Lucas'a kaydı. Kolundaki, benimkiler hakkında konuşmayı sevmediğim için hiç sormadığım yara izlerine. Kaşının içinden geçip saç çizgisine kadar uzanan yara izi. Hepsi bir araya geliyordu.

Ön kolundaki kabarık beyaz çizgiye dokundum şimdi. "Hiç kimse yara izi olmadan hayatını sürdüremez. Bu imkânsızdır. Ama onlar utanç işareti değil; savaştığını ve hayatta kaldığını gösteren onur rozetleridir. Bu yüzden ben kendiminkileri asla saklamadım ama sen asla hayatına devam etmedin."

Lucas'ın sözleri sert çıkmıştı. "Peki ya sen?"

"Artık aştım. Ve bunun sebebi sensin."

"En kötü sebep benim." Lucas ayağa kalktı ve odadan dışarı çıktı.

Peşinden gitmeye başladım ama Jerome'un sesi beni durdurdu.

"Babası onu her fırsatta aşağıladı, sevgiye, şefkate, hiçbir şeye layık olmadığına inandırdı. Her günün her dakikasını onun yanıldığını kanıtlamakla geçirdi ama yine de yeterince şey yaptığına inanmıyor. Kendisini kötü adam olarak görmekte ısrar ediyor."

"Eğer babası hayatta olsaydı, onu ben de bir dağdan aşağı atardım."

"O iyi bir adam değildi. Ama oğlu öyle."

Kapıya doğru yöneldim. "Bunu bana söylemek zorunda değilsin. Ben zaten biliyorum." Koridora ulaştım ama Lucas'tan hiçbir iz yoktu.

Hemşire istasyonunda durdum. "İri yarı, siyah saçlı bir adam gördün mü?"

Gülümsedi. "Şu seksi olan mı? Evet, evet. Asansöre yöneldi. Biraz hava alması gerektiğini ve bir değişiklik olursa aramasını söyledi."

"Teşekkür ederim." Asansörü atladım ve merdivenlere yöneldim. En alttaki dört kata ulaştığımda bir hata yaptığımı anladım. *Sıcak.*

Lanet olsun. Yan tarafım ve boynum yanıyordu.

Ağır kapıyı iterek açtım ve Lucas çıkışa doğru yürüyordu. "Bekle, lanet olsun!" Duvara sertçe yaslanarak ofladım.

Lucas döndü ve bana doğru yürüdü. "Ne halt ediyorsun sen?" diye hırladı yanıma ulaştığında.

Hırıltılı bir nefes çıkardım. "Aşağı koştum. Merdivenlerden."

Etrafına bakındı. "Bir hemşire bulmalıyız. Dikişlerinin açılmadığından emin ol."

Başımı salladım. "Ben iyiyim." "İnatçı."

Çömeldi ve beni kollarının arasına aldı. Tutunurken ellerim boynuna dolandı.

"Beni dışarı çıkar. Ben de hava istiyorum." "İhtiyacın var-"

"Sen. *Sana* ihtiyacım var, Lucas," diye araya girdim.

"Hepsi bu." Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Ben-"

Bir elimi yüzünün yan tarafına kaydırđım ve onu bana bakmaya zorladım. "Beni önemsiyor musun?" diye sordum. Her şeyi ortaya dökmenin zamanı gelmişti.

"Bu ne biçim bir soru böyle? Ve bu konuşmayı daha özel bir yerde yapacağız." Döndü ve beni çıkıştan geçirip kaldırımındaki bir banka götürdü. Saat gece yarısını geçmişti ve burası terk edilmişti. Beni indirdi ve adımlamaya başladı.

"Başımı sürekli ileri geri sallamak boynumu acıtıyor, o yüzden kıpırdamadan durabilirsen harika olur."

Lucas dondu kaldı. "Kahretsin. Özür dilerim."

"Gördün mü? Beni önemsiyorsun," dedim ses tonumu daha yumuşak olmaya zorlayarak.

Lucas banka doğru geldi ve oturduğum yerden bana doğru yükseldi. "Tabii ki seni önemsiyorum Yve. *Sana* aşığıım."

Kelimeler sanki daha önce hiç söylememiş gibi tuhaf geliyordu diline ve birden söylemediğinden emin oldum.

"Güzel, çünkü bu benim de sana aşık olduğumu söylememi çok daha az garip hale getiriyor."

Önümde çömeldi. "Bu mümkün değil."

Uzandım ve başparmağımı çenesini gölgeleyen kirli sakalının üzerinde gezdirdim. "Hiçbir şey imkânsız değildir, Lucas," dedim, sözlerini ona geri fırlatarak. Elim kendi eliyle kapatıp yüzüne götürdü ve başını iki yana salladı. "Bir planım vardı. Seni yatağında, evimde, hayatımda tutacaktım."

başka bir hayatın nasıl olduğunu hatırlayamıyordu."

"Kalmam için beni kandıracak mıydın?" Kaşlarım havaya kalkarak sordum.

Lucas'ın kaşları daha da çatıldı. "Gördün mü, ben iyi bir adam değilim. Seni elde tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım, senin elde tutulmak isteyip istemediğine bakmaksızın."

Gözlerimi kısmıştım. "Yani mutsuz olsaydım, beni kalmaya zorlayacak mıydın?"

Kaşları derin bir V'ye dönüştü. "Senin mutsuz olmana asla izin vermezdim."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ama öyle olsaydım?"

Başını eğdi, hâlâ elimi bırakmıyordu. "Gitmene izin verirdim," diye mırıldandı.

"Lanet olası Canavar gibi, kütüphaneye kadar."

Lucas kafasını kaldırdı, şaşkınlık alnını kırıştıyordu. "Bu da ne demek şimdi?"

"Disney çizgi film departmanında eksik olduğun çok açık. Ama bu önemli değil. Demek istediğim, bu senaryoda kötü adam sen değilsin Lucas. Sen kahramansın ve seni buna inandırana kadar yanından ayrılmayacağım."

Yanağımı okşamak için bir elini uzattı. "O zaman buna asla inanmayacağım." Başımı salladım. "İnatçı adam."

"Akıllı adam." "O

zaman öp beni."

"Talepkâr," dedi usulca dudaklarını dudaklarıma indirirken.

"En iyisinden öğrendim," dedim ama sözcükler öpücüğünün içinde kayboldu.

İlk defa yiyip bitirmiyor ve fethetmiyordu. Bunun yerine Lucas beni usulca, dikkatlice, sanki nadir ve değerliymişim gibi öptü -sadece onun bana hissettirdiği bir şeydi bu.

Dudaklarımız sonunda birbirinden ayrıldığında Lucas yine o muhteşem yeşil bakışlarıyla beni sabitledi.

"Beni seviyorsun." Bu bir soru değildi. Ama yine de ondan böyle bir şey beklemiyordum.

"Evet."

"Tanrıya şükür." Ve sonra beni tekrar öptü. Ve tekrar.

Hayatımda ilk kez sonsuza dek mutlu olacak kız bendim.

52 *Lucas*

SONRASI Birini vurup öldürmek, döktüğünüz kandan çok daha karmaşıktı. Sorgulama, suçlamalar, avukatlar ve bir sürü evrak işi vardı. Yve ve ben ertesi günün neredeyse tamamını karakolda geçirdik. Hennessy elinden geldiğince işleri yoluna koymaya çalıştı ama o bile gerçekleri değiştiremedi.

Bir adam öldürmüştüm. Bu açık bir nefsi müdafaa vakasıydı ama yine de formalitelerin yerine getirilmesi gerekiyordu.

Tüm bunlar olurken Yve'nin elini hiç bırakmadım. Beni sevmesi için tam olarak ne yaptığımı bilmiyordum ama bunu çözecek ve hayatımın sonuna kadar yapmaya devam edecektim.

Onu kaybetmeyecektim.

Dün gece hastaneye geri döndüğümüzde Google'da *canavar*, *kütüphane* ve *Disney'i* araştırmıştım ve neredeyse tüm birimi uyandıracak kadar yüksek sesle güldüğümde hemşire tarafından susturulmak zorunda kalmıştım.

Güzel ve Çirkin. Ve ben de Canavar'dım. Sanırım bu uygundu. En azından Yve, şatomdan çıkmasına izin vermediğimde şaşırmayacaktı. Eğer denerse de kütüphanede dikkatini dağıtırdım.

Gülümsedim, yanımdaki kadına bakmak için döndüm ve sorgu odasının kapısı hızla açılıp siyah saçları omuzlarına dökülen tanıdık bir kadın içeri dalınca irkildim.

"O gerçekten öldü m? O piç gerçekten, gerçekten öldü m?"

Hennessy, Valentina Noble'la yüzleşmek için ayağa kalktı ve ben onun neden burada durduğunu anlamaya çalıştım.

"Hanımefendi, siz-"

"Bana *kızmayın*, Dedektif Hennessy. Sadece soruya cevap verin."

Yve yanımda durdu. "O gerçekten öldü, Valentina. Bir daha asla kimseye zarar veremeyecek."

Kafam karışmış bir şekilde bir kadından diğerine baktım. Bir şeyleri kaırıyordum. Sonra Johnson Haines'in sözleri aklıma geldi. *Bir yargıcın kızı*.

Valentina Noble da Jay Haines tarafından mağdur edilmişti. Adam yediği her kurşunu hak etmişti ve ben de onun taşaklarını ezdiğim için çok mutluydum.

Valentina koşarak Yve'in yanına gitti ve onu kucakladı. Yve irkildi ve diğer kadın geri çekildi. "Aman Tanrım. Çok zr dilerim. O-?" Sorusu havada asılı kaldı.

Yve başını salladı. "Onun orospu nişanlısı. Endişelenme." "O kaltak.

şampanyaya ihtiyaımız var. Bunu kutlamalıyız." Başı etrafında döndü. "Kahretsin. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Yve ve ben biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Parmaklarım hâlâ Yve'inkilere dolanmıştı ve onu sıktım.

Sırttı. "Lucas henüz beni gözünün önünden ayırmıyor."

Valentina gülümsedi. "Aferin ona. Akıllı bir adam ve iyi bir kadın seçmiş. Babamın bana çıkma teklif etme taleplerine boyun eğmediğin için ne kadar memnun olduğumu anlatamam. Hayır dediğimde egon zedelenirdi."

Kıkırdama dudaklarımdan beklenmedik bir şekilde ıktı. "Söylemeliyim ki, ben de memnun oldum."

Hennessy, "Bayan Noble, size dışarı kadar eşlik etmekten mutluluk duyarım," dedi. "Bay Haines'in ölümüyle ilgili formaliteleri halletmeye geri dönmemiz gerekiyor."

Valentina hala Yve'nin diğer elini tutmakta olan elini bıraktı ve eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Kendine iyi bak, Yve. Ve yabancılık ekme. Bence tüm bu saçmalıklar, kimsenin nasıl bağlandığımızı bilmemesi konusu bitebilir. Bugün yeni bir gün ve artık ikimizin de korkacak bir şeyi yok."

Yve başıyla onayladı ve Valentina dönüp kapıya doğru yöneldi. Siyah saçlarını omzunun üzerinden atarak Hennessy'ye baktı. "Ben kendim ıkarım, Dedektif."

Kasıla kasıla dışarı çıkarken Hennessy'nin gözleri onu hiç bırakmadı. Sonunda başını salladı. "Hemen döneceğim." Sonra da kapıdan çıkıp onun peşinden gitti.

İlginçti.

Yalnız kaldığımızda, son derece rahatsız olan görüşme koltuğuna geri uzandım ve Yve'i yanlamasına kucağıma aldım.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bunun uygun bir görüşme prosedürü olduğunu sanmıyorum."

"Sanki umurumda."

"Gittiğin her yerde kendi kurallarını mı koyuyorsun?" "Bu bir soru mu?"

"Sanırım değil." Bana doğru eğildi. "Yine de artık eve gitmeye hazırım. Bunu kurallara dahil edebilir misin?"

"İşimiz bitse de bitmese de on beş dakika içinde gidiyoruz."

"Güzel. Yoruldum. Hastaneler uyku için berbat."

İşte bu yüzden Jerome oradan çıkacağı için çok mutluydu. Kız kardeşinin uçağı bu sabah inmiş ve o da hemen hastaneye gitmişti. Taburcu olduktan sonra da durmaksızın onunla ilgilenmiş ve mızızlanmıştı. Onun emin ellerde olduğunu bildiğimden, her şeyi yoluna koymak için karakola gelmeyi kabul etmiştim.

Hennessy odaya geri geldi ve kapıyı kapattı. Kaşlarımı kaldırdım ama bir şey söylemedi.

"Çabuk olalım Hennessy. Yve zor birkaç gün geçirdi ve onu eve götürmek istiyorum."

"Bu çok uygun çünkü az önce savcının tüm suçlamaları resmi olarak düşürdüğünü öğrendim."

"Mükemmel." Ayağa kalktım, Yve'i ayağa kaldırdım ve Hennessy'ye elimi uzattım. "Bir şeye ihtiyacın olursa, istemen yeterli." Hennessy'ye bu teklifi yapmakta bir sakınca görmedim, çünkü muhtemelen bunu kullanacak türden bir adam değildi. Çok gururluydu. Tahmin ettiğim gibi.

"Seni kabul edersem şaşırma." Başımla onayladıktan sonra ayrıldık ve Yve'yi eve götürdüm. Gitmesine izin vermeyeceğimi söylemiş miydim?

"Beni her yere TAŞIMAYI BIRAKABİLİRSİN, bunu biliyorsun, değil mi?" "Eninde sonunda," diye cevapladı Lucas beni evin içine çekip beni odamıza çıkardı.

Bekle, ama öyle miydi? Bizim odamız mı? Böyle adlandırmak bana biraz çılgınca geldi.

Kelimeleri söylemiştik ama detaylar üzerinde çalışmamıştık.

Lucas'ın yanına taşınabilir miydim? Taşınmak mı? Öylece? Ne istediğimi bilmeme rağmen şüphelerim vardı.

Onunla.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sordum. Lucas beni yatağa yatırdı. "Ne?"

"Sen ve ben mi? Bir 'biz' olmak mı? İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

Bu gerçekten çok büyük ve ani oldu."

Lucas beni inceledi. "Fikrini mi değiştiriyorsun?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece senin için sorun olmadığından emin olmak istiyorum."

Bir elini kalçalarımın iki yanındaki şilteye bastırdı. "Hâlâ anlamadın, değil mi?"

"Neyi?"

"Ben devamlı oynarım. Bir şey gerçekten benim olduğunda gitmesine izin vermem. Bu değişmeyecek ve sen de devam edeceksin. Kaçma şansın vardı ama kullanmadın."

"Şansım vardı, değil mi?"

Başını salladı. "Ama kullanmadın. Ve bilinmeyen bir nedenden ötürü beni seviyorsun."

"Bilinmeyen bir sebep olduğunu söyleyemem."

"Güzel, çünkü bu, sana kalacak başka bir yer bulamayacağını, aldığın tüm kıyafetlerin dolabımıza gireceğini ve yeni bir araba alacağını söylediğimde benimle tartışmayacağını anlamına geliyor. Mavi Canavar tarih oldu."

Gözlerimi kısmıştım. "Eğer sadece kanun koyacağını ve benim de buna uyacağımı düşünüyorsan, sorunlarımız olacak demektir."

"Bu Lucas Titan'ın kanunu ve eğer hoşuna gitmiyorsa benimle savaş, Yve. Bana meydan oku, beni zorla, beni diken üstünde tut. Tanrı biliyor ki bunu yapabilecek tek kadın sensin ve bu seni daha çok istememe neden oluyor."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sen olmamı. Sadece sen. Benden asla geri adım atmayacak olan o küstah, güzel tükürük ateşi."

Gülümsedim. "İşte bunu kesinlikle yapabilirim. Ama arabama dokunursan sorun yaşarız."

Lucas dudaklarını dudaklarıma indirirken sırıttı. "O zaman sanırım başım zaten belada."

EPILUCAS

A BİRKAÇ AY SONRA, Quarter'daki favori restoranımız Brennan'ın avlusunda onun gelip gelmeyeceğini merak ederek bekledim. Buraya geldiğinde beni öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyordum. Acaba cebimdeki nişan yüzüğü ve alyans bu gece kullanılmayacak mı?

Bu düşünceyi beynime girer girmez yok ettim. Yve hayatımın en güzel parçasıydı ve bu parçanın kalıcı olmasına ihtiyacım vardı. Ona hatırlar için çaldığımı söylediğimde yalan söylememiştim.

Çoğu insan sürpriz düğünler yapmazdı, özellikle de nişanlı bile değilken. Ama Yve özel bir durumdu. Ona düşünmesi için çok fazla zaman verirsem, ilk evliliğindeki tuzaklardan başka bir şey görmeyeceğinden korkuyordum. Başka türlü bir adam olsaydım, farklı bir yol izleyebilirdim. Ama değildim. Yine de beni seviyordu.

Con, Vanessa, Elle, Lord, Simon, Charlie, Jerome, Levi, Hennessy, JP, Valentina Noble, Geneviève Haines ve Harriet başta olmak üzere sadece birkaç konuk vardı.

Con bardan çıkıp geldi ve bana bir içki uzattı. Birkaç ay önce biri bana, bir zamanlar düşmanım olarak gördüğüm adamın düğünümde -benim davetimle- olacağını söyleseydi, o kişiye deli olduğunu söyledim. Sanırım bu, hayatın bizi çılgınca bir yolculuğa çıkardığının ve yapabileceğimiz tek şeyin dayanmak ve yolculuğun tadını çıkarmak olduğunun bir kanıtıydı. Gerçi Hennessy'nin gözlerinin Valentina'yı takip edişine bakılırsa

Bu gece bambaşka bir yolculuğa çıkmayı umuyor gibi görünüyordu.

"Sana bir Sazarac aldım. Senin için yeterince süslü mü?"

Con sordu. Kabul ettim ve yudumladım. "Sanırım zehirli değil."

"Hayır, seni öldürürsem Yve beni öldürür, sonra da Vanessa çok kızar. Onu kızdırmamak için elimden geleni yapıyorum. Bu küçük numarayla Yve'i ne kadar kızdırma riskini aldığını hiç düşündün mü?"

Levi yanımdan kıkırdadı ve kendi içkisini yudumladı. "Beni dinlemez. İnan bana, denedim."

Levi Yeni Zelanda'dan döndüğünde Yve'nin hâlâ evde kaldığını görünce şaşırmış ama gönülden onay vermişti. Küçük kardeşime göre o, şimdiye kadar tanıştığı ve bana karşı koyabileceğini düşündüğü tek kadındı.

İkisine de ters ters baktım. "Zamanı geldi ve kızgın olmayacak. Hem de uzun süre," diye ekledim sonradan.

Con ikna olmuş görünmüyordu ama başka bir konuya geçerek konuyu kapattı. "İş dünyasından da tebrikler geldiğini duydum. Federaller Titan Industries'in teknolojisini uyumluluk için her şeyin çözümü haline getiren bir yönetmelik mi çıkardılar?"

Başımı salladım. Johnson Haines ve diğer birkaç Louisiana eyalet senatörünün yasalara sponsor olmak için rüşvet aldıkları şüphesiyle geri çağırılmasından sonra, başlangıçta birlikte çalıştığım lobici firma odağını federal hükümete çevirmiş ve başarılı olmuştu. Bir işletme sahibi olarak, genellikle daha fazla düzenlemeden yana değildim, ancak zararından çok faydası olan bir şeyden bahsediyorsak, ben bile hizaya gelebilirdim. Ve endüstriyel uygulamalarda kullanılan alternatif enerjinin verimliliğini katlanarak artıran teknolojim kesinlikle iyi bir şeydi.

Con kadehini kaldırdı. "O zaman şeref. Şu açık kaynak olayını duydum. Bu oldukça havalı ve bana senin düşündüğünden daha az hıyar olduğunu düşündürüyor."

"Bunu duymuş olmana şaşırdım."

"Bir milyarder, oyunun kurallarını değiştirecek bir teknolojiyi, nasıl ve nedenlerini internette yayınlarak ücretsiz olarak sunmaya karar verdiğinde, benim gibi bir adam bile bunu duyar."

Kıpırdandım, hâlâ iyilik yapan biri olduğum imajından biraz rahatsızdım. "Hepsini vermedim, merak etmeyin. Anlayışlı olmayan işletmeler

Bunu kendi başlarına uygulayacak kadar çok kişi danışmanlık ve sorun giderme için Titan Industries'e gelmeye devam edecek çünkü biz bunu herkesten daha iyi biliyoruz." Babamın bile bu çözümü onaylayacağını düşünmüştüm.

"Evet, eminim. Yakın zamanda kimse seni özverili bir piç olarak görmeyecek."

Johnson Haines ve Louisiana yasama meclisinde kabul ettirmeye çalıştığım yasa tasarısı olmasa bile, hayallerimin gerçekleştiğini görebilmişim -Ama daha büyük bir ölçekte. Topu düşüren lobici firma, Titan Industries'in işini geri almak için federal düzeyde iyilik çağrısında bulunmuştu. Oyun planımdaki bir sonraki adım buydu ama önce eyalet düzeyinde çalışıyordum. Bu her şeyi hızlandırdı.

Ama iş başa düştüğünde, vicdanım federallerin ülke çapındaki küçük fabrikalara ve tesislere, bizim koyduğumuz bedeli ödeyemedikleri takdirde insanları işsiz bırakabilecek bir ton düzenleme getirmesine izin veremezdi. Bu yüzden bir karar verdim. On yılı aşkın bir süredir geliştirdiğim teknolojiyle ilgili tüm bilgileri ücretsiz olarak internete koyacaktık; böylece herkes bu teknolojiyle kendi çözümlerini yaratabilecekti. Con'a söylediklerim doğrudu. Yine para kazanacaktık ama o kadar değil ve farklı bir şekilde. Yve'in da bana yardımcı olduğu bu karar konusunda kendimi iyi hissediyordum.

Fransa'daki manzara resmi macerasından döndüğünde nihayet tanıştığım Harriet -benim değil, onun sözleriyle- konuşmamızı bölerek yanımıza geldi. "Lucas, hayatım, lütfen güzel bir boy fotoğrafı çektiğinden emin ol. Senin ve Yve'in soyut bir resmini yapmak istiyorum, böylece Dirty Dog'a asabilir. Bence bu, evi gerçekten onun yapmak için bir dokunuş daha olur."

Yve bana Colson'ın ona gösterdiği sözleşmeden bahsettiğinde çok kızmıştım. Beni korumak için yanlış yönlendirilmiş bir görevde olduğunu biliyordum ama neredeyse her şeyime mal oluyordu. Yine de onu kovmamıştım. Hayır, şimdi Titan Industries için Botswana'da bir insani yardım projesine liderlik ediyordu. Birkaç yıl işsiz kalmak onu tekrar forma sokabilirdi.

Ve Yve, Harriet ile buluştuğunda Dirty Dog'u satın almak için kendi çözümünü tasarlamıştı. NOLA Girişimci Fonu'ndan hibe almayı reddetmişti çünkü bizim bu işe karıştığımız artık herkes tarafından bilindiği için tarafsız olamayacaklarını düşünüyordu. Bunun yerine Harriet ile bir anlaşma yapmış, Harriet satışı kendisi finanse etmiş, Yve de ona kârdan aylık ödeme yapmıştı.

Kadınımı tanıdığım için, bu kârı artırmak ve birkaç yıl erken ödemek için daha da çok çalışmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktı. Krediyi düğün hediyesi olarak ödemeyi her şeyden çok istiyordum ama bunun Yve için önemli olduğunu biliyordum, bu işi kendi başına yapabileceğini kanıtlamak istiyordu. Her ne kadar müdahale etmemek doğama aykırı olsa da, geri duruyordum. Yve çok iyi bir iş kadınıydı ve onun arkasında olduğumu biliyordu. Her zaman.

Yarım kalan son işi tamamlamak için elimden hiçbir şey gelmiyordu; Haines'in nişanlısı Jennifer. Akli dengesinin yerinde olmadığına karar verilmiş ve tedavi için bir tesise yatırılmıştı. Jay kafayı taktığı ilk mahkûm değildi ve ailesi aylardır onun izini bulmaya çalışıyordu. Ayrıca serbest bırakılırsa bizi haberdar etme talebime de yardımcı olmuşlardı.

Yve'in güvenliği asla hafife alamayacağım bir şeydi, bu yüzden Levi'nin Yve ve JP ile birlikte Dirty Dog'daki işine dönmüş olması beni çok daha iyi hissettirdi. Onu bebek bakıcısı olarak görmüyordu ve boyun eğmez bir canavar olduğum için bana çok fazla kızmıyordu.

Tekrar saatime baktım. Geç kalmıştı. İki dakika kadar.

"Gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Lord bize katılarak. Elimdeki içkiyi aldı ve yerine bir başkasını koydu. "Sek viski. Mihrapta ekilirsen buna ihtiyacın olacak."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Ona bir not ya da başka bir şey bıraktın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Ne yazıyordu?" Con sordu.

"Mavi elbiseyi giy. Brennan sekizde," diye önerdi Levi. "Okudum."

Evinin anahtarını alıp ona kalacak yeni bir yer bulmam gerektiğini aklıma not ettim. EN KISA ZAMANDA.

Con ve Lord kendilerini kaybederken avluda derin, gürleyen kahkahalar yükseldi. "Boku yedin dostum. Eğer ortaya çıkarsa seni öldürecek."

Şef garson avlunun kapısını iterek açtı ve herkes sessizliğe gömüldü. Hiç şüphesiz toplu nefeslerini tutuyorlardı.

Yve, Külkedisi elbisesi olarak adlandırdığı kıyafetiyle kemerli kapıdan içeri adım attı. Beni gördüğünde dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bu gülümsemeyi asla hafife alamazdım.

En sevdiği elbiselerden biri olan Külkedisi elbisesini neden daha önce hiç giymediğini sorduğumda, bana bir hediye beklediğini söylemişti.

özel bir durum. Onun düğününün de sayılacağını umuyordum.

"Sizi yalnız bırakalım. Bunu nasıl çevireceğinizi görmek için sabırsızlanıyorum." Lord, Con ve Levi sırtımı sıvazladıktan sonra odanın diğer ucundaki kalabalığa katıldılar.

Sadece bu anın eğlence değeri için geldiklerini bilmek harikaydı ama benim tek umursadığım Yve'di.

Bana doğru yürüdü, elbisesinin üzerindeki kristaller avludaki ağaçlardan sarkan avizelerin ışığını yakalıyordu. Hayata gelmiş bir peri masalı prensesine benziyordu. Teni elbisesinin parıldayan mavisiyle güzel bir kontrast oluşturuyordu ve beyaz topuklu ayakkabıları düğün için yapılmış gibiydi.

İnsanların toplandığını gören Yve'nin kaşları çatıldı. Hepsine defolup gitmelerini söylemeliydim ama söylemedim.

"Neler oluyor?" diye sordu bana ulaştığında. "Kimsenin bana bahsetmediği bir parti mi veriyoruz?"

"Onun gibi bir şey."

"Lucas. . ne yaptın?"

Gülümsedim. Şüphelenmekte haklıydı. Elimi cebime attım, elmas tektaşı çıkardım ve elini elime alıp taktım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evlenme mi teklif ediyorsun?"

Başımı salladım. "Evleniyoruz. Bu gece. Burada." "Ne?"

"Evleniyoruz," diye tekrarladım. "Arkadaşlarının ve ailenin önünde."

Yve'nin bakışları omzumun üzerinden kaydı ve annesini gördüğü anda anladım. "Annemi mi davet ettin? O da evet mi dedi? Neler olduğunu biliyor mu?"

Gülümsedim, çünkü o anda Yve'nin hayır demeyeceğini biliyordum. "Bana onay verdi. Senin bir şeyini ödünç aldı."

Yve'nin altın rengi gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Kendinden oldukça eminsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayatımın sensiz aynı olmayacağından eminim ve seni sevdiğimden ve senin de beni sevdiğinden kesinlikle eminim. Birlikte ayrı olduğumuzdan daha iyi olduğumuza ve bana her gün gülümsemem için bir neden verdiğine eminim. Sana ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var. Evlen benimle, Yve."

Işıқта parlayan taşlı elini ağzına götürdü ve başını salladı. "Bunu yaptığın için sana cehennemi yaşatmalıyım ama tek istediğim

evet demek."

Elini tutup yüzünden çektim ve avucuna bir öpücük kondurdum. "O zaman bunu yapalım."

Avluda toplanmış çiftlere doğru ilerlerken, Yve'nin annesi bizi ortada karşıladı ve eline katlanmış işlemeli bir mendil tutuşturdu. "Ödünç aldığın bir şey."

Yve annesine sarıldı; Jay Haines'in ölümünden bu yana ilişkileri sallantıda olsa da, en azından bir ilişkileri olmaya başlamıştı. Her ikisinin de yıllarca süren sessizliği, aşılması gereken büyük bir uçurum yaratmıştı. Ama bu yavaş yavaş gerçekleşiyordu.

"Seninle gurur duyuyorum, Yvonne," dedi annesi ve Yve mendilini gözlerine bastırarak akmaya başlayan yaşları sildi.

"Teşekkür ederim anne."

"Bu gece düğünümüz var mı?" diye sordu nikâh memuru önümüze geldiğinde.

Yve'ye baktım.

Gözyaşlarını sildi ve başıyla onaylarken yüzünü bir gülümseme kapladı.

"Evet, efendim. Öyle olduğumuza inanıyorum."

Ellerimizi kenetledik ve onun önünde durduk.

"Bekleyin, yeni bir şeyiniz var," diye araya girdi Elle, aceleyle bize doğru gelirken. Üzerinde tılsım olan gümüş bir zincir uzattı.

Yve ondan aldı. Bu bir cam terlikti. Eski çalışanına baktı ve gözleri yeniden doldu. Elle'i kucaklamak için kendine çekti.

"Sindirella elbisesi giydiğini söyleyince dayanamadım.

Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de seni seviyorum."

Elle geri çekildi ve ben de kolyeyi Yve'nin boynuna doladım.

Nikâh memuru "Hazır mıyız?" diye sordu.

Yve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve sıktı. "Evet efendim, hazırız," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sonsuza kadar hazırız."

Ve biz, yaralarımızın bizi tanımlamadığı, aksine ne kadar ilerlediğimizi ve birlikte olmak için neleri fethettiğimizi hatırlattığı bir sonsuzluğa hazırдық.

SON

Sırada ne olduğunu kaçırmak istemeyeceğinizi biliyorsunuz! Bültenime kaydolmak için [buraya](#) tıklayın ve gelecek projeler, yeni çıkan kitaplar, satışlar, özel alıntılar ve çekilişler hakkındaki duyuruları asla kaçırmayın.

Lucas ve Yve'nin hikâyesi hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim. Eğer birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Bana meghanmarchbooks@gmail.com adresinden bir link gönderin, ben de size kişisel bir notla teşekkür edeyim.

Ayrıca Meghan March

Beneath Serisi

Beneath [*This Mask*](#)
[*Beneath This Ink*](#)
[*Beneath These Chains*](#)

Flash Bang Serisi

[*Flash Bang*](#)
[*Sert Şarj Cihazı*](#)

connect

Biz bsite: www.meghanmarch.com

[Facebook](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#)

about the author

Meghan March mükemmel bir manikür yaptırırken kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolayca eğlenebilen ve müstehcen şeyler okumayı ve yazmayı sevdiği konusunda kesinlikle özür dilemeyen biri.

Geçmiş yaşamları arasında otomobil parçaları satmak, iç çamaşırı satmak, özel mücevherler yapmak ve şirket hukuku uygulamak yer alıyor. Edepsiz konuşan alfa erkekler ve onları dize getiren güçlü, arsız kadınlar hakkında kitaplar yazmak, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

meghanmarchbooks@gmail.com adresindeki okurlarından haber almayı çok seviyor.

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Bu kitap hakkında telif hakkı	
İçindekiler Teşekkür	
Bölüm 1: Lucas Bölüm 3: Yve Bölüm Bölüm Bölüm Bölüm 2: Yve Bölüm Bölüm 4: Lucas 5: Yve 6: Lucas 7: Yve 8: Yve Bölüm Bölüm 9: Lucas 10: Yve Bölüm 11: Lucas Bölüm 12: Yve 13. Bölüm: Lucas :: : : : : : 14. Yve Bölüm 15. Lucas Bölüm 17. Lucas Lucas 16. Bölüm Bölüm Bölüm Bölüm 20. Bölüm Lucas Bölüm Bölüm Yve Yve 19. Yve 18. 21. : Yve : 23: Yve : 22. Lucas . 24. Bölüm Lucas Bölüm 25. Bölüm Yve 26. Bölüm Lucas 27 Bölüm: Yve .28. Bölüm Yve 29. Bölüm: Lucas	

[30. Bölüm: Yve :](#)
[Lucas 31. BölümLucas](#)
[Bölüm 32: Yve Bölüm](#)
[33: Lucas Lucas Bölüm](#)
[34: Yve Bölüm Bölüm](#)
[36: Lucas 35: Yve](#)
[Bölüm Bölüm 38: Yve](#)
[37: Yve : Bölüm](#)
[39Yve Bölüm 40: Yve](#)
[Bölüm 41: Yve Bölüm](#)
[42: Lucas Bölüm 43:](#)
[Yve Bölüm 46: Lucas](#)
[Lucas Lucas 44: Lucas](#)
[Bölüm 45: Yve Bölüm](#)
[Bölüm 48: 47: Yve](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm 52:](#)
[Lucas 49: Yve 50: 51:](#)
[Yve Bölüm 53: Yve](#)
[Sonsöz: Lucas](#)
[Ayrıca Meghan March Yazar](#)
[hakkında Meghan March ile](#)
[bağlantı kurun](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

